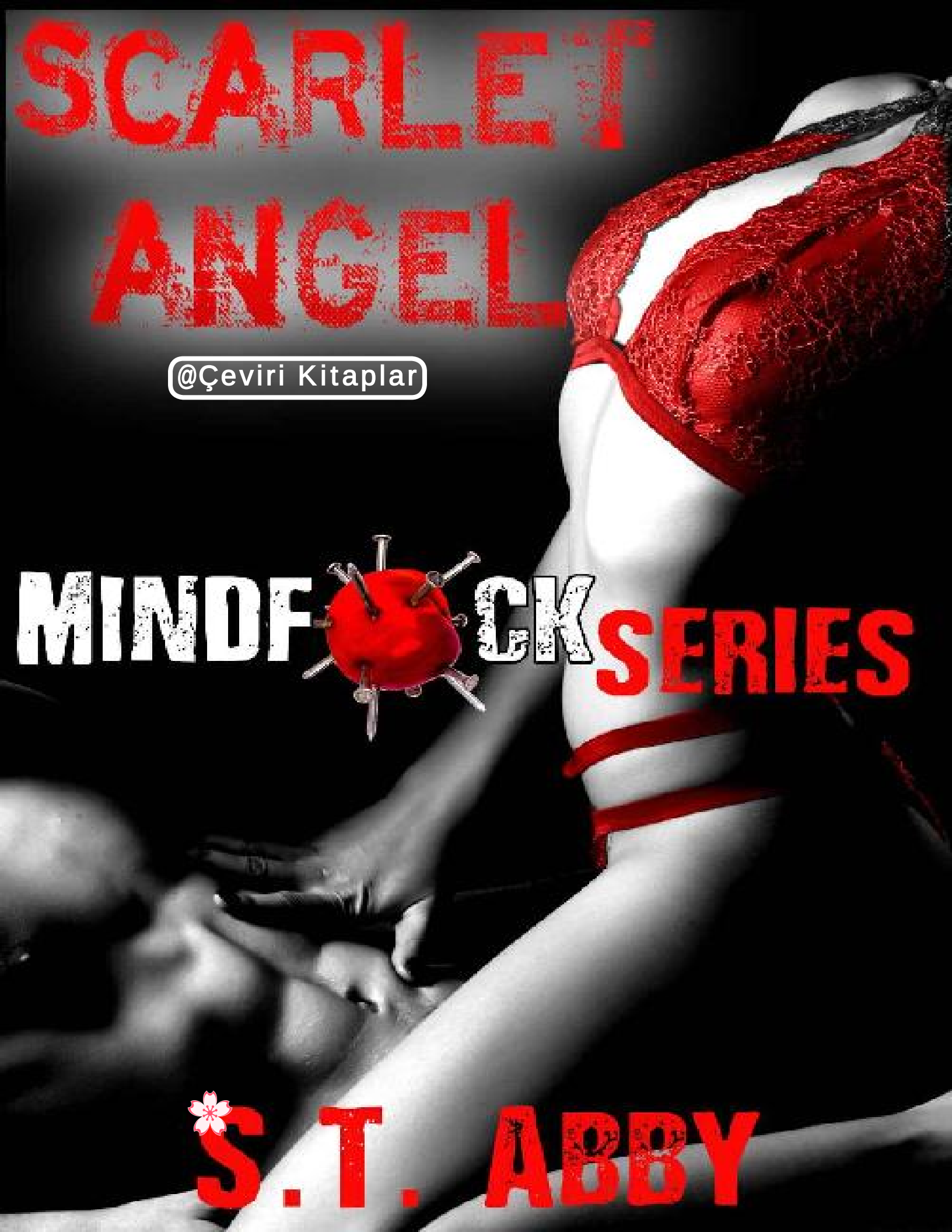
SCARLET ANGEL

@Çeviri Kitaplar

MINDF CK SERIES

S.T. ABBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Kızıl Melek
3. Kitap
Zihin Karıştırma Serisi
Aziz T. Manastırı

Kızıl Melek
3. Kitap
Zihin Karıştırma Serisi
Aziz T. Manastırı
Telif Hakkı © 2016 S.T. Abby

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez. Bu e-Kitap yalnızca sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Başkalarına satılamaz veya verilemez.

Bu kitaptaki hikâye, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir hikâyesini veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlayamaz.

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
YAZAR HAKKINDA

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.

Ayrıca katılabileceğiniz bir kitap kulübüm de var ve aynı fikirde olan insanlarla gün boyu kitaplar hakkında konuşabilirsiniz. <3

Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden kafamın karışık olduğunu söylemek için bana yazma zahmetine girmeyin. ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için. Bu, insanların hâlâ fısıldaştığı kişiler için.

Bu, unutmak için her gün mücadele edenler içindir.

Yalnız değilsin.

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt
Ben Harris
Tyler Shane
Lawrence Martin
Rastgele sokak adamı
Kenneth Ferguson

Bir canavarı yenmek için onun iki katı kadar canavar olmanız gerekir.
Bir canavarı sevmek için ruhunuzu paylaşmanız gerekir.
—Lana Myers

Bölüm 1

Üç saat erken gelmek, bir dakika geç gelmekten iyidir.
—William Shakespeare

LOGAN

"Onu neden bıraktığını anlamıyorum. Profiliyle çok çelişiyor," diyorum Craig'e, polis karakoluna vardığımızda. "Öldürme çılgınlığına kapılmış bir cinsel sadist, kurbanını öylece serbest bırakmaz."

"Ben de bilmiyorum. Kız o kadar travmatize olmuş ki, onu bize getirmelerine izin vermedi. Buraya gelmemiz gerektiğini ve sadece seninle konuşacağını söyledi. Babası henüz içeri bile alınmadı. Seninle konuşana kadar babasıyla konuşamayacağını söyledi."

Kafam karışmış bir halde hızla karakola girip tanıştırma işini Craig'e bırakıyorum. Onu neden bu kasabada bırakıyorum ki? Neden gitmesine izin veriyorum ki?

Onu tuttukları odaya girerken aklımdan binlerce soru geçiyordu. Titriyordu, gözleri kocaman açılmış ve panik içindeydi, üstüne bir battaniye örtülmüştü.

İçeride üç erkek ve bir kadın var, hepsi ona geniş bir alan bırakıyor. Anlaşılabilir bir şekilde çok korkuyor ve muhtemelen biri çok yaklaştığında birkaç kez panik atak geçirmiştir.

"Ben Denetleme Özel Ajanı Bennett," diyorum yumuşak bir sesle, ses tonumu sıcak ve etkileyici olmayan bir şekilde tutmaya çalışarak.

Gözleri gözlerime kayıyor ve hemen hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Herkes benim kadar şaşkın görünüyor.

"Bana... seninle... sadece seninle... iletişime geçmemi... söyledi," diyor hıçkırıkları arasında. "Kimseye... sen... Senden başka kimseyi gösteremeyeceğimi söyledi."

Şaşkınım, dikkatlice bir adım atıyorum.

"Bana ne göstereceksin Erica?" diye sordum, onun önünde çömelerek, kendimi daha küçük ve daha az tehditkar göstermeye çalışarak.

"Bu," diyor, battaniyeyi kaldırıp eteğini yukarı çekerek bandajlı iç uyluğunu ortaya çıkarıyor. Bandajdan kan sızmış ve bana en yakın kadın memura bakıyorum.

"Onu kontrol etmemize izin vermedi. Sen gelene kadar da izin vermedi," diyor sessiz soruma cevap vererek.

Erica bandajı yırtıp çıkarıyor ve ben de adamın Erica'nın tenine kazıdığı kelimeleri görüyorum.

ONUN KASASI.

Hatta bir nokta bile var.

Hiçbir mantığı yok.

"Sana nereye gittiğini söyledi mi?" diye soruyorum.

Başını sallayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Emirlerine uymazsam beni öldüreceğini söyledi. Benim için geri döneceğini söyledi. Beni bir kez ele geçirdi; tekrar ele geçirebilir. Emirlerine harfiyen uymamı söyledi ve yaşamama izin verdi."

"Ve sana bunu bana göstermeni mi emretti?" diye sordum, hâlâ onu takip etmeye çalışarak.

"Evet. Seni buraya getirip bunu sana göstermek için. Tek yapmam gereken buydu ve yaşamama izin verdi."

O kadar çok ağlıyor ki, sözlerini anlamak zor, ama sanırım onu yeterince iyi anlıyorum ve ona daha fazla soru sormaktan kaçınıyorum. Şu anda röportaj yapmaya uygun değil.

Onu paramparça etti.

"Babamı şimdi görebilir miyim?" diye hıçkırıyor. "Bana söyleneni yaptım. Doğru olanı yaptım," diye ağlıyor.

"Elbette Erica," diyorum ona.

Babasının yaptığının hesabını nasıl soracağımızı hâlâ çözemedik. Sadece bu yüzden geçici olarak serbest bırakıldı.

Başımla içeri girmesi için işaret ediyorum ve kapıyı açıyorlar. Saniyeler sonra, kırık bir adam içeri koşuyor ve ağlayan kızını yakalıyor. Dönüp, kızın adamın göğsünde hıçkırıklar içinde ağlamasını seyrederken onlara bir anlığına izin veriyorum.

"Kasasında," diyorum Craig'e dışarı çıkarken.

"Mesajın geri kalanını mı? Yapamazsın," diyor, iPad'inde yargıcın karısını bir binaya astığı fotoğrafı açarken. "Sakla," diye devam

ediyor, Lisa'nın kolunun fotoğrafını açarak. "Kasasında," diyor bana bakarak.

Donny yanında duruyor ve başını sallıyor. "Ama Erica bizimle. Artık elimizde olduğuna göre onu güvende tutamayacağımızı mı söylüyor? Belki de oyununu geliştiriyor?"

Buz gibi bir dalga üzerime geliyor.

"Logan Bennett, onu güvende tutamazsın. Mesajın ilk kısmıyla o gövdeye adımı kazımış."

Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben panikleyip telefonumu kurtarmaya çalışıyorum. Lana'nın telefonu doğrudan sesli mesaja gidiyor ve ben de küfür ederek bu gece evine atanan devriye arabasını arıyorum.

"SSA Bennett, nasıl—"

"Lana nerede? Şu anda evinde mi gözün var?"

"Hayır... şey... özür dilerim efendim. Birinin size söylediğini sanıyordum. Diğer sapıkların gömdüğü çocukları bulmaya yardım etmek için bizi aldılar."

Midem bıçak gibi bükülüyor, telefonu kapatıp çılgınca Duke'u arıyorum.

"Dedektif Du—"

"Bana şu anda Lana'yla birlikte olduğunu söyle," diye çıkıştım.

"Hayır... Seninle olduğunu sanıyordum. Onu karargahında görmedim mi?"

"Onu yalnız mı bıraktın?"

"Onun seninle olduğunu sanıyordum! Memurlarıma göre onu evden sen almışsın, sonra da onu seninle gördüm!"

"Kahretsin!"

Telefonu kapatıp buraya geldiğimiz SUV'a doğru koşmaya başlıyorum. Craig ve Donny peşimde.

"Ben burada kalıp ne bulabileceğime bakacağım!" diye seslenir Donny.

Craig yolcu koltuğuna atlıyor ve ben otoparktan hızla çıkarken hızla emniyet kemerini bağlıyor. Telefonumu ona fırlatıyorum.

"Onu aramaya devam et."

Öyle yapıyor ama her seferinde küfrederek telefonu kapatıyor. "Telefonu ya kapalı ya da çalışmıyor. Çalmıyor."

Pedala sonuna kadar basıyorum, ışıklar yanıyor.

"Hemen birini oraya gönderin!"

"Zaten yapıyorum," diyor kulağındaki telefonla. Birine emirler yağdırıyor, Lana'nın adresini söylüyor, ben de trafikte bir o yana bir bu yana gidip geliyorum, hiç frene basmıyorum.

"Yirmi dakika uzakta olduklarını söylediler," dedi telefonu kapatırken. "Ne kadar zamandır evde?"

Midem altüst oluyor. Benden bir saat önce çıkmış. Eve varması otuz dakikasını alırdı. Benim buraya gelmem neredeyse iki saatimi aldı. Bu, en az iki buçuk saatini ona ayırdığı anlamına geliyor.

Onu kurtaracak kimse yok.

Hiçbir yerin ortasında.

En yakın komşusu bile hiçbir şey duymazdı.

"Çok uzun," diye kısık sesle fısıldıyorum, en kötüsünden korkarak arabayı daha da gazlarken, Craig'in bir arabadan kıl payı kurtulurken nefesini tıslayarak verdiğini duyuyorum. "Çok uzun, lanet olsun."

Bölüm 2

Cehennem boştur ve bütün şeytanlar buradadır.
—William Shakespeare (Fırtına)

HADLEY

Daha önce…

Çocukların her şeyde bir sihir olduğunu söylerler. Yanına oturduğumda bana bakan gözleri bambaşka bir hikaye anlatıyor. Daha bu kadar küçük yaşta, dünyanın en kötü ahlaksızlıklarından bazılarını görmüş. Bunda sihir yok. Sadece kötülük var.

Lindy May'in de gözleri yorgun görünüyor ama şu anda pratik düşünemeyecek kadar duygusalım.

Bu adam, her şeyin kafamın içinde olduğuna beni ikna etmelerine izin verdiğim için sürekli bir şeyler yapıyordu. Terapist. O. Annem...

Benim yüzümden bu çocuk şu anda acı çekiyor. Benim yüzümden birçok çocuk öldü. Benim yaşadıklarımı birçok çocuk yaşadı.

Çünkü ben zayıftım. O kadar zayıftım ki beni manipüle etmelerine izin verdim.

Katlanamadığım bir suçluluk duygusu ve kendimi onun yanına oturmaya zorlarken nefes almakta bile zorlanıyorum. Kendi endişelerimden uzaklaşmak için, Lana'yı tanıdığı gerçeğine odaklanıyorum. Başka birine el sallamamış çocuğun, Lana'yı tanıdığı için ona el salladığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Lana Myers'ı tanıyor musun?" diye soruyorum ona.

Gözleri kocaman açıldı ve Lindy boğazını temizledi. "Hayır. Yapmıyoruz."

Bu apaçık bir yalan ama onu suçlamaktan kaçınıyorum. Lana'dan bahsettiğinden beri huzursuz, kıpır kıpır. Craig çoktan kaçıp diğerlerine haber verdi, bu yüzden cevap almak için fazla zamanım yok.

Laurel kaşlarını çatarak Lindy'ye baktı.

"Seni inciten bu adam... beni de incitti," diyorum, onunla bir bağ kurarak, ona benimle bağ kurabileceği bir şey veriyorum. Kendimi ondan ayırmak... duygusal olmamak zor. Ama başarıyorum, çünkü yıllarca eğitim aldım.

Laurel uzanıp kolumu çekiştiriyor ve ben de kulağıma fısıldamasına izin vermek için eğiliyorum. Ellerini ağzının etrafına koyduğunu hissediyorum, sanki kelimelerinin dudaklarından kulağıma kadar uzanan tünelden dışarı çıkmamasını sağlıyormuş gibi.

"Meleğim bir daha asla bize zarar vermeyeceğinden emin oldu," diyor ve mide bulandırıcı bir soğukluk çöküyor içime. "Meleğim beni kurtardı. Her zaman bana göz kulak olacak. Şu anda da öyle."

Eğilip sözlerinin sindirilmesini beklerken Duke içeri daldı. Sonunda ayrıldığımda ne söylendiğinden bile emin değilim. Logan da fazlasıyla umursayarak peşimden geldi.

Ağzımdan kelimeler daha kendimi durduramadan dökülüyor ve ben bunda sorumluluğumun ağırlığını hissederek hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Başkasının incinmesini önleyebilirdim.

Kelimeler dudaklarımdan kusmuk gibi dökülüyor, kaçtığım günden beri içimde hapsolmuş her şeyi dışarı döküyor. Birbirimize ne söylediğimizden bile emin değilim; her şey bulanık.

Zihnim otomatik pilotta, suçluluk ve öz nefret duygularıyla yönetiliyor.

Sonunda uzaklaştığımda beni durdurmuyor ama mola odasının önünde ayaklarım tereddüt ediyor. Lana, sanki dünyanın en rahat insanıymış gibi rahatça yaslanmış, televizyon izliyor.

Bana bakıyor, vücudu birinin dikkatinin ona yönelmesine uyum sağlamış. Bu masum bir insanın tepkisi değil.

Dudaklarında hafif bir sırıtışla bana bakıyor, sanki şu anda bir şey söylemem için bana meydan okuyormuş gibi.

Meleğim bir daha asla bize zarar vermeyeceğinden emin oldu. Meleğim beni kurtardı. O her zaman bana göz kulak olacak. Şu anda da öyle.

Laurel'ın sözleri beni sarstı ve aslında birbirine uymayan parçaları yavaş yavaş bir araya getirdim. O. Laurel, "O" dedi.

Ve Lana'ya el salladı.

Haklı olmam mümkün değil.

Lana'nın onu öldürüp işkence etmesi mümkün değil... Yani... değil mi?

Kaşını kaldırarak bana baktı, sanki önce ben konuşmaya davet ediyormuş gibi. Eğer bir adamı öldürüp buraya kadar geldiyse... o tam bir psikopat.

Hayır. Sadece çok duygusalım.

Bakışma yarışmasını sonlandırıp uzaklaşıyorum ve bazı cevaplar almaya karar veriyorum. Logan'la birlikte geldi, yani bir süre burada kalacak. Cevaplar alana kadar gitmeyecek.

Ama farklı cevaplar almayı planlıyorum.

Arabama neredeyse koşarak gidiyorum ve tam yoldayım ki telefonum Leonard'dan gelen bir aramayla çalıyor. Cevap vermemeye başlıyorum ama sonra cevap vermeye karar veriyorum. Eminim FBI ajanı olduktan sonra yüzeyden daha derine bakmayarak masum çocukları terörize etmesine izin verdiğim o hasta orospu çocuğuyla ilgili.

"Neler oluyor?" diye sordum ciddi bir şekilde, dilimin ucundaki hıçkırığı temizleyerek.

"Hadım eden sakatlayıcımız Ferguson'u öldürdü," diyor çok sakin bir şekilde.

Telefonu neredeyse düşürüyordum.

"Ne?" diye soruyorum inanmazlıkla.

"Bunu kendisiyle ilişkilendirmemizi istemedi ama çocuğu, sürpriz bir şekilde, bir zamanlar Delaney Grove'da yaşayan Lindy May Wheeler'a bıraktı."

"Bu mantıklı değil. Siz onu sadist olarak tanımladınız ve bir sadist asla-"

"Profili tekrar inceliyoruz. O bir intikam katili. Sadist değil. Bildiğimizi sandığımız her şey değişmek üzere. Seninle bir akrabalık bağı kurduğunu düşünüyoruz. Ferguson'ı ve... geçmişini bir şekilde biliyordu," diyor, son kısmı pişmanlık ve tereddütle söylenmiş.

Telefonu daha sıkı tutuyorum, arabayı daha hızlı sürüyorum.

"Tamam. Beni gelişmelerden haberdar et," diyorum metanetle, içimde kabaran duygu girdabını sesimden belli etmeden.

Telefonu kapatırken aklımı kaçırdığım anları sayıyorum. O orospu çocuğunu öldürenin Lana olduğundan şüpheleniyordum ama bu çılgınlık. Bu davaya çok yakınım, mantıklı düşünemiyorum.

Ama katilin geçmişimi bildiğini ve ona odaklandığını söyledi. Lana'ya şüphelerimi aptalca duyurduğumda, ona bana odaklanması için bir sebep verdim. Fazla sakindi. Suçlamalarım karşısında fazla etkilenmişti.

Sanki bu sorulara hazırlıklıydı.

Kenneth'i öldüren Lana olsaydı, o zaman Lana, kendisinden iki kat büyük erkekleri psişik hakimiyetle öldüren seri katilimiz olurdu. Haklı olmam mümkün değil.

Peki neden hâlâ onun evine gidiyorum? Neden hâlâ Laurel'ın bahsettiği melek olmadığına ikna olmadım?

Logan, kız arkadaşını (mükemmel bulduğu) böylesine tuhaf bir şekilde imkansız, üstelik son derece iğrenç bir şeyle suçlayacak kadar delirdiğimi öğrenirse benden sonsuza dek nefret edecek.

Polis gitmişken, ben de evinin garaj yoluna giriyorum ve tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Şu anda bu dava için tüm ekip görev başında. Polis, öldürmem gereken bir şeytanın geride bıraktığı onlarca cesedi arıyor.

Ev karanlıktı ve kapının kolunu dikkatlice çevirdim, kilitli olmadığını görünce şaşırdım. İçeri girerken kilidi açık bıraktım. Logan odasındaydı, bu yüzden tüm kirli küçük sırlarını saklayacak kadar akıllı olduğunu bildiğim için atladım.

Ondan şüphelendiğim için beni deli diyen zihnimin o kemiren kısmını görmezden geliyorum. Fiziksel olarak bunları yapabilecek kapasiteye bile yakın değil. Kenneth'i öldürmek çok zor bir iş olurdu. Önce onu bodrumdan sürükleyip çıkarmak zorunda kalacaktı. Sonra da plaja çıkan tepeye itmesi gerekecekti. Hiçbir yolu yok.

Ama ben devam ediyorum, içgüdülerimin aklımı bastırmasına izin veriyorum.

Onda bir şey var... Logan'ın göremediği ürkütücü bir sakinlik. Ruhunuzun derinliklerine baktığında gözlerinde karanlık bir şey var.

Ama bir çocuğu kurtaran insan ne kadar karanlık olabilir ki?

Çok kafam karıştı.

Kilitli bir kapı buluyorum ve içgüdülerim beni hemen açmaya yönlendiriyor. Becerilerim bunu kolaylaştırıyor ve kapı saniyeler içinde açılıyor. Ama boş.

Boş bir odayı neden kilitlersiniz?

Duvarlara dayalı sadece dört kitaplık var ve dördü de boş.

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum, ama büyük bir beden aniden üzerime doğru hücum edince boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Silahıma uzanıyorum ama çok geç. Canavar bana çarpıyor, beni duvara çarpıyor, beni sersemletiyor ve acı dolu bir çığlık beni tekrar terk ediyor.

Silahım elimden alınıyor, yere atılıyor ve duvara itildiğimde acı dolu bir ses daha duyuyorum, ellerimin arkamda sımsıkı kavrandığını hissediyorum, tenimde naneli bir kokuyla ılık bir nefes dolaşıyor.

"Bu hoş bir sürpriz değil mi, Ajan Grace?" diye sordu bir adamın sesi, tüylerimi diken diken eden bir ürpertiye sebep oldu.

"Bir fiyatına iki tane," diye devam ediyor, beni hala sabit tutarak. "Ne yazık ki bir tane daha bekliyorum. Sıranı beklemek zorunda kalacaksın. Kızıl saçlarını bile görmezden geleceğim."

Gerçek beni sert ve hızlı bir şekilde vurduğunda nefesim ciğerlerimde tıkandı. Tüm bu kaosun ortasında, Logan muhtemelen polislerin bebek bakıcılığı görevinden alındığını düşünmemişti bile. Şu anda burada olacak tek bir kişi vardı.

"Söyle bana Ajan Grace," diyor, ellerimi kendi kelepçelerimle sıkıca bağlarken, hareketsiz kalıyorum, boşuna çırpınırken, "Bogeyman'dan korkuyor musun?"

Midem bulanıyor ve beni yere fırlattığı anda tekrar çığlık atmaya çalışıyorum. Yardım için çığlık atarken üstüme atlıyor ve gülüyor. Daha yüksek sesle gülüyor.

"Çığlık at! İstediğin kadar çığlık at!" diye alay ediyor. "Çığlık atmak için dünyanın en iyi yeri burası, çünkü kimse seni duyamaz, Ajan."

Ayaklarım aniden yukarı kalkıyor ve onları ellerime bağladığını, sırtımın kamburlaşmasını sağlayarak üzerimden kalkarak işlemi tamamladığını fark ediyorum.

"Ama misafirim geldiğinde çığlık atamazsın," diye devam ediyor karanlıkta sırıtarak. Gözlerim alıştı ve ağzıma bir şey tıkıştırırken kel

kafasını görüyorum.

Mücadele etmeye çalışıyorum ama parmaklarını çeneme geçirip çenemi açıyor. Ağzımı kapatıp sabitliyor, sonra ağzımı kapatmadan saniyeler önce koli bandının yırtıldığını duyuyorum.

Tekrar mücadele ediyorum, savaşıyorum ama ellerim ve ayaklarım birbirine bağlı. Beni kaldırıp merdivenlerden zahmetsizce indirirken yine gülüyor, başımı bilerek duvara çarpıyor.

Bağırıyorum, ancak ağzıma taktığı katmanlar arasından zar zor duyulabilen, boğuk bir ses duyuyorum. Aniden döndüğünde kafam duvarın kenarına çarpıyor.

"Oops," diyor kıkırdayarak.

Beni yere bırakıyor ve inliyorum, dirseğim kalçamla birlikte çok sert bir şekilde çarptığı için sesim hiç çıkmıyor. İki katlanır dolap kapağının gıcırtısı, kapıların açıldığını gördüğümde duyuluyor ve ayağını karnıma öyle sert vuruyor ki, kaburgalarım çatlıyor ve beni dar boşluğa tekmeliyor.

Beni geriye doğru kaydırırken dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerimin önündeki saçlarımı çekmeye çalıştığında başımı çeviriyorum.

"Gösterinin tadını çıkar, Ajan Grace. En azından bundan sonra ne olacağını bileceksin."

Bunun üzerine kapıları çarparak kapattı ve ayakları hareket ettikçe küçük, kör gibi merkezler çıtaların arasından görmemi sağladı.

Evin içinde yumuşak, klasik bir müzik yankılanıyor. Buradan ön kapıyı görebiliyorum ve onu izlerken, keşke ondan hiç şüphelenmeseydim diye düşünüyorum.

Gözümden bir damla yaş süzüldü, sanki tenime ateş yalıyordu.

Logan onunla olacak. Tam önümde ölecek. Ve onu uyaramam bile.

Telefonumun ön cebimde olduğunu hissediyorum, beni kışkırtıyor; hem çok yakın, hem de çok uzak. Ne kadar çevirirsem çevireyim, ona ulaşamıyorum.

Saatler sonra kapı nihayet açılıyor gibi geliyor ve çığlık atmaya çalışıyorum. Onu uyarmaya çalışıyorum. Ama çıkarabildiğim küçük ses, evdeki müzik tarafından bastırılıyor.

Kapıyı kapatırken sadece o var; Logan yok. Kurtuluş umudu yok.

Çok hızlı gerçekleşir.

Plemmons onu gafil avlayıp suratının tam ortasına yumruk atıyor. Elinde tuttuğu anahtarları ve telefonu düşürüp çarpmanın etkisiyle duvara çarpıyor, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde.

Vücudunu onunkine doğru fırlatıyor ve adam ona vurmaya çalıştığı elini bükerken kadın çığlık atıyor, aynı zamanda koluyla onu boğuyor. Müzik sesine rağmen, adamın söylediği her kelimeyi duyabiliyorum.

"Cesur. Hoşuma gitti. Ve çok güzel. Ajan Bennett onları iyi seçiyor," diye alay ediyor. "Sonunda seni yalnız bıraktı. Söyle bana prenses, Öcü Adam'dan korkuyor musun?"

Üstünden kalkıp onu karşısındaki duvara fırlatıyor. Kadın sertçe vuruyor ve yere düşüyor.

Kulaklarımı diken diken eden şey, yerden yavaşça kalkarken çıkardığı kahkaha sesi.

"Korkuluk," diyor ona bakarak. "Yeterince uzun sürdü."

Yüzünde öfkeyle karışık bir şaşkınlık ifadesi belirince adımları duraklıyor. Korkudan, acıdan zevk alıyor.

Ama o bağışıklık gösteriyor.

Logan ona nasıl davranacağını öğretti mi?

Yoksa gerçekten bu kadar aptalca korkusuz mu?

Kadına saldırıyor, karnına tekme atıyor, sonra saçlarından yakalayıp ayağa kaldırıyor.

Boğuk bir acı sesi duyulur ve adam onu duvara öyle bir kuvvetle iter ki, bir şey çatlar. Yüzü yana dönüktür ve adam arkasından içeri girerken gülümser.

"Şimdi gülmüyorsun, değil mi?" diye sordu ve bir eliyle pantolonunu indirmeye başladı. "Bu gece artık gülmeyeceksin."

"Sanırım bu, ikna edici olmaya yetecek kadar bir hasar," diyor sözünü bitirmeden önce.

Bu garip yorum onu duraklatırken, benim kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Dirseğini savurup yüzüne öyle imkansız bir açıyla çarptı ki. Burnumdan hava çektim, geriye doğru sendelediğinde şok oldum.

Ağzını siliyor, parmaklarına bakıyor ve diğer eliyle ışığı yakıp kanlı parmak uçlarını gösteriyor.

Burnu ve alt dudağı kanıyor, vurduğu yerin yüzü morarmaya başladı bile. Ama acıdan etkilenmiş görünmüyor.

Gözleri kısıldı.

"Bogeyman ışıkta o kadar da korkutucu değil," diyor, dudaklarının kenarlarında karanlık bir gülümseme beliriyor.

Dirseğinden aldığı kurşun yüzünden burnu kanıyor ve ona saldırmadan önce öfke dolu bir ses çıkarıyor. Kadın dönüp yumruğunu savuşturuyor ve dizini kaldırıp kaburgalarına sertçe çarpıyor.

Adam iki büklüm olurken, kadın tekrar dönerek ayağını kaldırıyor ve sırtına çarpıyor. Adam duvara çarpıyor ve adam şaşkın bir şekilde dönerken kadın daha da genişçe sırıtıyor. Öfkeli. Öldürmeye hazır.

"Çok fazla morluk bırakamam. Şimdi şüphe çekmelerini istemem, değil mi?"

Vücudumun içindeki kanı donuyor ve inanmaz bir şekilde başımı sallıyorum.

Bir bıçak çıkarıyor, daha önce birçok kişiyi öldürdüğü bıçağı. Kadın bıçağa dikkatsizce bakıyor.

"Ah, keşke seni oturtup, senin tüm o kadınlardan aldığın gibi senden de alabilseydim. Onların hissettiği acı ve dehşeti sana da verebilseydim," diyor ona sırıtarak bakarak. "Ama yapamam. Ancak, çok değer verdiğin tüm o gururunu senden alabilirim. Sahip olduğunu sandığın tüm o gücü. Sonra seni öldürebilirim."

Adam ona bıçakla saldırıyor, ayakları hızla ilerliyor ama kadın sanki onunla oynuyormuş gibi iki darbeyi de neredeyse fazlasıyla kolay bir şekilde savuşturuyor.

Üçüncü vuruşta bileğini yakalar ve hızla çevirir, bu da adamın bağırırken elinin garip bir şekilde yuvarlanmasına neden olur. Bıçak yere düşer ve kadın dönerek adamın ayaklarını altından tekmeler.

Düştüğünde, bıçağı yana doğru tekmeleyerek ulaşamayacağı bir yere fırlatır. Adam ayağa fırlayıp bir masaya doğru koşar, ancak kadın yere düşüp bıçağı alır ve çekmeceye öyle sert fırlatır ki bıçak çekmecenin ortasına saplanır.

Çekmeceyi sertçe çekerken yerinden kıpırdamıyor ve bu sefer ona saldırırken gülüyor. Adam onu yakalamaya çalışıyor ama kadın çok hızlı ve kadının dizi kasıklarına öyle sert çarpıyor ki, adam geriye

doğru devriliyor ve hıçkırarak ağlıyor, büyük ihtimalle testislerini tekrar yutuyor.

"Mücevherlere iyi bir diz darbesi vururlar," diyor, çekmeceden bıçağı çıkarıp açıp silahı çıkarırken. "Bu arada, iyi denemeydi. Keşke kendi silahlarımı nereye sakladığımı bilseydim, ha?"

O kedi, o fare.

Uzun zamandır Boston'ı ve şimdi de Washington DC'yi terörize eden adam, artık onun iplerindeki bir oyuncaktan ibaret.

Lana Myers da kimin umurunda?

Ses çıkarmıyorum, bambaşka bir sebepten korkuyorum. İçeri girip, yerde ağlayan cinsel sadist bir kızı tehdit ettim.

"Kocaman kötü Öcü," diye iç çekiyor, bıçağı tutarken etrafında dönerken. "Korku filmlerinden hep nefret etmişimdir. Neden biliyor musun?" diye soruyor, adam hâlâ acı içinde yerde sallanırken kasıklarını avuçluyor.

"Sana nedenini söyleyeyim," diye devam ediyor, tekrar oturma odasına doğru yürürken ona sırtını dönerek. "Çünkü kadınları hep kendilerini kurtaramayan zavallı küçük çığlıkçılar olarak resmediyorlar. Kötü adam hep yürüyor. Kız hep koşuyor. Ama yine de büyük kötü Öcü her nasılsa onları yakalıyor."

Plemmons'ın ayağa kalkmayı başardığını görüyorum, ama kadın hâlâ sırtını dönmüş. Gözlerim kocaman açılmış, kiminle karşılaşmanın daha kötü olacağını bilmiyorum.

Bir odada iki şeytan.

Bu benim başıma nasıl geldi?

"Ayrıca onları şans eseri aptal yerine koymalarından da nefret ediyorum," diye devam ediyor, adamın sinsice yaklaştığının farkında olmadan. "Kızların son anda bir bıçak kapması ve katilin bıçağa çarpması. Çok sönük bir an. Genelde yardım çağırmak için koştuklarında da ortadan kayboluyor. Sonra onları öldürmek için son bir girişimde bulunuyor."

Sessizce arkasından yaklaşır, sonra son anda saldırır.

Sırıtıyor ve ellerinin üzerine düşerken, ayaklarını çok hızlı bir şekilde havaya kaldırırken, ayak bilekleri onun boğazını yakalayıp onu çevirirken, tüm bunlar tek bir akıcı hareketle gerçekleşiyor.

Vay canına, ninja suikastçısı.

Adam yere çarpıyor ve kadın onu boğuyor, bacakları artık adamın boğazını bağlıyor.

"Senin kadınları boğmak istediğin gibi ben de erkekleri boğmayı seviyorum," diye tısladı; sesi o kadar karanlık ve uğursuzdu ki midemi bulandırıyor, en büyük korkularımı doğruluyordu. "Ama benden zayıf olanları avlamam. Masumları avlamam."

Onu bırakıp aynı gülünç, neredeyse doğal olmayan hızla ayağa fırlıyor. Sözleri yavaş yavaş içime işliyor ve anlamlarıyla ilgili kafam karışıyor.

İntikam katili. Leonard bunun bir intikam katili olduğunu söyledi.

Akrabalık.

Bütün küçük parçalar bir araya gelmeye çalışıyor.

Plemmons, ciğerlerine giren havayı boğarak öksürüyor. "Sen... kimsin...?" diye soruyor güçlükle nefes alarak.

Gülümsemesi derinleşiyor. "Ben en karanlık adamlarla mücadele eden kızım. Zayıflara karanlık ve çarpık şeyler yapan adamlarla. Masumları avlayan adamlarla. Zayıfken beni öldürdüklerini sanan adamlarla. Tıpkı senin öldürdüğün kadınlar gibi."

Sırtüstü dönüp boynunu tutmaya devam ederken, kadın başının yanına çömeliyor. Bu bir oyun. Berbat bir oyuncu. Kahretsin! Numara yapıyor!

Onu uyarmaya çalışıyorum, sonunda bir taraf seçiyorum ama kelimeler, espri katmanları ve sürekli akan müzik arasında kayboluyor.

Bıçağı adamın yanağına götürüyor ve bıçağın arkasını yanağına sürtüyor. Adam çırpınmayı bırakıp tamamen hareketsiz kalıyor.

"Sen de benim gibisin," diyor, sesinde korku ya da kötülükten çok şaşkınlık var.

"Hayır," diyor sessizce. "Senden hem çok daha kötüyüm hem de çok daha iyiyim. Karanlıktaki canavarların korktuğu şey benim. Ve şimdi Öcü Adam'ın bile kabusuyum."

Kadın uzaklaşıyor ve adam ayağa kalkıyor. Adam ona döndüğünde, kadın ona göz kırpıyor - resmen göz kırpıyor. Bunun her saniyesinin tadını çıkarıyor.

Söz verdiği şeyi yapıyor; onun gururunu ve gücünü elinden alıyor, onun dokunulmaz olma duygusunu paramparça ediyor.

Bir lambayı kapıp kafasına fırlatıyor. Kadın gülerek lambadan kaçarken, adam sehpayı alıp ona fırlatıyor.

Hızını avantajına kullanarak bundan kaçıyor. Sanki bunun olmasını istiyormuş gibi.

"Gerçek bir erkek gibi bile sertleşemiyorsun," diye kışkırtıyor, adamın burun delikleri açılıp öfke tüm yüz hatlarını buruşturduğunda sırıtarak. "İyi bir sertleşme elde etmek için kadınları kesip kanatmalarını izlemen gerekiyor. Zayıfsın," diyor odanın karşısına yürürken. "Seninle uğraşmamalıyım bile. Öldürdüğüm adamlar, bir kadını zorlamadan becerebilen güçlü, kudretli adamlar. Sadece bir kadının haddini bilmesi gerektiğini hissettiklerinde tecavüz ediyorlar."

Onu kışkırtmak, kurduğu imajı yıkmak ve onu hadım etmek için doğru şeyleri söylüyor. Profil çıkarma konusunda çok iyi çünkü bu konuda eğitim almış. Tüm kurbanlarını nasıl aşağılayıp küçük düşüreceğini öğrenmiş.

Onu nasıl aşağıladıklarını.

O bir kurban. Ya da en azından öyleydi.

Sözleri bir araya gelerek henüz ortaya koymadığı hikayeyi anlatıyor.

"Onlardan ne aldığımı biliyor musun?" diye soruyor, gözlerini kucağına indirip tekrar yüzüne bakıyor. Midem bulanıyor. Ne aldığını biliyorum. "Her şeyi alıyorum," diyor sonunda. "Onların verecek daha çok şeyi var."

Kadın, sırtını ona dönerek, sanki onun üzerinde hiçbir gücü yokmuş gibi davranarak ona bir tehdit olmadığını gösteriyor. Silah dolap kapılarının önünde duruyor ama adam bir daha silaha uzanmadı.

Silahı almaya gücü yetmeyecek kadar zayıf olurdu.

Onu çok iyi oynuyor.

Dünyayla oynamış bir adamı canlandırıyor.

Ve kazanıyor.

Kendini kanıtlamaya hazır bir şekilde ona doğru atılıyor ve kadın belindeki bıçakla ona doğru dönerken dönüyor. Adam tam da bıçağın içine giriyor ve ben artık duyulmaktan endişe ederek sesimi bastırıyorum.

Adamın gözleri şaşkınlıkla açılırken, kadın gözlerini devirdi, adam sendeleyerek geriye doğru giderken yüz hatları soldu, bıçak kadın tarafından çekilirken kadın bıçağı elinden aldı.

"Ve şimdi şansım yaver gitti," diye alay ediyor. "Tıpkı korku filmlerindeki gibi. Hiçbir şeyden şüphelenmezler."

Dizlerinin üzerine çöküyor, karnındaki yara şiddetle kanıyor. Yardım hemen gelmezse hayatta kalamayacak kadar çok kan akıyor.

Bir sonraki kurbanı ben olacaktım. Şimdi her şeyi bildiğimi öğrendiğinde ne olacağını merak ediyorum.

Ama beni çoktan öldürebilirdi. Kimse ondan şüphelenmezdi.

Bunun yerine üvey babamı bulup öldürdü ve sonra bir çocuğun hayatını kurtardı. Bir şeytanın kahramanı olamadığım için hayal kırıklığına uğrattığım bir çocuk.

Lana Myers, ya da gerçekte her kimse, intikam alması gereken çok karanlık bir olaydan kurtuldu.

Ama Logan onunla yatıyor.

Aşık oluyor.

Ve o tam bir psikopat.

Başarısızlıklarım yüzünden duyduğum suçluluk duygusu, onu durdurursam ne olacağını merak etmeme neden oluyor. Kurbanları hakkında, Kenneth'in yanına kâr kalmasına izin verdiğim gibi başkalarına zarar verip vermediklerini bilecek kadar bilgim yok.

Yalanlara güvenerek pek çok kişiyi hayal kırıklığına uğrattım.

Onun kötülüklerine son verdi.

Ya bitiremeden durdurduğum için başkaları incinirse? Henüz yüzleşmediğim suçluluk duygusuyla zar zor yaşıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben seçenekleri düşünürken, Lana oturuyor ve onun kan kaybından ölmesini izliyor, bıçağı sanki televizyon kumandasıymış ve kendisi de en sevdiği diziyi izliyormuş gibi rahat bir tavırla tutuyor. Adam boğuluyor ve kanlar içinde kusuyor, ona inanmaz gözlerle bakıyor.

Zayıf bir kadını öldürmeye gelmişti, ama aslanın inine giren avın kendisi olduğunu gördü.

"En sevdiğim kısım bu," diyor ona yumuşak bir sesle. "Teslimiyet bakışı. Umutların kaybolduğu ve kurtarılamayacağını anladığın an.

Ben de oradaydım. Çok korkutucu, bu yüzden şu anda ne kadar paniklediğini çok iyi biliyorum. Ne kadar çaresiz hissettiğini. Aradaki fark şu ki, bir gün kalkıp hepsini öldüremeyeceksin."

Bir gün hepsini öldürecek kadar yaşa.

Her bir bilgiyi dosyalıyorum ve dünyaya onun kim olduğunu neden söylemem veya söylememem gerektiğine dair bir liste yapmaya karar veriyorum.

"Çok fazla aldılar. Çok az bıraktılar. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu," diye fısıldadı, kelimeler zar zor kulağıma ulaştı. "Ona kadar."

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Logan. Logan'dan bahsediyor.

"O zaman onu öldürmek istedin. Ölmek için fazla iyi. Bizim tam tersimiz. Işığı hâlâ parlıyor. Umarım cehennemde seninle eğlenirler. İçimde hâlâ kurtarılmayı bekleyen bir ruh varmış gibi hissettiren tek şeyi hedef aldığın gün kendini orada mahkûm ettin. İntikamdan daha çok sevdiğim tek şey."

İşte böyle, cevabımı aldım. Ve onunla birlikte, Boogeyman'ın kendi bıçağıyla ölmesini izledim. Hem de bir kadının elinden.

Bir mağdurun elleri.

Bir bakıma şiirsel adalet bu.

Bölüm 3

Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman pürüzsüz ilerlemez.
—William Shakespeare

LANA

Kardeşim bir Shakespeare aşığıydı. Kendi neslinin hafife aldığı bir adamın sözleriyle yaşadı ve nefes aldı. O dönemin insanları, gerçek aşk kisvesi altında yarattığı her trajedinin beraberinde getirdiği acı ve ızdırabı ne takdir etti ne de saygı duydu.

Marcus özünde romantik bir adamdı, her yanından ışık ve güzellik fışkırıyordu.

Çevremizdeki dünya o ışığı söndürdü.

Onun lütfunu çaldılar.

Adına leke sürdü.

Onu öldürdü.

Bizi mahvetti.

Büyük bir keyifle, Boogeyman'ın son nefesini verişini izliyorum. Artık kardeşiminki kadar parlak ışıklar çalamayacak.

Boogeyman artık polisi veya FBI'ı kışkırtan ölümsüz biri olarak görülmeyecek. Artık kadınları terörize eden, hayatlarını zehirleyen bir kabus olmayacak. Öldürmeyi başaramadığı zayıf bir kadının elinde ölen bir ölümlü olarak saygı görecek.

Onu ilk öldüren şanslı kadın.

Merak edip eldivenimi takıp ceplerini kontrol ediyorum, bir kumanda buluyorum. Hmmm...

Etrafıma bakınıp kumandanın neye gittiğini görüyorum. Şöminemin yanında yersiz küçük bir alet var. Cep telefonu sinyal bozucu olduğundan oldukça eminim. Telefonum içeri girmeden önce çalışıyordu, bu yüzden başka bir zamanda kapatmış.

Kumandayı cebine geri koyup ayağa kalktım ve cep telefonuma doğru yürüdüm. Beni gafil avladığı ilk beş saniye içinde telefonu düşürdüm. Gerçekten de, dışarıyı aramaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyordu. Sinyal yoktu.

Güzel. Bu bana, kurbanlarının ölmesine izin verdiği gibi, onun da otuz dakikadan fazla bir süre boyunca kan kaybından ölmesini izlememin nedenini açıklıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, bir korku filmi sahnesi geliyor aklıma ama o hâlâ ölmüş. Son nefesini veren ölümlü için ortadan kaybolma numarası yok.

Bakışlarımı telefonuma çevirip kanepeye doğru götürüyorum. Normal bir kız, bir adamı öldürmenin travmatik deneyiminden sonra bir cep telefonu sinyal bozucuyu bu kadar çabuk fark etmez, hatta ne olduğunu bile bilmez.

Müziği kapatıp iPod'umu yuvasından çıkarıyorum. Pislik herif.

Eşyalarıma insanların dokunmasından nefret ediyorum. Şimdi gitti ve kanları yerlerime de sıçradı. Hepsini temizlemem sonsuza dek sürecek.

Ona düşüncesiz derdim ama onu bıçaklayan ben olduğum için sanırım bu benim hatam. Bıçağı halıya değil de fayans zemine fırlatmasına izin vermeliydim.

Neyse. Sonunda düşündüğüm o parkeyi alabileceğim. Genellikle evlerimi yenilemem ama Logan yakınlarda olduğu için, gitmektense kalmak için daha çok sebebim oldu.

Acaba biri beni ne zaman arayacak? Yoksa sokakta çığlık atıp kaçmalı mıyım? Normal bir insan, katil bir manyak tarafından saldırıya uğradıktan ve onu tesadüfen mucizevi bir şekilde öldürdükten sonra nasıl davranır?

Köşede sallanıyorlar mı? Ağlıyorlar mı? Umarım öyle değildir. Sahte gözyaşları dökemem ve sallanmayı da sevmem. Midem bulanıyor.

Çığlık atıp teselli edilemez veya korkmuş gibi mi davranmalıyım? Çığlık atmayı sevmiyorum. Boğazımı acıtıyor. Ve korkmuş gibi davranmak zor olacak çünkü... Nasıl korkacağımı hatırlamıyorum.

Açıkçası bana tecavüz etmek istiyordu. Ondan sonra nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Uyuşmuş. Kırılmış. İntihar eğiliminde. Ama beni o noktaya getiren tek bir adamdan çok daha fazlasıydı.

Beni bu kadar yıkan şey tecavüzden çok daha fazlasıydı.

Yani aslında bilmiyorum sanırım, ki bu önemli değil. Kesinlikle o kadar ileri gidemedi.

Şaşkınlık mı yoksa şok mu yaşıyorum? Ölmeyi hak ettiği halde pişmanlık mı duyuyorum? O sadist herif için pişmanlık numarası yapmaya çalışırsam gülmeye başlarım.

Belki de sersemlemiş veya şok olmuş bir şekilde olayı halledebilirim. Belki de az önce bir adamı öldürdüğüm gerçeğini kavrayamamış gibi davranmalıyım?

Normal kızları anlamak zordur, çünkü en son ne zaman normal olduğumu hatırlamıyorum. Normal kızlar, hareketlerine tepki vermek için çok fazla zaman harcarlar. Soludukları havayı hafife alırlar, çünkü o acısız nefeslerden hiç mahrum kalmamışlardır.

Ben mi? Ben zaten cehennemden geçtim, bu yüzden diğer her şeye karşı duyarsızlaştım.

Şok oldum demeye karar verdim. Sahte olması en kolayı.

Bu yüzden, birinin gelmesini beklerken -ve Logan korumasız olduğumu anladığında sonunda gelecekler- boş bakışlarımı prova ediyorum. Bıçağı tutmaya devam ediyorum, parmak eklemlerimi bembeyaz kesiyorum, şokta olan bir kızın da aynısını yapacağından eminim.

Evet.

Bunu yazdım.

Ve bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Aman Tanrım.

Sonunda, araba yolumda sirenlerin ve frenlerin çığlıklarını duydum. Aman Tanrım. Kurtarılmaya ihtiyacım olmadığına sevindim. O kadar yüksek sesli bir giriş beni anında öldürürdü ve o piç kurusunun yere kanlar içinde kaçması için zaman verirdi.

Eşekler.

Kapılardan içeri daldıklarında ve önlerinde havaya silahlarını doğrulttuklarını çevremden görüp merak ediyorum. Onun burada olduğunu nereden biliyorlar?

Boş bakışlarımı sürdürüp bekliyorum.

"Aman Tanrım," diyor biri, ama ben şokta kalıp önüme bakıyorum.

Bunu ne kadar sürede yapmam gerekiyor?

Gözlerim açık tutmaktan yanıyor. "Plemmons oturma odasında," diye gür bir ses duyuluyor.

Başımı hareket ettirmiyorum ama onun diz çöktüğünü, bir başka adamın da Boogeyman'a silah doğrulttuğunu görüyorum.

"Temizlemek."

"Temizlemek."

"Temizlemek."

Evimin her yanından aynı kelime yankılanmaya devam ediyor. Ben ise bir heykel gibi kalıyorum.

"Öldü," diyor diz çökmüş adam, sonra omzuna asılı telsizi tutuyor. "Dispatch, Plemmons öldü. Ev temiz."

Radyoya tıklayıp tekrar konuşuyor, sözlerini tekrarlıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor.

Görünüşe göre bu sinyal bozucu sadece cep telefonu sinyallerini devre dışı bırakmaktan daha fazlasını yapıyor.

"Bilmiyorum. Benimki de çalışmıyor. Telefonum da. Olay yerini rahatsız etmeyin. Bu bir federal soruşturma. Onlar gelene kadar evi boşaltın. Zaten olması gerekenden otuz dakika fazla tuttuğumuz için kıçımıza sıçıyorlar. Adamın aşırı paranoyak olmadığını nereden bilebilirdim ki? Bizi isimsiz bir mezarlığa, tüm ellerimiz hazır bir şekilde soktular."

"Bayan?" diye sordu adam, yaklaşarak, somurtkan aptala cevap vermeden, ben de şokta üzgün küçük bir kız çocuğu gibi davranırken.

Bileğime dikkatlice dokunuyor ve ben irkiliyorum.

"Şşş," diye yatıştırdı beni, bıçağı elimden alıp başka bir adama uzattı, adam da onu sarıp delil torbasına koydu. "Güvendesiniz Bayan Myers."

Sesi o kadar yumuşak ki, ona içtenlikle gösterdiği ilgiye gülümsememek için yüzümü ifadesiz tutmak zorunda kalıyorum.

Arkamızdan bir şey geldi, yüksek bir güm güm güm sesi. Onlar silahlarını çekip odadaki palto dolabına doğrultunca ben hiç düşünmeden arkama döndüm.

Kapılar hızla açıldığında yüreğim ağzımda, Hadley yerde çırpınırken ve muhtemelen kafasıyla kapıya vururken yüzümün tüm rengi soldu.

Gözlerim ağzındaki bantlara takılınca, boğuk sesleri kulağıma ulaştı.

Sözümü geri alıyorum. Şimdi korkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum çünkü korku omurgamı kemiriyor, giderek yükseliyor. Kaçmadan önce beni mermilerle dolduracaklar. Şu anda evimde en az on beş polis var.

Ayrıca şoktan donup kalmış numarası yapmama da gerek yok. Vücudumda hiçbir şey çalışmıyor, bu yüzden kaçmak istesem bile kaçamıyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ama ayaklarını çözüp ellerini kelepçelerden kurtarmaya başladıklarında bakışlarını kaçırıyor. Elleri serbest kalır kalmaz bantları sökmeye başlıyor.

Ve her saniye daha da kaskatı kesiliyorum, tüm olasılıklara rağmen bunca zamandır baygın olması için dua ediyorum. Yani, mümkün. Şimdiye kadar hiç ses çıkarmadı.

Ağzı serbest kalır kalmaz, ayağa kalkmasına yardım eden bileklerini ovuşturmaya başlıyor. Sallanıyor ve biri kollarının altından tutarak ona destek oluyor.

Kimliğini öğrenmek için ağızlarını açtıklarında, "Ben Ajan Hadley Grace'im," diyor onlara kararlı bir şekilde.

Bütün ağızlar aynı anda kapanır ve silahlar indirilir.

"Devriyenin çekildiğini öğrendikten sonra Bayan Myers'ı kontrol etmeye geldim," diye yalan söylüyor, yalanı dilinden rahatça dökülüyor.

Benimle ilgili bir şey bulmaya geldi.

O da öyle yaptı.

Filmlerdeki her aptal salak gibi, kartlarımı açtım, kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdim, asla kimseye anlatamayacağını bildiğim bir adama. Gerçekten kötü bir monolog yaptım, kahretsin!

Bunu onu kızdırmak için yaptım.

Bunu onu iktidardan uzaklaştırmak için yaptım.

İzlendiğimi bilmiyordum.

Beni uzun uzun süzdü.

"Ne oldu?" diye soruyor bir memur.

Dikkatini ona yöneltiyor.

"Kapının kilitli olmadığını fark edince üst katta evi temizliyordum. Arkamdan vurdu ve Bayan Myers'ın eve gelmesini beklemek için beni bağladı. İzlememi istiyordu. Onunla işi bittiğinde bana ne olacağını görmemi istiyordu."

Gözleri tekrar bana dönüyor ve sessizce ondan bana bir şey geçiyor, ama ne olduğundan emin değilim.

"Bayan Myers karşılık verdi. Şanslıydı. Hatta ona bir şeyler fırlattı," diyor ve içimdeki şokun daha da artmasına neden oluyor. Bana fırlattığı lambanın parçalanmış parçalarını ve küçük sehpanın dağınıklığını işaret ediyor. "Onu hazırlıksız yakaladı ve bıçağı düşürmesine neden oldu. Bir şekilde bıçağı ondan önce yakalamayı başardı ve tam zamanında döndü. Adam tam bıçağın içine daldı."

Şu anda ne halt ettiğini anlamaya çalışırken, o beni incelemeye devam ediyor. Neden beni koruyor? Sadece polise tutuklama emri vermek yerine ekibi için gerçeği saklamak için mi?

"Saf. Aptal. Şans," diyor, sanki daha önceki alaycı sözlerimden alıntı yapıyormuş gibi.

Onun niyetlerinden emin olmadığım için donup kaldım.

"Kesinlikle şanslıyım," diyor bir adam.

Hadley bakışlarını kaçırırken dudakları seğirdi. "Adamlarımı arayacağım."

Midem bulanıyor, midem her geçen saniye daha da bulanıyor. Telefonunu kaldırıyor, sonra kaşlarını çatarak bakıyor. Ama sonra adamın vücuduna bakıyor. "Cebinde bir kumanda var. Ben... daha önce görmüştüm."

Gittikçe hastalanıyorum.

Şu anda oynadığı bu oyundan nefret ediyorum.

"Federal polis gelene kadar olay yerindeki hiçbir şeye dokunamayız," diyor adamlardan biri ve kaşını kaldırıyor.

"Ben federal bir memurum."

"Senin kadar-"

"Herkes nerede lan? Neden kimse şu lanet telefonlara cevap vermiyor?" Logan'ın sesi kafamı kapıya çevirmeme neden oldu.

"Lana!" diye bağırıyor, sesindeki panik duygusu açıkça belli oluyor.

"İşte!" diye sesleniyorum, sesim içtenlikle çatlıyor. Hadley'nin ne yapacağından emin değilim ve gözlerimdeki yaşlar gerçek.

Eğer ona gerçekte kim olduğumu söylerse, bana dehşet ve tiksintiden başka bir şeyle bakacağı son sefer olabilir.

Vahşi gözleri beni buldu ve odanın karşısına doğru koşarken tüm vücudu gözle görülür şekilde gevşedi, kanlı bedeni fark etmeden beni yakalayıp kendine bastırdı.

Gözlerim Hadley'e kayıyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izlediğini görüyorum. Bakışlarını kaçırıyor, polislere saldırı hakkında bir şeyler söylüyor - yine bir yalan.

Logan beni kendine bastırıyor, tüm vücudu kaskatı kesilirken ben de ona yaslanıp hislerini içime çekiyorum. Geri çekiliyor, gözleri yüzümü tararken yüzünü buruşturuyor, hasarı algılıyor.

Fiziksel olarak izin vermediğim hiçbir sorunum yok. Tabii ilk vuruş hariç. Şans eseri, hiç beklemediğim bir vuruş yaptı.

"Ne oluyor yahu?" dediğini duydum, Boogeyman'ı ilk kez gördüğünde aşağı bakıyordu.

Beni kendine doğru çekiyor, sanki beni görüntüden koruyormuş gibi.

"Şanslıydı," diyor Hadley, dikkatimi yeniden kazanarak.

Ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Devriye çektiklerini duyduktan sonra onu kontrol etmeye geldim," diyor ve yine yalan söylüyor.

"Sana ayrıntıları anlatmalarına izin vereceğim ama diyelim ki başım fena ağrıyacak." Morarmış şakağını işaret ediyor. Gözleri önce benimkilere kayıyor, sonra tekrar onunkilere dönüyor. "Bu gece hayatımızı kurtardı."

Bunu dedikten sonra dışarı çıkıyor ama ben hala amacının ne olduğunu merak ediyorum.

O toprak istiyordu ve ben ona beklediğinden çok daha fazlasını verdim. Neden gideyim ki? Neden her şeyimi ortaya dökmeyeyim ki?

Logan yüzümü avuçlarının içine alıyor ve yüzümün şişmesine neden olan morluk yüzünden, fazla sıktığında irkiliyorum.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Craig içeri girdi ve gözleri oturma odamdaki ölü adama takıldı.

"İşte bu da bir davayı kapatmanın bir yolu," diyor, gözleri inanmazlıkla kocaman açılmış bir şekilde.

"Medyaya davanın kapandığını bildirin," diyor Logan, sonra beni kucaklayıp sanki çok kırılganmışım gibi sarıyor.

Ona izin veriyorum. O yanımdayken, bu kadar yenilmez olmak zorunda hissetmiyorum. Yanımda olduğunda, zayıf olmadan da bakılabileceğimi hissediyorum.

Sanki savunmasız olmak sorun değilmiş gibi, çünkü bunu bana karşı asla kullanmazdı.

Beni, giderek daha fazla sayıda polisin ortaya çıktığı, herkesin Boogeyman'in ölüsünü kendi gözleriyle görmek için geldiği kalabalığın arasından geçiriyor.

"Lana!" Tanıdık ses, Duke'un gözlerinden büyük bir pişmanlık akarak koşarak bize doğru gelmesine neden oldu. "Çağırır çağırmaz geldim," dedi şaşkınlıkla Logan'a bakarak. "Beni nasıl yendin?"

"O kadar hızlı sürdü ki, kıçım hala sıkılıyor. Buraya gelene kadar frene bastığını sanmıyorum," diyor Craig kuru bir sesle. Bizi takip ettiğini bilmiyordum.

"Adamlarınızı evden çıkarın. Olay yerini temizlememiz gerekiyor," diyor Logan.

"Ne oldu?" diye sordu Duke, yanımıza bakarak. "Gerçekten saldırdı mı?"

"Evet. Ve Lana şanslıydı," diyor Hadley yanımızdan geçerken, Craig'e doğru yürüyüp dirseğini çekiştirerek. "Beyin sarsıntısı geçirirsem beni eve bırak."

Midem kasılıyor ve Logan, evimdeki adamı nasıl öldürdüğümle ilgili hiçbir soru sormadan, dudaklarını alnıma nazikçe sürtüyor. Tek umursadığı şey, kendisinin ölmüş ve benim hayatta olmam. Sanki her şeyden önce benmişim gibi, tüm detaylar önemsiz görünüyor.

Suçluluk duygusuyla işkence gören gözlerle aşağı bakıyor.

"Bu senin suçun değil," diyorum, yüzümdeki morlukların onun her zamanki parlak gözlerine gölge düşüren bakışın sebebi olduğunu bilerek.

Yaralarım yüzeyselden öteye geçmiyor. Çok daha kötülerini atlattım.

"Hepsi benim suçum. Ama bir daha kimse sana dokunamayacak, Lana."

Dudakları dudaklarımı buldu ve onu öptüm, Hadley'le daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, SUV'den inmeyen bir adam ve kadına bakıyor.

"Bizi şehre bırakın. Gece için bir oda tutuyorum," diyor onlara.

"Çantam—"

"Bir otel odası ayarlayabilirim," diye sözümü kesiyor, bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Dudaklarım gülümsemeye çalışıyor ama bunu inkar ediyorum, çünkü benim yaşadıklarımı yaşayan bir kızın şu anda bu kadar alfa olmasına gülümsememesi gerektiğini biliyorum. Uysal ve çekingen olmam gerekiyor.

"Atla içeri," diyor kadın.

"Muhtemelen birisinin sahnede çalışması gerekiyor," diyor adam.

Merakları konusunda tamamen etkilenmemiş veya doğal olmayan bir şekilde çekingen görünüyorlar.

"Öldü. Sahne yok."

"Öldü mü?" diye şaşkınlıkla soruyor kadın, sonra gözlerini kısıyor. "Onu alt eden ben olmak istiyordum."

"Bir hafta izin alıyorum," diye duyurdu Logan gelişigüzel bir şekilde. "Bu dava kapandı. Hadley saldırıya uğradı. Lana ise—"

"Hadley?" diye sordu adam ve kadın hep bir ağızdan.

"Ona göz kırptı," diye açıklıyor Logan. "Tüm detayları öğrenemedim. Ama şu anda bunları duymaya dayanıp dayanamayacağımı bilmiyorum. Şimdilik Donny halletsin. Bizi bıraktıktan sonra geri dönebilirsiniz."

Bizi arka koltuğa yerleştirirken beni kucağında tutuyor. Oturma düzenine direnemiyorum, gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum. İçimde pompalanan adrenalinle, yirmi dört saatten fazla uyuduğumu neredeyse unutuyordum.

Şimdi saati gösteren saat beni yenmiş ve mağlup etmiş gibi hissediyorum. Yirmi dört saat yerine kırk sekiz saate yaklaşıyor olabilir. Logan'ın ofisinde biraz vakit geçirdik. O zamanlar öğle vakti yaklaşıyordu. Eve vardığımda hava yeni kararmıştı.

Şimdi... Kahretsin, uykusuzluktan gözlerim o kadar bulanıklaştı ki saati göremiyorum. Saatleri sayamıyorum.

Ve umurumda da değil.

Adam arabayı sürerken konuşuyorlar. Bir ara Logan'ın onlara Leonard ve Elise dediğini duyuyorum.

"Hadley de bir otel odası tuttu," diyor biri ve bu beni tekrar uyandırıyor. Elise. Elise'di. "Eve gidemeyecek kadar yorgun ve çok ürkmüş olduğunu söylüyor."

"Hangisi?" diye soruyor Logan.

"Bize en yakın olan yenisi," diyor Elise. "Bir masaj salonu var. Eminim bu yüzden orayı seçmiştir."

"Bizi oraya götür. Daha sonra ona bakarım."

Hâlâ bir şey söylemedi. Ağzından bir şey çıkacak olsaydı şimdiye kadar çoktan yapardı, değil mi? Görünüşe göre onlarla temas halindeymiş.

"Diğer dava yargı yetkisi cehennemiydi," diyor Leonard ve beni tekrar uyandırıyor. Gözlerimin kapandığını bile fark etmemişim.

"Polisler kendi bölgelerine işiyordu. Duke, katilin kendi yetki alanında olması nedeniyle bölgenin kendisine ait olduğunu söyledi. O yer de, mezarlıkların kendi yetki alanında olması nedeniyle bölgenin kendilerine ait olduğunu söyledi."

"Evet, bir sidik yarışı yüzünden devriyesini iptal ettiler," diye homurdandı Logan. "Bu gece çok farklı olabilirdi."

Beni daha sıkı tutuyor, ama ben hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum.

"O bıçağı ondan alması bir mucize. Hadley bana olanları anlattı. Her şeyi uzun bir mesajla gönderdi," dedi Elise sessizce.

Logan kaskatı kesildi. "Hâlâ duymaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Kalp atışlarım kulaklarımda.

"Savaştı, Logan. Hayatı için savaştı ve karşılığını aldı. Onu hazırlıksız yakaladı ve hata yaptı, kendi bıçağıyla can verdi. Tam da içine daldı. Bunun sadece filmlerde olduğunu sanırdım."

Dudaklarım seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Hadley, eğer yalanı arkadaşlarına yayıyorsa, sırrımı saklıyor demektir.

Peki neden?

Bölüm 4

Ölüm korkunç bir şeydir.
—William Shakespeare.

LOGAN

Neredeyse bir haftanın bile yetmeyeceğini hissediyorum. Aslında bir hafta dayanabileceğimden değil. Kız arkadaşım bu gece neredeyse öldürülmüş olmasına rağmen, birkaç gün izin alabilirsem şanslı sayılırım.

Her şeyin ters gidebileceğini düşündükçe midem düğümleniyor.

Lana'yı ilk kez yatırmadan önce otel odasına girdik. Giriş yapmak tam bir işkenceydi ama Lana cebimden cüzdanımı aldı ve tezgahın arkasındaki meraklı kadına istediği her şeyi sırayla uzattı.

Durumun ciddiyetini henüz kavrayamadığını görebiliyorum. Çok sakin. İşler yoluna girdiğinde yanında olmak istiyorum.

Bu gece bir adamı öldürdü. Bir adam onu neredeyse öldürüyordu.

Ve hepsi benim suçum.

Yorgunluğun ağırlığı gözlerine yansımış bir şekilde yatağa kıvrılıyor.

Boxer şortuma iner inmez ona katıldım, bana dokunmama izin verdiği için minnettardım. Eğer o...

Ters gidebilecek her şeyi düşünüp duramıyorum. Hadley eğitimli bir ajan ve yine de tek başına eve gidemiyordu. Yardım çığlıkları atsa birinin duyabileceği bir otele gelmişti.

Lana çöküşün eşiğinde olmalı. Hiçbir eğitimi olmayan sıradan bir sivil.

"Çok üzgünüm," diyorum saçlarına doğru.

Bana doğru geri kayarken mırıldanıyor.

"Senin hatan değil," diye mırıldandı.

"İşimin ilişkiler için zehirli olduğunu biliyordum ama safça bunun seni tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim," diyorum yumuşak bir sesle, cevap vermeyince uyumuş olup olmadığını merak ediyorum.

Bana doğru döndü, gözleri açık kalmak için mücadele ediyordu.

"Boogeyman'den yeni kurtulmuşken benimle ayrılmaya çalışırsan, seni pataklarım."

Sözlerini kuru bir mizahla söylüyor ama gözlerindeki kırılgan bakışı görebiliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapmalıyım. Ama seni bırakacak kadar bencilim," dedim dürüstçe.

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve daha da sokulurken iç çekiyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ne kadar daha iyisini hak ettiğini düşünsem de, seni bırakamam."

Daha iyisini mi hak ediyorum? Benim yüzümden cinsel sadistin hedefi oldu. Bir gece devriyeyi arayıp yerlerini kontrol etmediğim için saldırıya uğradı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için neredeyse inciniyordu.

Hayır. Yaralanmıştı. Neredeyse değil.

Yüzündeki morluklar ve patlamış dudağı bunu açıkça anlatıyor.

Lana'nın nefesi düzene girerken telefonum çalıyor ve onu uyurken dinliyorum, sanki her şeyin bir illüzyon olduğundan endişeleniyormuşum gibi onu kendime sarıyorum. Yarın uyandığımda psikotik bir kriz geçirdiğimi ve şimdi kafamın içinde, Lana'nın hayatta kaldığı bir dünyada yaşadığımı fark edeceğimden endişeleniyorum.

Craig'in yazısını okudum.

CRAIG: Kız arkadaşın da onda morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde karşılık verdi. Adli tabip, adamın kaslı bir adam olduğunu ve kolay olamayacağını söyledi. Kız sandığından daha güçlü. Kendini suçlamayı bırak.

BEN: Sevgilin seni hedef alan bir seri katil yüzünden neredeyse ölüyorsa, o zaman benimle konuş.

CRAIG: Tamam. Nasıl?

BEN: Sanırım henüz kavrayamadım. Şu anda uyuyor.

CRAIG: Bu arada, izin istediğini biliyorum ama... önemli bir şey buldum.

BEN: Siktir. Ne?

Telefonum çalıyor ama Lana kıpırdamıyor bile. İsteksizce cevap veriyorum.

"Yani bu küçük kasaba, on yıl önce bir seri katilin varlığını örtbas ediyor. Tıpkı merhum Boogeyman'ımız gibi cinsel sadist."

"Çok erken," dedim kuru bir sesle.

"Doğru. Özür dilerim. Ama gazetelerinde bundan tek bir söz bile edilmiyor."

"Seri katilin bununla ne alakası var?"

"Mesele şu ki, doğru adamı kadroya katmamışlar gibi görünüyor."

Lana'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruldum. Normalde başka bir odaya giderdim ama şimdi değil.

"Ne?"

"Baba, otuzlu yaşlarının ortaları ile kırklı yaşlarının başlarında, mavi yakalı bir işçi olarak tanımlamıştı. Ama Leonard -evet, onu önce ben aradım- bunun mantıklı olmadığını söyledi. Adam çok organizeydi ve cinayet işlerken psikopatça eğilimler sergiliyordu. Kadınlara ölüm sırasında, ölümden önce ve ölümden sonra vahşice saldırılmıştı. Bu adam, cesedi yok etmeye gerçekten meraklıydı."

"Ne yaptı?"

"Kısacası, onları tırtıklı bir bıçakla parçalara ayırdı, sonra da alınlarına çivi çaktı. Başlangıçta çoğunlukla öldükten sonra oluyordu. Sonra da ölmeden önce olmaya başladı. Gerçek bir kalpsiz piç kurusuna dönüştü."

"Sadist eğilimleri olan bir psikopat. Cinsel sadist değil. Görünüşe göre seks sonradan akla gelmiş. Bunun katilimizle ne alakası var? O kasabadan başka bir seri katilin olması kulağa çılgınca geliyor, ama bu açıkça bir taklit durumu değil. Şüphelimizin motivasyonu intikam."

"Ben de onu diyordum. Bence Baba yanlış adamı hapse attı. Seri katillerin nadiren çocuğu olur. Psikopatların nadiren çocuğu olur. Hatta, tüm şüphelilerin yüzde doksanı çocuksuz çünkü çocuk sahibi olacak kadar uzun süre sağlıklı ilişkiler kuramıyorlar. Hapsettikleri adam iki çocuklu, çok düşkün bir babaydı. Hem de bekar bir ebeveyn. Karısı beş yıl önce bir araba kazasında ölmüştü. Çocukları hiçbir zaman okula geç kalmamış veya herhangi bir şekilde ihmal edilmemişti. Onun katil olmasının imkansız olduğunu savunuyor, her gece onlarla evde olduğunu ve ailece akşam yemeği hazırlamaya yardım ettiğini iddia ediyorlardı."

"O zaman neden ona bu ceza verildi?"

"DNA. Suç mahallinde spermini buldular."

"Profesyonelce bir davranış. Ama bu oldukça suçlayıcı."

"Ya da harika. Bir durumu kontrol etmekten kim zevk alır?"

"Narsistler. Katilin bir narsist olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de Boogeyman olayının hâlâ çok taze olmasındandır, ama evet. Sanırım söylediğin her neyse, biraz da narsisizm katılmış. Bence gerçek katil, adamımızı tuzağa düşürdü. Yoksa neden bu kadar organize biri açıkça DNA bıraksın ki? Ve şuna bakın, her kurbanda iki tür sperm öldürücü madde bulmuşlar."

"Ama spermisit prezervatiflerden kaynaklanıyor. Eğer geride sperm bıraktıysa, neden prezervatif takıyor?"

"On yıl önce sorulması gereken sorulara benziyor. Neyse, iki çocuğu vardı ama artık Delaney Grove'da değiller. Babaları ilçe gözaltı hücresinde ölü bulunduktan kısa bir süre sonra bir kaza oldu."

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gözaltı hücresinde ne oldu?"

"Evet. Robert Evans, mahkûm edildiği gün öldü. Adli tabibin raporunda üç kelime vardı: Kendini astı. Yasal, sadece bu kadar. Sonra çocuklar iki gece sonra kayboldu."

"Siktir. Ne oldu?"

Raporu bulmak için çok araştırmam gerekti çünkü beş kasaba ötedeki bir hastaneye gitmişler. Şehrin göbeğinde bir doktor varken, oraya gitmek için uzun bir yol katetmek gerek. İddiaya göre bir araba kazası olmuş, ama on yedi yaşındaki çocukta ciddi cinsel travma belirtileri varmış ve şuna bakın... hadım edilmiş."

Boğazımdaki safrayı yuttum. "İşte bizim şüphelimiz."

"Düşünürdünüz. Ama zombi olarak öldürmüyorsa, bu mümkün değil. Yaralarına rağmen onu ve kız kardeşini bir şekilde hastaneye götürmeyi başardıktan sonra o gece hastanede öldü. Delaney Grove'dan geldiyse... Lanet olsun, sadece kan kaybından nasıl ölmediğini bilmiyorum. Kız kardeşi cehenneme kadar dövülmüş, defalarca bıçaklanmış, yüzü çökmüş, vücudundan kocaman bir cam parçası çıkmıştı. Ciddi cinsel travma belirtileri de vardı ama tıpkı onun gibi o da bunun bir araba kazası olduğunu iddia etti. Konuşamayacak kadar korktukları ve kızın o gece daha sonra komplikasyonlar

nedeniyle öldüğü belirtiliyor. Yardımsever bir hemşireden arama izni olmadan söyleyebildiğim tek şey bu."

Elim, Lana'nın yan tarafındaki yara izinin üzerinde geziniyor, kıyafetleriyle örtülü olmasına rağmen. Lana derin bir uykuda, ona nasıl dokunduğumu fark etmiyor. Cam kısmı sinirlerimi bozuyor ve aslında iki kez ölmenin eşiğine geldiğini hatırlatıyor.

Onu bir balonun içine koyacağım.

"Bu berbat. Hepsi berbat. Şu dava dosyalarını al. Bunu daha önce neden hiç duymadım?"

"Aynı anda devam eden bir terör tehdidi nedeniyle hiçbir zaman manşetlere çıkmadı. Yanlış adamı hapse attılarsa-"

"O zaman bu, ceset sayısını artırmak için on yıl daha bekleyen başka bir seri katil olduğu anlamına geliyor. Ve bu, intikam cinayetleri çılgınlığı için domino taşlarını harekete geçirmiş olabilir. Küçük kasaba adaleti her zaman bir sorundur. Genellikle mahkumları kendimiz nakletmek zorunda kalırız, ama... neden çocuklar? Bu kasaba ne kadar da hasta?"

"Kız o zamanlar henüz on altı yaşındaydı. Oğlan New York'ta bir tiyatro programında burslu okuyordu. Sonunda şehirden ayrılacaklardı. O kasabanın onları hastaneye yatırdığını biliyorum. Bu yüzden ölmek için çok uzaklara gittiler. Adam daha erken dursaydı hayatta kalabilirdi. Ama kalmadı. Onları Delaney Grove'dan uzaklaştırmak için elinden geldiğince uzağa gitti. Kanıtlayamam ama içimden bir ses bunun olduğunu söylüyor."

"Kasabayla konuş. Neler öğrenebileceğine bak."

Sessizleşiyor. Uzun bir süre.

"Masum yoldan geçenleri öldürme ihtimali var mı?"

"Şüpheli mi?" diye soruyorum.

"Evet."

"İntikam katilleri her zaman işi abartır, en ufak bir suç için çok fazla insan öldürürler. Onu kahraman yapmaya çalışmayın. Bazı canavarları öldürebilir, ama aynı zamanda iyi insanları da öldürecektir. Ve hiç kimse kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme hakkına sahip değildir."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile buna tam olarak ikna olduğumdan emin değilim. Lana, Plemmons'ın elinde ölseydi, onu

bulana ve mezara koyana kadar dünyayı dolaşırdım.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Doğru. Haklısın. Ben sadece... Bu davalar her zaman en zor olanlardır."

"Katillerin amaçlarını anladığınızda onlarla empati kuruyorsunuz. Anlıyorum. Sadece kanunun biz olduğumuzu unutmayın. Herkes etrafta dolaşıp kendilerine haksızlık edenleri öldürüyorsa, aniden nesli tükenmiş bir tür oluruz. Belli ki onlara yakın biri. Geçmişlerini araştırın. Lindy'nin geçmişini de araştırın. O, şüpheliyle arkadaştı."

"Üzerinde. Leonard da şu anda üzerinde çalışıyor. Elise, sizin kaldığınız otelde. Görünüşe göre Plemmons, Lana'nın evine girip Hadley'i bir dolaba kilitlediğinden beri herkes evlerinden ürküyor."

Elim içgüdüsel olarak Lana'nın kalçasını sıkıyor ve o uykusunda kıpırdanıyor.

"Biraz uyuyorum. En azından birkaç gün uyuyacağım, ciddiyim. Birkaç gün kesintisiz uyumam gerek."

"Ve heteroseksüel seks," diye espri yapıyor.

Gözlerimi devirip telefonu kapatıp Lana'nın arkasına kıvrılıyorum ve o da bilinçaltında daha da yaklaşıyor, hâlâ derin uykuda. Çığlık atmıyor veya sağa sola dönmüyor. Dudaklarında sanki her şey yolundaymış gibi küçük bir gülümseme var.

Bu küçük mucize için çok şükür.

O kadar güçlü ki. Kırılmasını bekliyordum ama her geçen saniye beni daha çok etkiliyor.

"Seni seviyorum" diyor, ama bu uyuyan bir kızın itirafı.

Vücudumdaki kaslar hala gergin ve sanki cildimin üzerinden elektrik telleri geçiyormuş gibi hissediyorum.

Eğilip yanağından öpüyorum, iç çekerken gülümsüyorum. Uyanık kalıp bütün gece gözlerimi ondan ayırmamayı tercih etsem de, uzun günler sonunda beni yakalıyor ve onu kollarımda tutarak uykuya dalıyorum.

Bölüm 5

Şüphe her zaman suçlu zihni rahatsız eder.
—William Shakespeare

LANA

"Ciddi misin?" diyorum Logan'a, başını salladığında sırıtarak, kendinden en ufak bir şekilde emin olmadan.

"Pekala," dedim iç çekerek, bahsine katılıp tüm Tootsie Rolls'larımı içeri iterek. "Bana neyin olduğunu göster."

Kartlarını bırakmadan önce sırıttı. "Oku ve ağla. Sifonu çek, bebeğim."

Kaşlarını oynattığı an gülmeye başlıyorum çünkü rekabetçi olduğunda oldukça sevimli oluyor.

"Çok heyecanlanmadan önce..."

Kartlarımı yere koyduğumda yüzü anında düştü, royal flush'ıma inanmaz gözlerle bakarken daha çok gülmeye başladım.

"Ama...ama...ama..."

Tootsie rulolarını kendime doğru çekiyorum ve o aniden üzerime atılıyor, ben gülerken beni yatağa fırlatıyor. Dudakları boynumun kıvrımına değiyor ve oradaki küçük bir noktayı öperken sırıtıyorum.

"Bir şekilde hile yapıyorsun," diyor boynuma doğru.

"Benim harika bir poker yüzüm var," diyorum ve bacaklarımı beline dolduruyorum.

Üç gündür ona tamamen sahibim. Zamanın her yarayı iyileştirdiğini duymuştum ama bu doğru değil. Aşık olmak mı? Öfkeni unutturan şey bu. Kardeşim ve babam olmasaydı, intikam arayışım biterdi.

Medya çimlerimin her yerinde, bu da endişe verici. Jake gizlice içeri girip gizli öldürme odamı kontrol etmek ve kimsenin kurcalamadığından emin olmak zorunda kaldı. Neyse ki kimse odanın içinde bir oda olduğunu fark etmiyor.

Craig evime gidip çantamı ve birkaç giysimi aldı. Bunları işe götürmek zorundaydı ve Logan'ın bu isteği üzerine sürekli azarlandı, çünkü insanlar hâlâ Bay Güzel Çocuk'a binaya çanta taşıdığı için

kızıyor. Hatta çanta kuyruğunda öfkeyle beklerken, Logan çantayı arama noktasında kontrol ettiler.

Bunu çok komik buluyorum elbette.

Sonra bunu Elise'e verdi, o da bunu spor çantasının içine koydu - Craig böyle bir fikrin aklına hiç gelmemesine sinirlendi - ve o da bunu ve kıyafetlerimi bize getirdi, böylece medya nerede olduğumuzu öğrenmesin.

Ayrıca Craig'in çantamı taşıdığına dair birkaç paparazzi fotoğrafı da vardı. Bazen haberlerde ilgimi çeken şeyleri gerçekten seviyorum.

Ben de onlardan nefret ediyorum. Çünkü bu, öldürme listemde aşağılara inmeyi zorlaştırıyor.

İşler yoluna girince zaman çizelgesini hızlandırmam gerekecek. Morarmış yüzüm gazetede ve benzeri yerlerde yayınlandı, ama herkes her türlü kolluk kuvvetinden kaçmayı başaran bir adamı öldüren kızla röportaj yapmak istiyor.

Yani, evet. Bunu enine boyuna düşünmemiştim. Bir kadının kabusunu alt eden bir kadın olmak beni tesadüfen ünlü yaptı. Dikkat çekmeyen bir seri katil olduğunuzda ünlü olmak eğlenceli değil.

Logan, son birkaç gündür bir Peter Pan'a dönüştü, adeta kendini bana bir gölge gibi dikti. Şikayetçi olduğum söylenemez. Onu bu kadar kendime saklamaya alışabilirdim.

Logan'ın telefonu çalıyor ve hâlâ üstümde, uzanıp telefonu alırken inliyor. Bacaklarım beline dolanmış halde kalıyor, cevap verirken onu olduğu yerde tutuyorum.

"Bennett."

Kaşları çatılıyor ve kaşlarını çatarak üzerimden kalkıyor. Bacaklarımı belinden çekerken tamamen ayağa kalkıyorum.

"Ne zaman?" Gözlerini kapatıp dudakları gergin bir çizgi halinde gerildiğinde, gitmesi gerektiğini anladım. "Evet. Onlara hiçbir şeye dokunmamalarını söyleme. Hadley'nin hazır olup olmadığına bakacağım ve en kısa sürede orada olacağım."

Telefonunu kapatıp derin bir nefes veriyor ve beni inceliyor. "Hadley ile görüşüp çalışıp çalışamayacağını öğrenmem gerek. Katillerimizden birinden iki ceset daha aldık."

Üzerimden buzlar kayıyor. Lawrence ve Tyler. Sonunda bulundular. Artık dumanı tüten çürümüş yığınlar halindeler.

"Senin için gidip onunla konuşacağım," diyorum ona, yatağa geri dönerken. "Boogeyman olayıyla aramızda bir bağ oluştu."

Uzun bir süre beni süzdü. "İyi olduğundan emin misin? Yaşananlar hakkında pek konuşmadık."

Başımı sertçe sallıyorum. "Henüz üstesinden gelmeye hazır olduğum bir şey değil ama düşündüğümden daha iyi idare ediyorum."

Yanıltıcı ama yalan değil. En azından geleneksel anlamda değil. Onun daha şüpheci olmasını beklediğim için, "sonrasını" düşündüğümden daha iyi idare ediyorum. Sadece teselli edilemez bir karmaşa olmadığım için rahatlamış görünüyor.

"Harikasın," diyor, çenemi dürttükten sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Ben de Hadley'le bir saniye konuşmak istiyorum," diyorum, onunla arabada yalnız kalmadan önce aramızdaki havayı temizlemek için zaman ayırdığımdan emin olmak için.

"Tamam. Evet. Tabii. Çalışmaya hazır olup olmadığını bana bildir, eğer hazırsa bitirdiğinde de haber ver."

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım ve onu öpmek için kendime çektim. Beni kendine bastırdı, dokunuşu çok talepkar ve güçlüydü. Kollarında olmayı, basit bir kucaklamanın içinde var olan o güven duygusunu hissetmeyi seviyorum.

"Acele edeceğim," diyorum dudaklarına doğru.

Kıçımı kavrıyor, beni elle taciz ediyor, sonra banyoya doğru yönelmeden önce göz kırpıyor.

Kapıyı kapattığı anda gülümsemem kayboluyor.

Bunu erteleyip duruyordum, oyunu hakkında endişeleniyordum. Neden kimseye söylemediğini merak ediyordum.

Üzerime birkaç parça giysi geçirdikten sonra koridoru kontrol ediyorum, her zaman birinin nerede kaldığımızı öğrenmesinden endişe ediyorum. Boş olduğunu görünce, koridorun sonuna doğru hızla yürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapısını çalıyorum.

Hemen açılıyor ve bir silahın namlusuna baktığımı fark ettiğimde zorlukla yutkunuyorum.

"Seni bekliyordum," dedi Hadley etrafıma bakarak.

Geri çekiliyor ama ben içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken silahı bana doğrultulmuş halde kalıyor. Tetik parmağının kaşındığını görürsem tepki vermeye hazır bir şekilde, silahla aramda yarım metre mesafe bırakıyorum.

"Aslında seni bundan çok daha önce bekliyordum," diyor, sanki bir bahane bekliyormuş gibi gözleri bana dikilmiş.

Sakinliğimi koruyarak ona en soğuk ifademle bakıyorum.

"Logan davaya hazır olup olmadığınızı öğrenmek istiyor. Cevabınızı bekliyor."

"Şu anda burada olmanızın sebebinin bu olduğunu düşünmeyin," diyor, ses tonunda gergin bir ton var.

"Logan'a neden kim olduğumu söylemedin?"

Yavaşça geri çekiliyor ve kapıya en yakın yatağa oturmamı işaret ediyor. Silahlı kız sessizce işaret ederken ben de oturuyorum, o da geri çekilip karşımdaki yatağa oturuyor, silahını hiç indirmiyor.

"Sana zarar vermek için burada değilim," diyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

"Bunun kararını ben veririm. Diğer soruna gelince, Logan'ı güvende tutmak için Boogeyman'ı öldürdüğünü söylediğin için. Orada olduğumu bilmiyordun, belli ki, bu bir gösteri değildi. Sanırım gerçekten aşık olduğunu düşünüyorsun."

"Aşık oldum," diye patladım hemen, sonra yüzümü buruşturdum. Ona söylemeden önce söylemek istememiştim.

Kaşları kalkıyor. "Psikopatlar sevemez. Sadece taklit edebilirler."

"Beni psikopat mı sanıyorsun? Yani, psikopat olduğumu söylerim ama kelimenin gerçek tanımı ben değilim."

"Gerçekten mi? Ben farklı bir hikaye gördüm."

Öne doğru eğiliyorum ve o da diğer elini silahın sapına doluyor.

"Sakin ol," diyorum ona, elimi kaldırarak. "Rahatlamaya çalışıyorum. Hakkımda hiçbir şey bilmeden bana hakaret ediyorsun. İyi bir profilci geçmişi araştırır."

"Ben bir profil uzmanı değilim. Adli tıp uzmanı ve teknoloji dehasıyım. Gördüğümü gördüm. Ve Logan'a anlatıyorum. Sadece önce bunu bilmeni istedim, çünkü sen benim kabusumu öldürüp beni Plemmons'tan kurtardın. Buna nezaket de diyebilirsin."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve ilki yanağımdan aşağı dökülüyor. Ciğerlerimdeki hava çekiliyor ve tüm vücudum buz dolu bir fıçıya batırılmış gibi hissediyor.

Başını eğip beni inceliyor, ben de bir damla gözyaşını siliyorum.

"O zaman bana beş dakika avans ver," diyorum sessizce.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, o da benimle birlikte hareket ediyor, silahını kafama doğrultmuş halde tutuyor.

"Şu anda beni öldürmeni engelleyen tek şey bu silah," dedi gelişigüzel bir şekilde.

O kadar hızlı dönüyorum ki, onun tıslayarak nefes verdiğini duyuyorum ve silahı elinden alıp iki saniyeden kısa bir sürede tamamen parçalarına ayırıyorum. Parçaları yatağa fırlatıyorum, kendimi kırılmış ve yenilmiş hissediyorum.

"Hayır. Seni öldürmüyorum çünkü ölmeyi hak etmiyorsun," diyorum geriye doğru sendelerken. "Silahlar beni korkutmaz."

"Ama Logan'ı kaybetmek..." diyor sessizce, boğazı titreyerek.

"Hayatımda sevdiğim sadece iki kişi var. Biri kardeşim gibi. Diğeri ise aşık olduğum ilk kişi. Yani evet, Logan'ı kaybetmek beni çok korkutuyor."

"İntikam katilleri psikotik bir kriz geçirmiştir. Amaçlarını gözden kaçırırlar ve ahlak anlayışları bozulur. İntikam tek odak noktaları haline gelir ve yollarına çıkan her şey veya herkes intikam adına ikincil hasara dönüşür."

"Beni profilliyorsunuz ama profillemediğinizi iddia ediyorsunuz. Günlük işinize devam etmelisiniz çünkü benim hakkımda veya neler yapabileceğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Ayrılmak üzereyken, "Bekle! Bu bir testti." diye seslendi.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm, ayağa kalkıyordu, vücudu hafifçe titriyordu.

"Silahımı tekrar birleştirmem umurunda mı? Beni silahsızlandıracak kadar hızlı olduğun belli, ama Plemmons'a yaptıklarını gördükten sonra onu almak yine de içimi rahatlatıyor."

"Yastığının altında olanı kullan," diyorum, solgunlaşmasını izlerken.

"Nasıl-"

"Geçtiğimiz hafta çok şey yaşadın. Şu anda kendini güvende hissetmek için yastığının altında bir silah bulundurman mantıklı olurdu. Sadece beylik silahın olmayacak. En savunmasız olduğum zamanlarda kendimi güvende hissetmek için en az iki silaha ihtiyacım var."

Sertçe iç çektikten sonra yastığının altından silahını çıkardı, ben de tekrar oturdum, ona doğru döndüm ve gerekirse onu tekrar silahsızlandırabileceğim kadar uzak durdum.

Bu sefer silahı bana doğrultmuyor.

"En baştan başla. Seni bu hale neyin getirmiş olabileceğini açıkla," diyor eliyle beni işaret ederek.

"Beni buna dönüştürdüler," diyorum ona usulca. "Ruhumu soyup dünyadaki canavarlara karşı hiçbir empati duymamamı sağladılar. Ben psikopat değilim. Yalanlardan gerçeği ayırt edebiliyorum. Sanrılardan gerçeği ayırt edebiliyorum. Aslında sanrı diye bir şey yok."

"Kasabada bu düzeyde bir şiddete işaret edecek hiçbir şey bulamadık."

Öne eğiliyorum ama bu sefer tepki vermiyor. "Daha derine in."

"Söyle bana. Plemmons'ı öldürürken gözünü bile kırpmayan birini nasıl katile dönüştürebileceğini söyleyene kadar ne yapacağıma karar vermeyeceğim. Ona işkence etmek istedin."

"Tıpkı o kadınlara işkence ettiği gibi. Ölümün çok kolay olduğunu düşünmüyor musun?"

Taşıdığı yaralara rağmen, yara almamış bir ruhun gözleriyle bana bakıyor.

"Pekala. Hikayeyi istiyorsan, sana anlatayım. Ama ekibine anlatamazsın. Kendi başlarına öğrenmeleri gerek," diye çıkıştım.

"Neden?" diye soruyor. "Neden bilmelerini istemiyorsun?"

"Çünkü kasabanın örtbas ettiği günahları itiraf etmesini istiyorum," diyorum acı acı.

"Bana masum birine zarar vermeyeceğini kanıtla, ben de anlaşmayı yapayım. Bana hikayeyi anlat."

"Seni defalarca öldürebilirdim Hadley. Evime girip Kennedy'nin kimliğini çaldığımı söylediğin günden beri."

"Kimliğini neden çaldın?"

"Hayatta kalmak için," diyorum sessizce.

Dudakları gergin ama bana işaret ediyor, yani söyleyeceklerimi duymak istiyor. Psikotik bir kriz geçirmediğimi bilmesi gerekiyor. Öldürme şeklimin acımasızlığına rağmen, zihnimin kontrolünün bende olduğunu bilmesi gerekiyor.

Ben de ona anlatıyorum. En baştan başlıyorum, babamı anlatıyorum. Nasıl öldüğünü anlatıyorum. Küçük kasaba adaletinin nasıl işlediğini anlatıyorum. Soluk soluğa kalıp çöp kutusunu kapıp midesi kontrolden çıkana kadar her hastalıklı, çarpık, delice ayrıntıyı anlatıyorum.

Kusmuk beni rahatsız etmiyor, bu yüzden o kusarlarken konuşmaya devam ediyorum. Ona Marcus'tan, güzelliğinden ve her şeyi nasıl çaldıklarından bahsediyorum. Hayatının son birkaç saatinde onu nasıl mahvettiklerinden.

Hayatımı kurtarmak için o kadar çaresizdi ki, yarasına baskı yapmaya çalışırken Delaney Grove'dan çok uzakta araba kullanarak kendi hayatını feda etti.

Ona Jake'ten ve babasının babamın avukatı ve en iyi arkadaşı olduğundan bahsediyorum. Babamın, iddia ettikleri gibi bir seri katil olamayacağını defalarca kanıtladık. Masum bir adamın hayatını kurtarmaya çalıştığı için Christopher Denver'ı nasıl şehirden kovduklarını anlatıyorum.

Jake'in kasaba ona karşı gelmeden önce nasıl gittiğini anlatıyorum, çünkü benim için masum olması gerekiyordu. Adalet uğruna - sadece intikam için değil.

Ona Lindy'yi ve Kyle'ın ona yaptıklarını anlatıyorum. Kocasının bile kendi dehşete kapılmış karısı yerine bir tecavüzcüye nasıl inandığını. Ona Diana'yı ve onu susturmak için oğluna yönelttikleri tehditleri anlatıyorum. Kasabanın örtbas ettiği her karanlık ayrıntıyı anlatıyorum. Her kirli sır sonunda ortaya çıkıyor.

Ve ben kendimi özgür hissetsem de, artık gerçeği başka birinin de bildiğini bilmek, Hadley'nin asla iyileşemeyeceğini gösteriyor.

En azından bir ayrıntıyı ona anlatmadım.

En acı şekilde ölecek adamın ismi.

O zamanlar domino taşlarını başlatan adam.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizce oturuyoruz ve Logan'ın acelesi olmasına rağmen sabırlı davrandığını bilerek telefonumu kontrol ediyorum. Mesaj yok.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla, ona baktığımda gözlerinden yaşlar akıyordu. Bunun için gözyaşım kalmadı. Zaten hepsini ağladım.

"Kimse bilmiyor," diyorum dürüstçe. "Ama annem her zaman intikam meleklerine inanırdı. Marcus'un bana son sözleri, intikam melekleri olarak geri döneceğimiz ve onlara bunun bedelini ödeteceğimizdi. Birlikte yapacaktık. Ama geri dönmedi."

Son kısımda sesim titriyor ama duygularımı bastırıyorum. "Jake onun yerini aldı. Kardeşimi sadece bir arkadaştan daha fazlası olarak seviyordu ama ilişkileri ortaya çıkarsa kasabanın ne söyleyeceğinden veya ne yapacağından hep endişeleniyordu. En büyük pişmanlığı bu."

Gözyaşlarını daha fazla siliyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Ekibe söylemeyeceğim," diyor sonunda. "Masum biri hedef tahtasına takılmadığı sürece, sana sessiz kalma borcum var. Serbest bıraktığım bir canavarı yok ederek sayısız çocuğun hayatını kurtardın. Her yerdeki kadınları, hatta belki Logan'ı bile kurtardın ve beni Plemmons'tan kurtardın. O psikotik krizi yaşayana kadar dilimi tutacağım."

Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Göğsümün tamamı sanki bir örs üzerinden kaldırılıyormuş gibi hissediyorum.

"Psikotik krize karşı eğitim aldım. Beni bir kabuğa dönüştürdüler. Şimdi bunu onlara karşı kullanıyorum. Peki ya zihnim? Ruhum olmasa bile zihnim sağlam."

"Nasıl?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Kırılmaya karşı nasıl antrenman yapıyorsun?"

"Sıkıştırabildiğim her türlü dövüş sanatını. Brezilya Jiu-Jitsu'sundan Amerikan Karate'sine, Kolombiya Grima'sından Tekvando'ya, Bokator'dan Krav Maga'ya... Anladınız sanırım. Birçok dövüş sanatında çeşitli siyah kuşaklar aldım. Ustalaştığım silah eğitimlerinden bahsetmiyorum bile - bıçak fırlatma bunlardan biri. Her yeni dövüş veya eğitimle zihniniz üzerinde disiplin kazanırsınız.

Kontrolü öğrenirsiniz. Bu beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak daha güçlü kıldı."

Bir gözyaşını daha siliyor, sonra derin bir nefes alıyor.

"O zaman umarım kimseyi incitmeden bitirecek kadar aklı başında kalırsın. Daha fazla suçluluk duygusuna dayanabilir miyim bilmiyorum."

Ayrılmaya yeltendim, sonra ona döndüm. "Çocukken insanlara anlatmaya çalıştın. O insanlar seni hayal kırıklığına uğrattı. O çocukları hayal kırıklığına uğrattılar ve genç, kolay etkilenen zihnini çarpıtarak her şeyi uydurduğuna inandırdılar. O zamandan beri olan her şey senin suçun değil. Onların suçu. Başarısızlıkları yüzünden onun ölümden daha çok hak ettiği gibi ölmeyi hak etmiyor olabilirler, ama o suçluluk duygusunu taşımayı hak ediyorlar. Anneni ara. Yükü ona bırak. O terapisti ara, günahlarının tüm iğrenç ayrıntılarını ona anlat. Acı çeken bir çocuğun çığlıklarını görmezden gelen karakolu ara. O başarısızlığın ağırlığını sadece onlar hak ediyor. Sen değil."

Ayrılmak üzereyken derin bir nefes aldı.

"O koca piçi bodrumdan çıkarıp o koca tepeye nasıl çıkardın?"

Soru o kadar rastgele ki gülümsememe neden oluyor. "Göründüğümden daha güçlüyüm," diyorum omzumun üzerinden bakarak. "Ama hiç de kolay değildi."

Hastalıklı mizah anlayışına karşı yüzündeki o kırılgan gülümseme neredeyse bir barış antlaşması gibi. En yakın arkadaş falan olmayacağız ama aramızda bir anlayış var.

"Logan'a beş dakika içinde orada olacağımı söyle," diyor dışarı çıkarken.

Kapıdan çıkar çıkmaz Jake'e mesaj atıyorum.

BEN: Yirmi dakika sonra arayacağım. Zaman çizelgelerimizi ayarlamamız gerekiyor. Biraz yetişmem gereken şeyler var.

Bölüm 6

Büyük bir doğruyu yapmak için, küçük bir yanlış yap.
—William Shakespeare

LOGAN

Bodrumda zar zor durabiliyoruz, çünkü hava iki çürüyen cesedin kokusuyla dolu.

"İkişer ikişer öldürerek daha da cüretkârlaşıyor," diyor Elise, yukarıdan gelen temiz havayı içine çekerken bile öğürerek. "Birbirlerini izlemelerini sağlayarak işkencesini artırıyor."

Cesetler çoktan gitmiş, çünkü olay yerine vardığımızda zincirlerini kesip indirdiler. Ama orası hâlâ zehirli. Hadley adli tabibin yanında, muhtemelen içine kusmak için bir çöp kutusu taşıyor.

Koku dayanılmaz.

"Diğerlerini de evlerinde bırakıp hemen keşfedilmeyi bekliyor. Neden böyle bir değişiklik yapmış ki? Birini kaçırıp New York'tan Batı Virginia'ya kadar götürmek riskli," diyor Leonard, kendi mide bulantısıyla boğuşurken.

Aşağıdaki manzarayı kavramak zor, çünkü tolere edilebilir hale gelmesi için birkaç gün havalandırılması gerekiyor.

"Son hamlesinin peşinde ama bu ikisinin onu gerçekten sinirlendirdiği belli. Yine de öfke belirtisi yok," diyorum dalgın dalgın.

Ekranımda Hadley'nin adı beliriyor ve telefonu açıp hoparlöre alıyorum.

"Neyin var?" diye soruyorum ona.

"Bildiğiniz gibi ağızları dikilmişti ama açtığımızda eksik penisleri bulduk."

Leonard'ın öğürmesi ve arkasını dönmesiyle birlikte benim de midem bulanmaya başladı.

"Bu... kesinlikle bir tırmanış," diyor Elise, bacağında bir destek ve kolunda bir askı varken, koltuk değnekleriyle mücadele ediyor ve hala tekerlekli sandalyeyi reddediyor.

"En kötü yanı bu değil," diye devam ediyor Hadley. "Ağızlarından kan örnekleri aldım ve... Tyler'ın kanında 0 pozitif çıktı. Lawrence'ın

kanında AB pozitif çıktı. Lawrence'ın ağzında 0 pozitif, Tyler'ınkinde ise AB pozitif kan buldum."

"Dur bir dakika, bana Tyler'ın penisini Lawrence'ın ağzına diktiğini ve tam tersini mi söylüyorsun?" diye sordu Donny, yüzü endişe verici bir şekilde solgunlaşarak.

"Evet. Tam olarak bunu söylüyorum."

"Onun geliştiğini mi, yoksa gerilediğini mi anlayamıyorum," diye yakınıyor Elise.

Leonard yüzünü buruşturarak, "İşkenceye daha fazla maruz kalıyorsa kesinlikle psikotik bir kriz geçiriyordur," diyor.

"Hayır," diyorum düşünceli bir şekilde. "Bu ikisi yakın zamanda şüpheliyi sinirlendiren bir şey yaptılar. Şüphelinin herhangi bir görüntüsünü bulamadık ama Tyler'ın kredi kartı yakın zamanda New York'a gittiğini gösteriyordu. Belki de diğerlerinin ölümlerini konuşmak için buluşmuşlardı, haberlere çıkmamış olsa da. Şüpheli onları takip ettiyse, belki de konuşmalarını duyduysa, bu çifte cinayete ve ekstra bir işkence katmanına yol açmış olabilir."

"Bu yine de psikotik bir kopuş," diye savunuyor Donny.

"Hayır, değil. Aşırı öldürmede henüz bir öfke yok. İşkence bir ceza. Ölümleri uzatmak için. Bu şüpheli, kendisine haksızlık edenleri hedef alıyor ve onları buna göre cezalandırıyor, en azından kendi kafasında. Sınırı aşarlarsa, onları diğerlerinden daha ağır cezalandırır."

Duraksadım, onların bunu sindirmesine izin verdim ve ben kendi düşüncelerimde kayboldum.

"O seri katil hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var - Robert Evans," diyorum Donny'ye.

Hadley boğulur gibi bir ses çıkarıyor, bana hâlâ telefonda olduğunu hatırlatıyor.

"İyi misin, Had?"

"Evet. Evet. Tamam," diyor hemen.

"Cesetlerden başka neler çıkarabileceğinize bakın. Son raporu bana e-postayla gönderin, ancak başka bir şey fark ederseniz hemen beni arayın."

"Yapacak."

Telefonu kapatınca Donny kaşlarını çattı. "Tuhaf davranıyor."

"Üvey babası ona çocukken istismarda bulunmuş, her şeyin kendi kafasında olduğuna inanmıştı ve kaçtıktan sonra diğer çocuklar da öldü. Buna bir de Plemmons'ın neredeyse kurbanı olduğu gerçeğini eklerseniz, tuhaf olmaya hakkı var," diye hatırlatıyorum ona.

"Lana nasıl?" diye soruyor Craig, telefonuma bir mesaj yazmaya başladığımda.

"Umduğumdan çok daha iyi. Tahmin ettiğimden çok daha dayanıklı."

"Bu iyi. Aslında endişelenmiştim. İlk kez birini vurmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyorum. Bu alana girmemin sebebi buydu; şiddete daha az ihtiyaç duymak."

Anladığımı belli ederek başımı sallıyorum. İlk iki seferde zorlandım, o iki canavarı alt ederek birçok kişiyi kurtarmış olsam da. Kabusları hafifletmedi. Neyse ki Lana'nın rüyaları o anılarla dolu değil gibi. İnanılmaz derecede güçlü.

Ve bu onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Delaney Grove'a bir gezi planlayın. Öldürülen iki Evans çocuğunun resmini çizersek, bu şüpheli hatırlanır."

"Polis raporlarında bununla ilgili hiçbir şey belirtilmedi," diyor Craig sessizce. "Bu kasaba, Evans ailesi hiç var olmamış gibi davranmaya çalışıyor. Robert Evans hakkında o saçma raporu yazan adli tabip ya öldü ya da ölü taklidi yapıyor. Telefonlara cevap verilmedi."

"Bu, şahsen ziyaret etmek için daha fazla neden demektir."

Başını sallıyor.

"Ve profili medyaya iletin. Evans ailesinin yakın bir arkadaşının veya aile üyesinin hoşuna gitmeyecek travmatik bir olay yaşamış olabileceğinden bahsedin."

"Aileden kimse kalmamıştı. Sadece üçü vardı. Ve tek arkadaşları avukat baba ve oğluydu," diye belirtiyor Donny.

"Onları ziyaret edeceğiz ama aramaya devam edin. Lindy May bir arkadaşımızdı. Eminim bilmediğimiz başkaları da vardır."

Başını sallıyor ve ben arabaya doğru yürüyorum, bir yandan da Lana'ya mesaj atıyorum.

BEN: Bu gece dönmem biraz geç olabilir.

LANA: Bugün bir iş gezisine çıkmam gerekebilir. Hep erteleyip her şeyi partnerimin üzerine yıktım. Korkuluk gitti, şimdi de hayatımı tehdit eden o şey gitti.

BEN: Peki ya muhabirler?

LANA: Otelden haberleri yok ve işim Kentucky'de. Güvenlik için kiralık arabayla oraya gidiyorum.

BEN: O zaman seni özleyeceğim. :(

LANA: Yarın ilk iş döneceğim. <3

Telefonumu kaldırdım, kendimi ne kadar sahiplenici hissettiğimden nefret ediyordum. Onu her fırsatta kilitli ve gözetim altında tutmak istiyorum. Bu bencilce. Saçma. Aynı zamanda biraz da suç.

"Gece avlayan katilimizden bir ceset daha bulduk," diyor Donny acı acı iç çekerek. "Sanırım bu adamlar kaynaklarımızı tüketmek için aynı anda cinayet işlemek üzere bir araya geliyorlar."

Bana fotoğrafların olduğu iPad'i uzatıyor ve bir şey dikkatimi çekiyor. Fotoğraf değil, notlar. Sibirya kaplanı kürkü izleri. "Katilin kim olduğunu biliyorum," diyorum telefonumu alırken. "Yerel polisi ara ve ilk kurbanın kardeşini bulmalarını söyle. O olduğunu tahmin etmiştim ama elediler. Şimdi o olduğunu biliyorum. Egzotik hayvanlar için taksidermistlik yapıyor."

"Aman Tanrım," diye tısladı Donny, ben SUV'uma doğru koşarken telefonunu kaparak.

Bunu kolaylaştırdıklarında çok hoşuma gidiyor ve Delaney Grove katilini yakalamaya bir adım daha yaklaşıyorum.

SUV'a ulaştığım anda Hadley geri arıyor, telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırıp cevap veriyorum, arabayı çalıştırıyorum ve Donny'nin yolcu koltuğuna oturmasına izin veriyorum.

"Bir şey mi buldun?"

"Bir nevi. Adli tabip Lawrence'ın midesinde bir çivi buldu. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama bahsetmeye değer olduğunu düşündüm," diyor.

"Evet, ama ben de henüz önemini anlamadım. Gece avlanan katili bulduk ve şu anda Pensilvanya'ya doğru yola çıktık."

"Lana ile normalde gitmediğin bir kafede tanıştığını söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu rastgele.

Konuşmada tuhaf bir değişim. "Evet. Neden?"

"Bana bütün bunların nasıl olduğunu bir kez daha anlat."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Tamam... Craig ona asılmaya gitti ve o da onu reddetti. Haberi olmadan yemeğinin ve kahvesinin parasını ödedim, sonra da beni eğlendirdiği için sebepsiz yere güzel bir şey yaptığım için sinirlenmiş gibi davrandığında kartımı verdim. Bundan fazlasını beklemiyordum ama yine de beni aramasını söyledim çünkü onunla geçirdiğim o beş dakikadan sonra daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Sonunda aradığında,... istediğimi fark etmediğim her şeydi."

"Yani ona yaklaştın ve onu kovaladın."

"Hepsi benim hatamdı," diyorum ona, nereye varmak istediğini anlamayarak.

"Ve dava... Ona Boogeyman'in detaylarını anlattın. Davanın detaylarını her zaman paylaşır mısın?"

"İlk paylaşım bir kazaydı ama onu teşhis etmemize yardımcı oldu. Daha sonra onu da bilgilendirdim çünkü o da bir hedefti, tıpkı diğer hedeflere yapacağımız gibi. Davaların ayrıntılarını paylaşmamı istemiyor çünkü onun için kuralları çiğnememden hoşlanmıyor. Duruşuma saygı duyuyor ve başımın belaya girmesini istemiyor."

"Yani başka hiçbir dava detayı sormuyor mu?" diye soruyor, beni hâlâ kafa karıştırıcı bir iz üzerinde sürükleyerek.

"Hayır. Bu neyle ilgili?"

"Hiçbir şey," diyor derin bir iç çekerek. "Çıktığın her kızdan ve niyetlerinden şüphelendiğimi biliyorsun. Lisa terfi almak için senin adını kullandı. Hâlâ ondan hoşlanmıyorum."

Buna gülmemek elde değil.

"Bak, Lana harika, Hadley. Şefkatli, anlayışlı, düşünceli ve gerçekten çok ilgili. Bu kariyer seçimiyle sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar. Ayrıca inanılmaz derecede bağımsız ve zeki. Ama beni kullanıyor olsaydı, bunu fark ederdim. FBI'da kariyer yapmakla hiç ilgilenmiyor, oysa bence harika bir profilci olurdu."

"Doğru. Haklısın. Özür dilerim. Laboratuvarla ilgili birkaç şeye daha bakmam gerek. Sonra konuşuruz?"

"Evet. Mide içeriğinde çivi gibi başka tuhaf bir şey bulursan bana haber ver."

"Karnına çivi mi battı?" diye sordu Donny yanımdan.

"Lawrence Martin'in bir tane vardı. Neden?" diye sordum ona.

Başını sallıyor. "Tanıdık geliyor sadece. Sadece nerede duyduğumu hatırlayamıyorum."

Donny de benim gibi üniversiteden mezun olur olmaz işe alındı. Bizim birliğimizde sadece altı yıldır görev yapıyor, ancak FBI'da toplam on bir yıldır çalışıyor.

"Sonra konuşuruz," diyorum Hadley'e.

"Barış içinde ol."

Gözlerimi devirip telefonu kapatıyorum. En azından kendine daha çok benzemeye başlıyor. Karışan ve tuhaf.

Donny düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve sürekli bir çiviyi çakıyor, kafamı karıştırıyor. Ama bu, bir anıyı canlandırmaya çalışırken yaptığı bir düşünce süreci.

"Daha önce öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

"Hayır," diyor hemen. "Sanırım bunu daha önce de duymuştum. Mideye çivi çakmak. Aslında acımasız bir işkence tekniği. Yutarken seni paramparça ediyor, sonra da mide zarını deliyor. Bir de onları yutmayı başarırsan neler olacağını saymıyorum bile. Ama tek bir çivi mi? Anlamı var."

Lawrence, Delaney Grove'da bir polisin oğluydu. Ama orayı tam on yıllık zaman dilimimizde terk etti. Birçoğu da öyle yaptı. Başarılı oldular. Hayatlarında hiçbir zaman şiddet belirtisi göstermediler ve görünüşe göre hepsinin sağlıklı bir vicdanı vardı. Suçluluk duygusuyla kıvranan zihinlerin kendini yok etme döngüsüne asla girmediler.

"Yani hedef alındıklarını ama o gece yaşananlarda rol oynamadıklarını mı düşünüyorsunuz?" diye düşünüyor.

"Bilmiyorum. Sadece profillerini çıkarıyorum. Benim işim bu."

Aşağıya bakıyor, tekrar tırnağı çiziyor, çizgileri tekrar tekrar takip ediyor.

Onu çözeceğiz ve durduracağız. Bizim işimiz bu.

Eninde sonunda iyilik kötülüğü yener, çünkü kötülük tek başına çalışır.

Bölüm 7

Şeytan kendi amaçları doğrultusunda Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir.
—William Shakespeare

LANA

Bir hafta içinde listemden iki ismi sildim. Yaklaşıyoruz. Jake çok terliyor.

Zaman çizelgesini hızlandırdım ve cesetleri saklamaya başladım. Yöntemimi değiştirdim. Ayrıca çivileri de eklemeye başladım; bunu oyunun ilerleyen aşamalarında yapmayı planlamıyordum.

Balmumu elmamda ayrıca topladığım yeni borçları işaretlemek için çok daha fazla çivi var, ama cinayet odamı Jake'in evine taşıdık.

Craig, Scarlet Slayer profilini yayınladığından beri medya artık benimle ilgilenmiyor. Evet, medya adımı verdi. Jake bir şekilde bana istediği ismi verdi.

Medyanın kahraman tarafıma olan ilgisini, karanlık tarafım lehine kaybetmesi ironik. Bu, dünyanın ne kadar çarpık ve çirkin olabileceğini gösteriyor.

"İsimleri bu kadar hızlı okuduğundan nefret ediyorum," diye homurdandı Jake, son kurbanın ismini işaretlerken.

"Haftada iki tane çok hızlı değil. Uzatmak istiyordum ama bıktım artık. Bitmesini bekliyorum."

"Logan yüzünden mi?" diye soruyor, oturduğu yerden beni inceleyerek.

"Hem evet hem hayır. Geçmişe bağlı kalıp onu bırakamamaktan yoruldum. Siz de yorulmadınız mı?"

Eğilip dirseklerini sandalyenin korkuluklarına dayadı. "Söyle bana Lana, sence tüm bunlar bittiğinde ne olur - eğer hayatta kalırsak. Sence öğrenmez mi? Gün batımına doğru gider misin - ajan ve katil? Gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bu işi olduğu gibi bitirip elimizden gelenin en iyisini yapmaya razıyım. Sanırım onu elinde tutabilmenin tek yolu bu, eğer asıl amacın buysa."

Dudağım titriyor ve boğazımı temizliyorum. "Şimdi durmak yanlış olur. Marcus ve babam... hâlâ ölüler ve ölüm biçimleri onları rahatsız

ediyor."

Arkasına yaslanıp gözlerini bana dikti. "Bazen Marcus'u hissettiğimi sanıyorum. Sanırım yanımızda, keşfedilmemizi engelliyor. Bazen de bunun saçma olduğunu ve şansımızın sonunda tükeneceğini fark ediyorum."

"Durmak ister misin?" diye sordum sessizce, masasının kenarına oturarak.

"Dürüst müsün? Hayır. Yaptıklarının bedelini hepsini öldürmek istiyorum. Acı çekmelerini istiyorum. Ama sonunda iyileşiyor gibi göründüğün bir zamanda senden bunu beklemem adil değil. Ve Logan sayesinde iyileşiyorsun. O sana kaybettiğin bir şeyi geri verdi."

"Ne?" diye soruyorum, odanın diğer tarafına geçip mini buzdolabından bir içecek alırken.

"Kalbin," diyor bana hüzünlü gözlerle bakarak.

"Devam edebilirsin," diyorum omuz silkerek. "Marcus bunu isterdi."

"Şimdilik duygusal bir bağ olmadan ateşli ilişkilerime devam edeceğim," diye cevaplıyor kırılgan bir sırıtışla.

"Ne zaman uzaklaşabileceğimi düşünsem... gözlerimi kapatıp her şeyin yeniden yaşandığını gördüğüm tek an bu oluyor," diyorum ona, derin ve derin bir iç çekerek. "Bazen gerçekten öldüğümü ve kardeşimin birlikte olacağımızı söylediği intikam meleği olduğumu düşünüyorum."

Hayatımda tek bir amacım varmış gibi hissediyorum.

"Belki de öylesindir," diye onaylıyor. "Ama belki de umut uğruna intikamdan vazgeçmene izin verilir."

"Peki, durmayı düşündüğümde neden kabuslar görüyorum?"

Dudakları gergin.

"Kesinlikle," diyorum ona, odanın etrafını işaret ederek. "Eğer hayatım o zamanın yanlışlarını düzeltmek için bağışlandıysa, hepsi ölene kadar içim rahat etmeyecek. O kasabadaki diğerleri acı çekiyor. Biliyorsun. Lindy gibi, dağıttıkları 'adalete' karşı çıkan insanlar. Son on yılını oğlunun bir gün ölü veya kayıp olacağından endişe ederek geçiren Diana gibi kadınlar. İşlemediği suçlar yüzünden öldürülen babam gibi insanlar."

Haklı olduğumu bilerek donuk bir şekilde başını sallıyor.

"Seçim senin Lana. Ben sadece ne seçersen seç, seninleyim diyorum."

Gözyaşları. Gözyaşlarından nefret ederim. Ama gözlerimde rastgele belirip duruyorlar.

Kucağına atlıyorum, kollarını bana doluyor, ben ona sarılırken beni kendine çekiyor. "Sen benim en sevdiğim ikinci kardeşimsin, biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum, çocukluğumuzdan beri yaptığım bir şaka.

Suratımın yan tarafına doğru gülüyor. "Evet. Biliyorum. Tıpkı en sevdiğim kız kardeşim olduğun gibi, ama sadece sahip olduğum tek kız kardeş olduğun için."

İkimiz de geçmişten bugüne taşıdığımız küçük anılarımıza gülerken, aklım son birkaç gündeki olayları düşünüyor. Öldürdüklerim arasına en son eklenenler.

"Benim için çığlık at," diyorum Anthony'ye, kanarken gülümseyerek, acı dolu çığlıkları kulağıma tatlı bir müzik gibi geliyor. Ama melodi akortsuz, her zamanki gibi aynı notalara vurmuyor.

Bu normalde çok daha iyi hissettirir.

"Seni orospu çocuğu! Senin kötü biri olduğunu biliyordum. Tıpkı baban gibi."

"Hayır. Tatlıydım," dedim, ciddi bir şekilde, bıçağı yavaşça göğsünde kaydırırken, orada sığ bir kesik bıraktım. Bana sadece irkildi. "Saftım. Bakire değildim ama bana yakıştırdığınız o orospu da değildim. Bedenim tapınağımdı, ta ki hepiniz beni yere serene, sıranızı alana ve beni ölüme terk edene kadar. Marcus'u öldürdünüz. Ve o da geri dönüp sizi teker teker öldürebilmem için canını verdi."

Bıçak aşağı doğru kayarken çığlık atıyor ve ben de ona bir zamanlar bana karşı kullandığı sözcüklerle tekrar sataşıyorum.

"Benim için çığlık at Anthony. Yüksek sesle çığlık at. Kimse seni duyamaz. Kimse umursamaz."

Çığlık atıyor. Tamamen yeraltındaki bodrumun uçsuz bucaksız boşluğuna doğru bağırıyor. Gerçekten de bazen bunu çok kolaylaştırıyorlar.

Ama onu burada bırakmayacağım. Burada olduğumu kimse bilmeyecek.

"Cehennemde yanacaksın. Bizim yaptığımız dünyadaki kötülüğü yok etmeye çalışmaktı. Kötülüğü öldürmek zordur," diye tükürdü.

"Yaptıklarını gerçekten adalet eylemi olarak mı meşrulaştırmak istiyorsun? Şiddet ve günahlarından sonra bile kendini haklı mı görüyorsun?"

Ağzı kan içinde, sırıtıyor. "Şeytana karşı günah işleyemezsin. Tıpkı baban gibi, doğrudan onun soyundan geliyorsun. Seni durdururlar. İyilik her zaman kötülüğe galip gelir. İntikamımı alacağım."

Dudaklarım, onun ne kadar hayalperest olduğunu görünce seğiriyor. "Bu, iyiliğin kötülüğe galip gelmesi," diyorum sessizce, gözlerinin kısılmasını izlerken. Kendimi intikam meleği olarak görmemden nefret ediyor ve ben de bunu kendi lehime kullanıyorum. "Bu senin cezan. İyiliğin galip gelmesi."

"Sen ve ibne kardeşin zaten cehenneme gidiyordunuz. Biz sadece işleri hızlandırdık."

"Eğer haklıysan, neden seni kurtaracak ilahi bir müdahale yok?" diye sordum yavaşça ayağa kalkarak. "Küllerimden yeniden doğdum, her şeye rağmen hayatta kaldım. Yine de burada, geçmişinin suçlarının acısını çekiyorsun. Ben değil."

Ağzını açıyor ama sonra kapatıyor. "Gördün mü?" diye düşünüyorum, sırıtarak. "Şeytan bile kendi amacı için Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir. Merak ediyorsan William Shakespeare'den. Ama ben şeytan değilim Anthony. Hepinizi cehenneme götürmeye gelen meleğim."

Sonunda, sahip olduğu son güç parçasını da elinden alıp, kökünden kesip, çöp gibi tekmelediğimde, daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle çığlık atıyor.

"Başka kimseye asla zarar veremeyeceksin," diye fısıldadım karanlık bir sesle, acısının seslerini içime çekerken, hayatımda ilk kez hissettiğim boşluğu görmezden gelerek.

Durmayacağım.

Yapamam.

Şimdi Kentucky'e geri dönelim.

"Selam söylediğini bir sonrakine söyleyeceğim," diye devam ediyorum, hıçkırıklarının arasından. "Sırada en yakın arkadaşın var."

Jake'in kapısının çalındığını duyduğumda anılarımdan sıyrıldım.

"Lanet olsun," diye tısladı, yanımızdaki monitöre bakarak.

Logan'ın tekrar kapıyı çaldığını görünce kalbim göğsümde acıyla çarparak kucağından indim. Bu olamazdı.

"Bay Denver," diyor Logan, Jake'in ön verandasında saklanma zahmetine girmediği kameraya bakarak. "Oradaysanız, sizinle konuşmak isteriz."

Donny yanındadır ve gözlükleriyle tam bir MIB gibi görünür. Logan aletini açar ve kameraya kimliklerini gösterir.

"Bunun olacağını biliyorduk," diyor Jake, ben panikle titrerken.

Bir adamın beni mahvedebilecek gücü var ve beni burada bulursa her şeye bağlayacak.

"Ben SSA Logan Bennett," diye devam ediyor Logan, sesi bir kez olsun beni sakinleştirmeye yetmiyor. Azıcık bile değil. Şimdi tam anlamıyla çılgınca panikliyorum.

"Sakin ol," diyor Jake eğlenerek. Hem de çok eğlenerek. Bu hiç de eğlenceli değil. "Sadece burada kal ve kapıyı kilitle. Arama izni olmayacak. Ve beni sorgulamanın da bir anlamı kalmayacak. Buna hazırız. Bunu unutma."

Başımı sallıyorum, sonra zorlukla yutkunuyorum, mantığımı kendime çekip kocaman bir sakinleştirici hap yutmaya çalışıyorum. Buraya geldiğimde görülmemem için her zaman dikkat ediyoruz. Kiralık bir arabayla şehre park ediyorum ve beni kamera olmayan bir yerden alıyor. Onun minibüsüne biniyorum -ki ben ona bir kaçırıcının minibüsü diyorum- ve o da garajının içine park ediyor. Beni hiç kimse görmüyor.

Burada olduğumu bilmeyecekler.

Peki neden panikliyorum?

Sakin ve soğukkanlı Jake, öldürme listesindeki eşyalardan birkaçını zemindeki sahte panelin altına koyar, sonra lambayı tekrar üzerine yerleştirerek görünmez hale getirir. Bir düğmeye basar ve sahte panel aşağı inerken duvarlardaki beş monitör de duvarların içine gömülür ve onları da görünmez hale getirir.

"Burada kal," diye tekrarlıyor ve hızla odadan çıkıyor.

Hemen gidip kapıyı kilitledim ve sonra tam bir sürüngen gibi duvarların arasından gelen sesleri dinlemeye başladım. Kulağıma yapışmış bir bardak yeterliydi.

Hayır. Hiç suçlu görünmüyorum.

Bölüm 8

Bizi şaşırtan eylem değil, teşebbüstür.
—William Shakespeare

LOGAN

"Sence evde değil mi?" diye soruyor Donny, kapıyı tekrar yumruklarken.

Gözlerim boş araba yoluna kaydı ama kapalı bir garaj vardı. Aracı orada olabilirdi.

"Komşu, adamın nadiren bir yere gittiğini ve hiç ziyaretçisi olmadığını söyledi. Bu sabah çıktığını, ancak geri döndüğünü ve o zamandan beri içeride olduğunu söyledi."

Tekrar kapıyı çalabilmemden önce kapı açıldı ve aşağı baktığımda hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım.

Jacob Denver tekerlekli sandalyede.

"Özür dilerim," diyor şaşkın gözlerle bize bakarak. "Bazen sandalyeme geçmem bir dakika sürüyor. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kör bahisler çoktan çekilmişti ama birileri tekerlekli sandalyede olduğundan bahsetmeliydi. Sürprizlerden nefret ederim ve nadiren onlarla karşılaşmak zorunda kalırım.

Donny'nin kaşları saç çizgisi hizasında, bu olay karşısında benim kadar o da şaşırmış durumda.

"Şey... sana birkaç soru sorabilir miyiz?" Sonunda dışarı çıkmayı başarıyorum.

Artık tamamen yeni bir sorgulama söz konusu.

"Elbette. İçeri girmek ister misin? Ev dağınık ama eskisi kadar kolay temizlenmiyor."

Bok.

Bok.

Bok.

"Teşekkürler," diyorum, sandalyesini geri çekerken yanından geçerken.

Donny telefonuna bir şeyler yazarken, profilleme zihnim çalışmaya başlıyor. Sağdaki mutfağa bakıyorum. Tüm tezgahlar standarttan daha alçak, bu da engelli erişimine daha uygun. Verandanın yanındaki rampayı şüpheli bulmamıştım ama şimdi fark etmem gerektiğini anlıyorum. Zeminleri tamamen düz ve pürüzsüz, odalara bağlantılarda eşik levhaları bile yok.

Mutfağın üst dolaplarının kapakları yok, sadece dekoratif amaçlı kullanılanlar var. Bir mutfakta çalışmak için ihtiyaç duyulacak hiçbir şey yok.

Gözlerim oturma odasını tarıyor, açılı bir şekilde duran, kumandası sallanan bir sandalyeyi buluyor, sanki tekerlekli sandalyesine sığabilmek için yardım alması gerekiyormuş gibi.

"Bu hile," diyor ve az önce gözümü diktiğim koltuğu işaret ederek dikkatimi üzerine çekiyor. "Ama hayatı kolaylaştırıyor."

Formda ve biraz formda ama eşofman altı yüzünden bacaklarını pek iyi göremiyorum. Nefret ediyorum ama gizlice diz çöküp ayakkabımı düzeltiyormuş gibi yapıyorum ve gözlerim ayakkabılarının tabanlarını tarıyor, kusursuz temiz tabanlarını görüyorum. Asla yere değmiyorlar.

Vay canına. Gerçekten engelli.

Ayağa kalkıyorum ve o oturma odasına doğru ilerliyor.

"Ne oluyor lan?" diye tısladım Donny'ye.

"Biliyorsam kahretsin. Öğrenmek için Alan'a mesaj attım."

Jake bize dönüp aptalmışız gibi baktığında birbirimizden ayrılıyoruz. Görünüşe göre aptalmışız. Birisi bana neden gelmeden önce bunu bilmediğimizi söylese iyi olur.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye soruyorum, bunun Delaney Grove'daki gizemle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Birkaç yıl önce geçirdiğim motosiklet kazası. Belden aşağım felç oldu. Alışmam biraz zaman aldı ama hayatıma devam etmeyi başardım."

Kesinlikle bizim şüphelimiz değil. Ve babasının, cinayetlerin birçoğunda mahkeme süreçleri vardı, bu şekilde mazeret beyanında bulunmuştu. Tek umudumuz onlardı ve bu çok kolay görünüyordu. Görünüşe göre fazla kolaydı.

Tekerlekli sandalyedeki bir adamın bu adamları alt etmesi ve yapılan her şeyi yapması mümkün değil.

"Peki FBI neden kapımı çalıp eski enkazım hakkında sorular soruyor?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyor.

"Haberleri izleme şansın var mı?" diye soruyor Donny telefonunu cebine koyarken.

"Pek sayılmaz," diyor Jacob omuz silkerek. "Bu oldukça iç karartıcı ve ben de düşünmek istemediğimden daha fazlasını yaşadım."

Ellerini kucağında kavuşturdu. Bacaklarından biri bile kıpırdamadı.

Felç gibi bir şey taklidi yaparken, insanın irkilmesi, kendini ele vermesi bir alışkanlıktır. Bacaklarını falan kaşımadı.

Donny'nin de benimle aynı işaretleri beklediğini biliyorum.

Çok sakin, çok ilgisiz bize karşı.

"Yani, bana haberleri izleyip izlemediğimi sormaya mı geldin?" diye sordu Jacob, birbirimize bakarak.

Bizim dengesiz duruşumuzdan hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Hayır," diye mırıldandı Donny.

"Aslında Evans ailesi hakkında biraz bilgi verebilir misiniz diye merak ediyordum."

Bakışlarında bir soğukluk belirir ve bakışlarını kaçırır.

"İstediğiniz zaman ayrılabilirsiniz."

Donny'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. İkimiz de şaşkın bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Bay Denver, siz onlarla arkadaştınız ve bir seri katilin onların ölümlerinin intikamını almaya çalıştığını düşünüyoruz. Raporlar, bir araba kazasında öldüklerini gösterse bile."

Bize dönüp bakıyor. "Bir araba kazası genellikle bir erkeği hadım eder mi?" diye soruyor inanmaz bir şekilde. "Bir kız ve oğlanı, tıbbi yardım almak için kasaba kasaba dolaşacak kadar mı yıpratıyor?"

"Yani bir şey biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum, daha da yaklaşarak.

"Biri ölümlerinin intikamını almak için dışarıdaysa, elini sıkmak isterim. Marcus erkek arkadaşımdı, ama o zamanlar bunu itiraf

edecek cesaretim hiç yoktu. Victoria ise küçük kız kardeşim gibiydi. Onlar öldüğünde Marcus gibi ben de on yedi yaşındaydım."

Dudaklarım gerildi. Bir şey saklıyor.

"Onların gerçekte nasıl öldürüldüğünü takip etmemize yardımcı olacak bir şey verebilir misin?" diye soruyor Donny.

"Şimdi mi bilmek istiyorsun? Çünkü o zamanlar, Robert Evans'ı seri katil olarak yanlış tanıtan FBI görevlisine gidip, arkadaşlarımın - gelmiş geçmiş en tatlı iki insanın - kasaba tarafından öldürüldüğünü söylediğimde, bana bunun kendi davası olmadığını, polislerin işlerini yapmasına izin vermemi ve eğer bir araba kazasından fazlasıysa, onların ilgileneceğini söylemişti."

Sesindeki sertlik gerçek ve öfkesini kesinlikle saklıyor gibi görünmüyor. Bu da onu daha az şüpheli kılıyor. Yine de... içimden bir ses onun bir şekilde işin içinde olduğunu söylüyor.

"O kimdi?" diye soruyor Donny.

"Soyadı Bag, adı ise Douche'du. Bazen SSA Johnson olarak da anılırdı."

Donny gülmemek için kendini zor tutuyor ama ben gülmüyorum. Johnson berbat bir profilciydi, birimin itibarını o kadar kötü etkiledi ki terfi ettirildi. Siyaseti çok seviyorum. Ne kadar boktan biri olsa da, sahip olduğu bilgi sayesinde paha biçilmezdi, bu yüzden onu saçma bir pozisyona "terfi ettirdiler" ve onu kontrolleri altında tutmak için saçma görevler verdiler.

Ayrıca bölümün vaftiz babasıdır, çünkü profillemeyi bugün geldiği noktaya getirmiş, ön sonuçların ne kadar kusurlu olduğu fark etmeksizin gerçek sonuçlar veren gerçek bir şeye dönüştürmüştür.

"İki ölü çocuğu görmezden mi geldiğini söylüyorsun?" diye soruyor Donny, kelimeler aklına gelince artık gülmüyor.

"Umurunda olmadığını söylüyorum. Şimdi de -mecazi anlamda tabii ki- geçmişten uzak durmak için bir adım öne geçiyorum. Şimdi, benimle acilen konuşmanız gereken bir şey yoksa lütfen gidin. Yapmam gereken işler var."

Donny ondan daha fazlasını öğrenmeye çalışırken telefonum çalıyor, sadece gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Arayanın Alan olduğunu görüyorum ve ayağa kalkıp koridorda biraz yürüyüp cevap veriyorum.

"Ne oluyor?" diye tısladım.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Nasıl kaçırdığımı bilmiyorum ama Donny'nin mesajını aldım ve evet, Jacob Denver kesinlikle belden aşağısı felçli. Tam olarak dört yıl önce oldu. Sarhoş bir sürücü ona çarpmış, çarpmış kaçmış. Motosiklet kullanıyordu. O zamandan beri tekerlekli sandalyede."

Bu neden hala tuhaf geliyor?

"Teşekkürler. Bir daha bu kadar önemli bir şeyi kaçırma. Şüpheliyi yakaladığımızı sanıyorduk."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kayıtlarında sadece küçük bir yer tutuyor. Hastane dosyalarını açamam ve aramasaydım hiç göremezdim."

"Tamam. Tamam. Evans ailesiyle paylaşmış olabileceği geçmiş arkadaşlarından birini bulup bulamayacağına bak. Kesinlikle bir sorun var. Kimin öldürüldüğünü hiç sormadı."

Önünde durduğum odadan bir şey yere düşüyor ve kilitli kapıyı açmaya çalışıyorum, neden kilitli olduğunu merak ediyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Jacob, kapının tokmağını salladığım yere doğru dönerek.

"Bu neden kilitli?" diye sordum telefonumu kaldırırken.

"Şey... çünkü burası benim evim ve insanların ofisime girmesinden hoşlanmıyorum. Senin derdin ne?"

Gerçekten özel biri gibi görünüyor, ama yalnız yaşıyorsanız ve bir şey saklamıyorsanız neden kapıyı kilitleyesiniz ki?

"Etrafımıza bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu Donny, fazla ısrarcı olmamaya çalışarak.

Bizi eleştirel bir bakışla süzdükten sonra sonunda nefesini verip gözlerini devirdi.

"Tamam. Tamam. Ama sonra sen gidiyorsun ve beni rahat bırakıyorsun. Hayatıma dalıp unutulması daha iyi olan anıları yeniden canlandırmana ihtiyacım yok."

Oturma odasına geri dönüyor, acele etmeden bir anahtar seti alıyor ve geri gelip kapıyı açıyor. Geri çekiliyor, ben de kapıyı açıp etrafa bakıyorum. Bilgisayar ekranının boş olduğunu görüyorum ve gözlerim, önündeki çatlak pencereye, yere saçılmış çivilere takılıyor.

"Kahretsin. Yine mi?" diye homurdandı, yanımdan geçip çivi yığınına doğru giderken. "Artık gidebilirsin. Bunu temizlemem gerek."

Donny'ye başımı sallıyorum ve onu göreviyle baş başa bırakarak dışarı çıkıyoruz. Dışarı çıkıp kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, çatlak pencereyi görüp etrafa bakıyorum.

Sokağa ulaştığımızda, "İçeride onunla birlikte biri var," diyorum sessizce.

"Sanırım rüzgar perdeyi yakaladı ve perde çivileri devirdi."

"Yukarı çıktığımızda pencere ve panjurlar kapalıydı. Orada bir dolap var. Orada biri vardı."

"Dolabı neden açmadın?"

"Çünkü o her kimse bizim şüphelimiz olabilir."

Jacob camı kapatıp panjurları tekrar kapatırken, arabaya binmek için acele etmiyormuş gibi yapıyorum. Sokakta oyalanıyoruz, ben de Lisa'yı arıyorum.

"Jacob Denver'ın adresine ne kadar yakınsınız?"

"Elise ve ben yaklaşık beş dakika uzaktayız. Neden?"

"Uğrayıp eve oturun. Sizi yerinizde görür görmez yola çıkacağız. Giderse beni aramanızı istiyorum. Kalırsa onu izlemenizi istiyorum. İçeride biri var ve o bizim şüphelimiz olabilir. Çok dikkatli olun."

"Kahretsin. Anladım. Sen de dikkatli ol."

Telefonu kapatmaya hazırlanırken, "Bu arada, güller için teşekkür ederim. Çok güzellerdi." diye ekliyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Ben hiç gül göndermedim."

"Hastaneden demek istedim. Onları aldım ve sana hiç teşekkür etmediğimi fark ettim."

"Lisa, ben hiç gül göndermedim. Hiç."

Ölümcül bir sessizlik kaplıyor. "Demek oydu? Plemmons mu?"

Ölmüş bir adamın niyetleri hakkında soru soracak vaktim yok. "Olabilir. Çiçek şirketini ara ve öğren."

"Evet. Tamam. Hadley'nin bu konuyla ilgilenip ilgilenemeyeceğine bakacağım," dedi, mesafeli bir tavırla.

Telefonu kapattığımda Donny sırıtıyordu. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor, sırıtması daha da artıyor.

Ona dik dik bakıyorum.

"Lisa, Lana'ya el koysa neler yapardı acaba diye merak ediyorum. Tipik bir hor görülen eski sevgili - sonunda yeni bir kız arkadaş bulana ve ona sırılsıklam âşık olana kadar ayrılığı sorun etmiyor. Lisa tam bir orospu. Onu yeni kız arkadaşından uzak tut, yoksa Lana'nın gözlerini oyabilir."

"Lana zaten ona maruz kalmıştı, unuttuysan. Lisa onu sarsmadı." Umursamaz bir tavır takınıyorum ama bu konuşmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu gizliyorum.

"Lisa'nın ne kadar kötü biri olduğunu hepimiz biliyoruz ve şu anda, eski sevgilileri sonunda hayatına devam edip gerçek mutluluk belirtileri gösterdiğinde çoğu eski sevgilinin hissettiği kıskançlığı hissediyor. Ağzı çok bozuk ve sonunda aranızdaki ilişkiyi mahvetmek için Lana'yı arayabilir. Sadece profilleme yapıyorum. Benim işim bu."

Kahretsin.

"Onları ayrı tutacağım. Lisa sonunda unutacak."

"Onu mutlu eden birini bulduğunda," diye alaycı bir sırıtışla onayladı. "Sadece birkaç ömür sürmeli."

Kıkırdadığında ona orta parmak gösteriyorum ve kapalı pencereye doğru bakıyorum. Lisa ve Elise sokağın aşağısında belirip kaldırıma park ediyorlar.

Donny ve ben SUV'ye binip uzaklaşıyoruz. Çok geçmeden Elise bize mesaj atıp Jacob'ın beyaz bir minibüsle bize doğru geldiğini söylüyor. Doğru kişiyi takip ettiğimizden emin olmak için plakaları da gönderiyor.

Beyaz minibüs yanımızdan geçer geçmez kaşlarımı kaldırıyorum. İyi bir kaçırıcının minibüsüne benziyor.

Sürücü ve yolcu tarafında camlar var, ancak minibüsün geri kalanı bir iş minibüsüne benziyor. Dosyasına göre bazı teknik işler yapıyor, yani muhtemelen onun iş minibüsü olabilir.

Donny ve ben gizlice onları takip ederken, Elise ve Lisa da evi gözlüyor.

"İçeri bakabilir misin bakalım," diyorum Donny, Lisa'yı hoparlöre alırken.

"İçeri girmek için bir arama emri çıkartmaya çalışıyoruz ama hâkim yeterli olmadığını söylüyor."

"Etrafına bir bak," diyorum belli belirsiz, bazı kuralları çiğnemesini ima ederek. Aradığımız şey tam bir seri katil. Bazen kuralları çiğnemek gerekir.

"Anladım."

"Ama belli etme," diyor Donny telefona.

"Ben aptal değilim," diye lafını kesti Lisa.

Telefonu kapatıyor ve ben Jacob'ı güvenli bir mesafede takip ediyorum. Park yerine girerken kaldırıma yanaşıyoruz. Yan minibüsünün kapısı açılıp birkaç dakika sonra tekerlekli sandalyeyle birlikte motorlu platforma indirilmesini izliyorum.

"Bu minibüsü açıklıyor. Engelli erişimine uygun," diye belirtiyor Donny.

Kaşlarımı çatarak kucağında bir basketbol topuyla oturmasını izliyorum, sonra minibüsünü kilitleyip kaldırımda ilerlemeye başlamasını izliyoruz.

Donny, çocuklarla dolu bir basketbol sahasına ulaştığında derin bir nefes aldı. Çocukların çoğu bir çeşit engelli. Birkaçı uzuvlarını kaybetmiş, bazıları tekerlekli sandalyede ve bazıları da başka fiziksel sorunlarla boğuşuyor gibi görünüyor.

"Cehenneme gidiyoruz," diye inliyor Donny, çocuklar tezahürat ederken, Jacob düdük çalarak onlara topu fırlatıyor.

Basketbol oynamaya başlıyorlar, o da onlarla oynuyor, yan yana gülüyor, günlerinde fark yaratıyor.

Elise beni arıyor, ben de cevap veriyorum. "Bu evde hiçbir şey yok. Ofis dolabı da boş. Buraya geldiğimizi bilmesin diye tekrar kapatıyorum."

"Yani boş ve bu adam engelli çocuklara yardım eden bir parapleji koçu. Küçük yaşta annesini, ergenlik çağında en yakın arkadaşını ve erkek arkadaşını kaybetmenin acısını atlattı ve şimdi felçli. Yine de o, Rahibe Teresa'nın erkek versiyonu," diyor Donny kuru bir şekilde. "Ve biz onu bir katile yardım etmekle suçluyoruz. Tekrar ediyorum: Cehenneme gidiyoruz."

"Minibüsünü kontrol et," diyorum ona, sinirli bir şekilde. İçimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. O evde biri vardı ve eğer şu anda orada değilse, minibüste demektir.

Donny dışarı çıkmadan önce küfür ediyor, minibüsün arkasına doğru giderken silahını çekiyor. Bir eliyle kapıyı yokluyor, ben de bakışlarımı onunla Jacob arasında gezdiriyorum.

Kilitsiz kapıyı açıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Jacob'ın minibüsü kilitlediğine yemin edebilirdim.

Minibüsün arkasında sadece MEDIA yazan bir kutu var. Onun dışında arka tarafın tamamı boş.

Donny bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, ben de gözlerimi devirerek ona el sallıyorum. Kapıları kapatıp tekrar arabaya biniyor ve uzaklaşıyoruz.

"Unut onu. Katilin kim olduğunu bilse bile, bu işe karışması mümkün değil," dedi Donny iç çekerek.

Sinirlenerek uzaklaşıyorum. İçgüdülerim her zaman itici güç olmuştur ve nadiren bir şey hakkında bu kadar güçlü hisler besleyip de yanıldığım olur.

Jacob, yanından geçerken bizi fark etmiyor bile. Topu havaya fırlatıyor ve karşı taraftaki tek kollu küçük bir çocuğa ulaşıyor, o da gol atıyor.

Ofise döndüğümde Hadley saldırmaya hazırdı ama onu görmezden gelip Leonard'a doğru ilerledim. "Hey, Robert Evans davasıyla ilgili bulabildiğin her şeyi toplamanı istiyorum. Bakalım oradan başlayıp o lanet kasabanın ne sakladığını bulabilecek miyiz. Her nasılsa, hepsi bununla bağlantılı. Diğerlerini yerine oturtan ilk domino taşı bu."

Başını sallayıp dizüstü bilgisayarını işaret ediyor.

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum. Dosyada o kadar çok tutarsızlık var ki, bu saçmalık. Onu mahkûm eden tek şey suç mahallindeki DNA'ydı ve delillerin kötü bir şekilde saklanması nedeniyle o bile tehlikeye girmiş gibi görünüyor. Hakimin, her şeyi adil ve dürüst tutmak için konulan tüm yasaları neredeyse hiçe sayması dışında, nasıl mahkûm edildiğinden emin değilim."

"Ve Godfather'ın işleri nasıl yürüttüğünü biliyoruz," diye ekliyorum. "Neler ortaya çıkarabildiğinize bakın. Cinayetlerin neden durduğunu, hatta durup durmadığını öğrenin. Şüpheli Evans'ı başarıyla suçladıysa, belki de sadece şehir değiştirmiş ve başka birini suçlayacak kadar çalışma tarzını değiştirmiştir."

"Hadi bakalım," diyor Leonard ve işe geri dönüyor.

Geri döndüğümde neredeyse Hadley'i eziyordum.

"Neden o bakış? Jacob Denver hakkında ne öğrendin?" diye sordu bana.

Ellerini ovuşturuyor, bilgi almak için can atıyor. Sanırım hepimiz düğümlenmiş durumdayız.

"Hiçbir şey. İçimden bir ses onun hakkında daha fazlasını söylüyordu ama görünüşe göre yanılmışım."

"Bu bağırsak meselesi biraz çetrefilli," diyor kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bak, Lisa sana benden gül gönderen birini kontrol ettireceğini söyledi, değil mi?"

"Bunlar senden değildi," diyor hemen.

"Farkındayım," diyorum, ne kadar tuhaf davrandığını görünce kafam karışıyor.

"Yani, senden geldiğini belirten hiçbir şey yoktu. Sadece kartsız bir düzine gül gönderilmişti. Sanırım senden geldiğini sandı."

Başımı sallayarak önümdeki dosyaya bakıyorum.

"Gidebilir miyim? Çok yorgunum ve yeni bir ipucu gelmedi. Ayrıca inceleyebildiğim tüm adli tıp raporlarını gönderdim. Geri kalanların bir kısmının laboratuvarda incelenmesi birkaç gün sürecek."

Başımı sallayıp onu geçiştiriyorum ve o da neredeyse koşarak dışarı çıkıyor.

Onu suçlayamam. Ben de burada çok fazla vakit geçirmekten hoşlanmıyorum. Lana haftanın büyük bir bölümünde iş seyahatindeydi ama bu gece sonunda onunla biraz baş başa vakit geçirebildim.

Bu durumda Delaney Grove'dakiler benim sonum olacak.

Bölüm 9

Eğer namusa göz dikmek günahsa, ben en günahkâr ruhum.
—William Shakespeare

LANA

Aptalca bir kase çiviyi döktükten sonra erkek arkadaşımdan saklanmak için bir dolaba saklandım. Sonra Jake'in minibüsündeki küçük bir medya kutusuna girdim ve çocuklarıyla haftalık basketbol gezisine çıkarken, özel bir program için finansmanına yardımcı olduğum sırada bir saat orada saklandım. Kutu içeriden açılmadığı için orada mahsur kaldım.

O pislik bunu bana bir ders vermek için yaptı ve ben de bunun için daha sonra onun kıçına tekmeyi basacağım.

Yorgundum ve Logan kaçıp gidene kadar yatakta kıvrılıp kalmaya hazırlanıyordum ki, otel koridorunu döndüğümde Hadley'in kapımın yanında beni hançer gibi bakışlarla beklediğini gördüm.

Keşke bu otelden gitse.

"Sen!" diye tısladı.

"Ne yaptım?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Güller bir şey çağrıştırıyor mu?"

Kapıyı iterek açarken sırıtıyorum, o da yanımdan hızla geçiyor ve omzunu benimkine çarpıyor.

"İçeri gelmek ister misin?" diye kuru bir sesle sordum.

Kapı kapanıyor ve o, suçlayıcı bir şekilde bana doğru dönerek işaret ediyor.

"Sevimli olma Lana. Lisa'ya gül gönderdin. Senin yaptığını biliyorum. Logan'ın yaptığını düşünmesine izin verdin ve şimdi onun yapmadığını bildiği için midesi bulanıyor, Plemmons'ın yaptığından emin."

Sanırım Hadley'nin mizah anlayışı bozulmuş, çünkü bu boklar komik.

"Korkuluk öldü, peki bunu benim yaptığımı ya da niyetlerimin bu olduğunu nereden çıkardın?" diye düşünüyorum, gülümsememi saklayarak.

"Sen olduğunu biliyorum. Güller ön ödemeli bir Visa ile ödendi. Plemmons'ın Lisa ile işi bitmişti ama o Logan'ın eski sevgilisi ve sen onunla uğraşmak için kötü bir yol seçtin."

"Aslında önce o benimle uğraştı. Ben de ona birkaç gül gönderdim," dedim utangaç bir sırıtışla.

Yüzü daha da kızarıyor. "Takımımla uğraşma Lana. Bizimle oyun oynayacak kadar kaybedecek çok şeyin var."

"Biz mi? Onun dışında kimseyle oyun oynamam ve bunu o başlattı. Logan'a işemek dışında her şeyi yaptı. Güller de çok eskide kaldı. Adam hayattayken anlamıyorsa, iyi bir şaka bile sayılmaz. Unuttuysan söyleyeyim, onu bir nevi ben öldürdüm, yani korkması için bir sebep yok... tabii seri katil hayaletlerden korkmuyorsa."

Bir el feneri alıp çenemin altına tuttuğumda, Hadley'nin gözleri kısılıyor. Gerçekten biraz mizah anlayışına ihtiyacı var.

"Bu çılgınca bir şey. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye çıkıştı.

Gözlerimi devirip el fenerini kapattım. "Hayır, delilik onun eski sevgilisi olmak ve bana karşı bu kadar huysuz olmaktır. Ve sen, gerçekten ölmeyi hak etmeyen birini öldüremeyeceğimi söyledin. Bana karşı tam bir huysuz olan bir kıza gül gönderemeyeceğimi hiç söylemedin."

"Bunu küçümseme," diye tısladı. "Onu terörize etmek için o gülleri gönderdin. Hatta aklını bile karıştırdın. Adam, Lisa bilinci yerindeyken koluna gerçek bir kelime kazıdı ve Lisa birkaç el ateş etmeden önce onu ve Elise'i neredeyse öldürdü."

"Ve onu kaçırdım," diye hatırlatıyorum ona. O büyüklükte bir adamı kim vuramaz ki?

"Onu sıyırıp geçti," diye düzeltiyor.

"Onu kaçırdım," diyorum tekrar, sürekli kızaran o komik kırmızı tonuna sırıtarak. "Onu kaçırmadım. Ve yine, adam öldü. Şaka artık komik değil. Az önce Logan'a, kibirli bir şekilde onun gönderdiğini varsaydığı çiçekler için teşekkür etmesi ne kadar nankörce?"

Ağzı açılıp kapanıyor, acaba çizgi filmlerdeki gibi kafatası patlayacak mı diye merak ediyorum.

"Hiç komik değil! Çok zalimce. Ve kötü. Ve—"

"Lisa senin en yakın arkadaşın mı?"

"Hayır," diyor kaşlarını çatarak.

"Hayatını mı kurtardın?"

Başını sallıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözleri kısılıyor ama bu soruya cevap vermiyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Öyleyse neden zorba bir kaltağa laf soktuğum için kendini beğenmiş, öfkeli bir tavır takındın? Onu doğrudan doğruya yerine oturtamadım, bu yüzden evet, kafasını biraz karıştırdım. Ve şakayı çok geç anladığı için iyi bir kafa karıştırma bile olmadı. Zarar yok. Faul yok."

"Ekibimizin üyelerinden birini hedef aldın ve yaptığın şakanın ne kadar iğrenç ve çarpık olduğunun farkında bile değilsin."

Gülümsemem silindi. "Eğer hasta ve sapık istiyorsan, ona bir domuz kalbi falan gönderebilirdim. 'SAKLA' yazan bir buket gönderebilirdim. Ona Boogeyman'ın çarpık Rus şarkısını gönderebilirdim. Ona güller gönderdim Hadley. Senin deyiminle, ufak bir zihin şımartması. Hepsi bu. Gerçekten düşünürsen, onu bağışladım. İkimiz de çok daha soğuk olabileceğimi biliyoruz."

Bakışları biraz solgunlaşıyor.

"Hayır," diye inledim, gözlerimi devirerek. "Onu öldürmekle tehdit eden ben değildim."

Yatağa çöküp elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu çok fazla. Sen çok fazlasın."

"Bazı güllere aşırı tepki veriyorsun. Sakin ol Hadley. Gerçeği istemiyorsan, cevapları aramamalıydın."

Yukarı bakıyor, gözlerinde gerçek bir bitkinlik parlıyor.

"Logan'ın ahlak anlayışı benimki kadar çarpık değil Lana. Eğer onu gerçekten seviyorsan, bu intikam arayışına son verirsin. Diğerlerini alt etmenin bir yolunu bulmaya çalışalım. Yapabiliriz—"

"Koskoca bir polis teşkilatını mı devirmek? Sözü benimkine karşı gelecek tecavüzcüleri mi devirmek? Kendi adamlarınızdan biri tarafından haksız yere suçlanan hüküm giymiş bir seri katilin kızını mı?" diye ifadesizce cevap verdim.

"Logan profilin yanlış olduğunu biliyor," diyor ve beni şaşırtıyor.

Yüzümü inceliyor.

"Bunu ilk defa duyuyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallayıp yavaşça koltuğa oturdum.

"Gerçekten ona davanla ilgili hiçbir soru sormuyorsun, değil mi?"

Bu sefer ona dik dik bakıyorum. "Hepinizin bildiklerini öğrenmek isteseydim, Jake'in kameraları hacklemesini sağlardım. Erkek arkadaşımı kullanıp ona bu şekilde ihanet etmeme gerek yok. Zaten ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Takım arkadaşlarım artık oyun oynayamayacak," diyor hayal kırıklığıyla.

"Ancak beni rahat bırakırsa," diyorum ona, bunu düşünürken onu izliyorum.

"Bu kadar korkunç bir şey yok."

Omuz silkip sırıttım. "Saçma bir mizah anlayışım var. Ve bölgeciyim. En azından gülleri göndermeden önce içine işemedim."

O beni inceliyor; ben ona sırıtıyorum.

"Çok kafa karıştırıcısın ve aptalca bir şekilde onu gerçekten sevdiğini düşünüyorum."

"Onu seviyorum," diyorum ona derin bir iç çekerek.

"Bunu bilmek güzel." Logan'ın sesi ikimizi de çığlık atmaya zorluyor ve Hadley yere yığılıyor.

Logan ayağa kalkarken ona sırıtıyor. Eğer sırıtıyorsa, benim bir katil psikopat olduğumla ilgili tüm önemli noktaları kaçırmış demektir, değil mi?

"Ne kadar zamandır orada duruyorsun?!" diye sordu Hadley, kendisi de bir katil kadar suçlu görünüyordu.

"Sanırım duymam gerekmeyen bir itirafı duyacak kadar uzun bir süre," diyor, gözlerinde sıcaklıkla bana bakarken gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

Evet, katil olduğum kısmı tamamen kaçırmış. Daha dikkatli olmam gerek.

"İtiraf mı?" diye sordu Hadley, yüzünün tüm rengi solarak.

Bu kız asla katil olamaz.

"Evet," diyor Logan, dikkati bana odaklanmış bir şekilde ilerlerken.

"Logan, göründüğü gibi değil. O—"

Logan beni belimden yakalayıp kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, sözleri şükürler olsun ki susuyor. Neredeyse üstüne tırmanıyorum, bu da onu parmak ucunda

yürümeden ve eğilmeden öpmeyi kolaylaştırıyor. Hadley boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve Logan'ı, içinde bulunduğu sızdıran lavabodan uzaklaştırmak için daha sert öpüyorum.

Boogeyman'in ağzını bantla kapatmasına şaşmamalı.

"Tamam," diyor Hadley, Logan beni öpmeye devam ederken. "Şimdi gidiyorum."

Beni daha sert öperken onu fark etmiyor bile, beni şehre bakan pencereye doğru itiyor. Dudaklarım onunkine yapışık, yüz yüze geçirdiğimiz bir haftalık kısa zamandan sonra buna çok ihtiyacım var.

"Seni çok özledim," dedi dudaklarıma doğru, beni hâlâ aptalca öpüyordu.

Cevap bile veremiyorum çünkü karşılık vermek için ağzımı açmama izin vermiyor. Bunun yerine pantolonumu aşağı çekmeye başlıyor ve beni cama daha sert bastırıyor.

Parmaklarım mutlu yerini bulup saçlarının arasına giriyor ve pantolonumu yere ittiğinde heyecanla titriyorum. Öpücüğü sertçe yarıda kesip tişörtümü başımdan aşağı yırtıyor, sanki beni olabildiğince soymak için acele ediyormuş gibi.

"Ben de seni özledim," diyorum fırsat varken ama o çok ciddiydi ve o ateşli bakışlar daha az hazırlıklı bir kadını bile yakabilirdi.

Ben sutyenimi fırlatıp iç çamaşırımı çıkarırken o da soyunuyor. Bunu yaparken o tamamen çıplak oluyor ve beni o kadar hızlı kaldırıyor ki nefesim kesiliyor.

Sırtım cama çarpıyor ve bacaklarım omuzlarına dolanıyor. Yüzünü tam istediğim yere koyduğunda gözlerim kapanıyor ve o da çok iyi yönlendirdiği o sinir yumağına yapışıyor.

Her zamankinden daha saldırgan, sanki beni cezalandırıyormuş gibi, sızlanıp kıvrandığımda ve saçlarını tutarak onu kel yapmaya çalıştığımda bana hiç acımıyor.

Başım cama doğru düşerken, onun usta ağzından gelen hisleri çoktan kaybetmiş bir halde haykırıyorum. Beni yumuşak bir hareketle yere bırakıyor ve cama doğru döndürüyor.

Avuçlarım yukarı kalkıyor, çarpmadan önce beni yakalıyor ve o da alt yarımı kaldırarak güçlü bir şekilde içeri girebilmesi için hizalıyor.

Çok iyi hissettiriyor ve eğilip boynumu, vücudumu okşadığı kadar sert bir şekilde öpüyor. "Önce bana söylemeliydin," diyor ve bunun

neden inanılmaz bir cezalandırıcı seks gibi hissettirdiğini bana anlatıyor.

Eğer onu hayal kırıklığına uğratmanın sonuçları bunlarsa, bir daha asla iyi olmayacağım.

Keşke beni böyle cezalandırsa, ya da eğer gerçekten kim olduğumu öğrenirse.

Umarım o gün gelmez. Ne seçeceğini bilmek istemiyorum.

Ellerimi pencereye daha sert bastırıyorum ve o da içimde geçirdiğim her saniyeyi kontrol edebilmek için beni arkadan kaldırıyor. Ben çığlık atana kadar durmuyor ve kalçalarını son bir kez sertçe içeri itiyor, sonra yavaşça daireler çizerek sallanıyor, nefesleri güçlükle, eğilip alnını omzuma yaslıyor. Beni hâlâ yerinde tutuyor ve ben pencereye sırıtıyorum.

"Hadley'e söylemek istememiştim," diyorum nefes nefese ve sırıtarak. "Kendi kendine çözdü."

Öne doğru eğilip omzumu öpüyor.

Ama o bunu geri söylemiyor.

Bunun beni neden biraz utandırdığını bilmiyorum ama ekilen şüphe tohumunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bir daha o kadar uzun süre uzakta kalamazsın. Bu hafta şehre sadece bir gün geldin," dedi, boynumun kıvrımını öpüp ellerini vücudumda gezdirirken.

"Eğer alacağım ödül buysa, kendime engel olamayabilirim," diye espri yapıyorum ve kahkaha attığında gülümsüyorum.

İçimden çıkıp kıçıma şaplak atıyor, tam göz kırptığı anda dönüyorum. "Güzel bir şeyler giy. Bu gece seni gerçek bir randevuya çıkarıyorum."

Kız gibi sırıtarak duşa koştum. Ama duş başlığının altına girer girmez Logan yanıma tırmandı, dudakları dudaklarımı buldu ve beni duvara doğru itti.

"Yarın dışarı çıkabiliriz," diye mırıldandım dudaklarına doğru, içime tekrar kayarken sırıttığını hissettim.

Tam düzenli bir ritim tutturmaya başladığı anda dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve kulağıma doğru öpmeye başladı.

"Ben de seni seviyorum Lana Myers," diyor yumuşak bir sesle.

Ve o an, tamamen onunum. İntikam yok; ellerimi lekeleyen ölümler yok. Ben sadece gerçeği öğrendiğinde benden nefret edecek bir adama aşık bir kızım.

Ve bu yıkıcı derecede trajik; Shakespeare oyunlarının hiçbirinden daha trajik değil.

Bölüm 10

Beklenti her türlü gönül kırıklığının köküdür.
—William Shakespeare

LOGAN

Lana etrafıma sarılmış, huzur içinde uyuyordu ki telefonum ardı ardına gelen mesajlarla çalmaya başladı.

İnleyerek arkamı döndüm ve telefonumu aldım. Lana da benimle birlikte döndü, yanıma kıvrılırken uykusunda iç çekti.

Yazıları okumaya başlamadan önce başını öpüyorum.

AD COLLINS: Bir sorunumuz var. Hemen benimle iletişime geçin.

CRAIG: Lanet olası Müdür Yardımcısı az önce seni bulup getirmemi söyledi. İşler çığırından çıktı.

HADLEY: Az önce işe geldim ve Baba geldi. Hemen gelsen iyi olur.

Küfür ederek yataktan fırlıyorum ve Lana'yı bensiz uyumaya bırakıyorum. Bundan bıktım. Programım her zaman yoğundu, ama bu kadar çok ünlü katilin çılgınca cinayetler işlemeye karar vermesiyle işler daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor.

Hemen giyiniyorum, Johnson'ın bizim dairenin zemininde ne halt ettiğini merak ediyorum. Lana'ya bir not yazıyorum, en kısa sürede döneceğime söz veriyorum ve sabahın dördünde, sözde fanın başına gelenlerle ilgilenmek için kapıdan çıkıyorum.

Ben geldiğimde Johnson, lanet olası ofisimdeki lanet olası masamda oturuyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun? Ben izin vermediğim sürece buraya kimse giremez," diye çıkıştım.

"Üstlerinize karşı ses tonunuzu düşürün," diye homurdandı, bana dik dik bakarak.

Eğer belli olmuyorsa, birbirimizden hiç hoşlanmadık.

"Ofisimden çık, benim üstüm değilsin, SSA Johnson. Fark etmemiş olabilirsin, aynı ünvana sahibim. Bürodaki pozisyonun ise

benimki üzerinde hiçbir yetkiye sahip değil."

Yavaşça ayağa kalkıyor, bunu yaparken ceketini düzeltiyor.

"Ben de tam davamla ilgileniyordum."

"Senin davan mı?" diye sordum onu tartarak.

Her zamankinden daha kibirli ve gözlerindeki o tehditkar parıltıya eşlik edecek bir gölge satmaya çalışıyor.

"Evet. Benim davam. Görünüşe göre benim dava dosyalarımı karıştırıyorsunuz ve görünüşe göre müdür, eski davamla bağlantılı olduğunu düşündüğünüz bu yeni davayı araştırmam gerektiğine karar vermiş."

"Yani yönetmen pes etti ve gündüzleri golf arkadaşı, geceleri ise swing arkadaşı olduğunuz için istediğini yapmana izin verdi," diye tekrarlıyorum, olması gerekeni söyleyerek.

Çenesi tikleniyor. Profilcilerle dolu bir odanın sırlarının ölmesine asla izin vermemesinden nefret ediyor.

"Benim davam bu."

"Burası benim departmanım. Unuttuysan söyleyeyim."

"Eğer bir sorununuz varsa bunu yönetmenle görüşün."

Parmağımı ona doğrulttum. "Ofisimden defol. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Sırıtıyor ama sanki bir şey kazanmış gibi yanımdan geçip gidiyor. Müdür Yardımcısı Collins asansörden indiğinde hemen asansöre doğru yürüyorum.

"Beni aramanı söylemiştim," dedi sessizce, boş ofislerden birine doğru ilerlerken gözleri Johnson'a kaydı.

“Neler oluyor?” diye tekrar soruyorum.

Derin ve derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. Johnson'a biri telefon etti ve beni arayıp neden eski, çözülmüş davalarından biri üzerinde çalıştığını sordu. Ona bunun senin mevcut davalarından biriyle çakıştığını söyledim. Sonra bir baktım ki müdür beni arayıp Johnson'ın Scarlet Slayer davasının sorumluluğunu üstleneceğini söylüyor."

"Ne oluyor yahu?" diye tısladım.

Ofisimi işaret ediyor ve ben de Johnson'a öfkeyle bakan Hadley'nin yanından geçiyorum. Daha önce hiç tanışmamıştı ama Hadley herkesi anında sinirlendiriyor.

İçeri girer girmez Collins kapıyı kapatıyor.

"Bütün bunlarda bir şeyler oluyor. Öncelikle, Johnson'ın profilini çıkardığı ölü 'sözde' seri katil hakkındaki adli tıp raporu anlamsızdı. Profil, tıpkı Evans davası gibi, boşluklar ve tutarsızlıklarla dolu. Sonra da bu kasabada yaşamış erkeklere idam cezası veren bir intikam katili var. En yaşlı kurban -şimdiye kadar bildiğimiz kadarıyla- on dokuz, en genci ise on beş yaşında olmalı," diyorum ona, öfkeyle.

Bir sandalyeye çöküyor, yüzü gömleği kadar beyaz. Ama işim bitmedi.

"Sonra Johnson ortaya çıkıyor ve bu soruşturmayı engellemek için zorbalık yapıyor. Collins, burada gerçekten neler oluyor? Masum bir adamın öldürülmesiyle bir ilgisi mi var? Robert Evans'a uyması için profili kasten mi bozdu? Bu davayla ilgili burada pek bir şey bulamıyorum. Elimizden geleni yapıyoruz."

Başını sallıyor. "Evans davasını hatırlıyorum. Aynı dönemde yaşanan terör tehditleri falan yüzünden en az duyurulan davaydı. Davayı hatırlıyorum çünkü birkaç birlik üyesinin işlerinin bittiğini söylediği o kasabaya gitmiştim; hatta yarısı istifa etmiş, emekli olmuş veya başka bir yere tayin olmuştu, bu yüzden aynı anda birçok kontenjan açılmıştı. Johnson davayı tek başına bitirmek zorunda kalmıştı. Sonra eve döndü. O dava çok hızlı ilerledi. Hiçbir davanın bu kadar hızlı başlayıp bittiğini görmedim."

Duraksadı, boşluğa bakarken derin bir nefes aldı. Sonunda devam etti.

"Bir baktım, ünitenin kalan azıcık kısmı da birdenbire bozulmuş. Johnson, nedenini bilmesem de, o günden sonra yerine yenisini almak için piyasadaydı. Bir sürü eleman aldılar ama en uzun süredir seni gözetliyorlardı. O karmaşadan üç yıl sonra geldin. Sonunda doğru yedek elemanı buldular ve sen hazır olur olmaz ondan kurtuldular."

"Ama şimdi yönetmen onu geri mi gönderiyor?"

"Onu ortalığı temizlemesi için geri gönderiyormuş, öyle anlaşılıyor."

"Kendi kıçını kurtarmaya çalışan biri için fazlasıyla kendini beğenmiş," diye çıkıştım.

"Kendi kıçını kollamıyor. Müdürün kıçını kolluyor. Müdür McEvoy altı aydır değiştirilmenin eşiğinde. Çok üst düzey yetkililer bu konuda bana birkaç kez başvurdu. Beni o koltuğa oturtmak ve onu göndermek istiyorlar."

Ben masama yaslanıyorum, o da kapının yanındaki iki sandalyeden birine oturuyor.

"Peki ne yapacağız?"

"Sen profilcisin. Bu durumdan bizi kurtaran ama aynı zamanda çok tehlikeli bir seri katil için mümkün olan en iyi çözümü sunan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Bunu tekrar düşünüyorum, gerçekleri ve muhtemel sonuçları tartıyorum.

"Johnson, keşfettiğimiz tüm yeni bilgilere rağmen bu adamı sadist olarak suçlayacak. Oyunu değiştirecek, kanıtları kendi profiline uyacak şekilde yeniden yazacak. Sonra da gerçek profile hiç uymayan birini seçecek. Davalarının yarısı bu yüzden bozuldu."

"Onun eksikliklerinin farkındayım," diyor Collins kuru bir dille.

"Eğer DNA kanıtlarını tahrif ettiyse..." Sözlerimi yarıda bıraktım.

"O zaman kilit altına alınacak," diye söz veriyor Collins.

Ona güveniyorum. Her zaman güvendim. Siyasete bulaşmaz. Eski usul FBI ajanı, yani gerçeği ve adaleti aramak için FBI'a katılanlardan.

"Bu yüzden davayı yan tarafta yürütüyorum, ekibim aracılığıyla yürütüyorum. Hâlâ onların patronuyum. Herhangi bir olumsuz tepki bana gelecek, anladınız mı? Bunların hiçbiri yüzünden kariyerlerinin tehlikeye girmesini istemiyorum."

"Sen bunu yaparken, ben de bu saçma kararı bozup bozamayacağımı görmek için bir komite toplantısı düzenleyeceğim. Bir hafta veya daha fazla sürebilir, ama mümkünse onu aranızdan uzaklaştıracağım," diye teklif ediyor.

"Bana bunun benim hatam olduğunu, ekibimin hatası olmadığını söyle," diye tekrarladım, ona dik dik bakarak.

"Nasıl istersen," dedi iç çekerek. "Umarım iş asla buna gelmez."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde Delaney Grove'a gitmemizi isteyecek," diye devam ediyorum. "Ölümler şu anda söz konusu kasaba yerine bizi çevrelese de, oyunun sonunu önceden tahmin

etmek isteyecektir. Ama bu bizim lehimize olabilir, çünkü sonunda orada neler olduğuna dair bazı cevaplar alabiliriz."

Yukarı baktım, penceremden Johnson'ın odanın ortasına doğru yürüdüğünü, lanet olası tahtama dokunduğunu ve önemli profilleme bilgilerini sildiğini gördüm.

"O orospu çocuğundan nefret ediyorum," dedim kendi kendime.

Collins dönüp bıkkınlıkla nefes verdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Johnson'ın ekibimin yarısına ne yapmaları gerektiğini söylediğini dinleyerek dışarı çıktım. Elise ve Lisa henüz gelmemişti ama Donny'nin gözleri benimkilerle buluştu, sanki bu işin ne kadar berbat olduğunu anlamış gibi.

"İki gün içinde Delaney Grove'a gideceğiz. Bavulunuzu hazırlayın. Şerifi aradım ve bu konuda kendisine yardım etmemiz için bizi davet etti," diyor Johnson.

"Komik," diye mırıldandı Craig. "Onunla konuştuğumuzda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istiyordu."

Johnson, Craig'e baktı. "Sen sadece kameralara gülümsemekle ilgilen, asıl işi bize bırak."

Craig'in çenesi titriyor ve bana dik dik bakıyor. Ona kötü bir şey planladığımı belli etmek için sırıtıyorum ve o da karşılığında kendi sırıtışını bastırıyor.

"Bir sadist var," diyor Johnson tahmin edilebileceği gibi. "Bu sadist alfa erkekleri hedef alıyor."

Donny, muhtemelen profilin ne kadar yanlış olduğunu düşünerek başını çeviriyor. Kimse itiraz etmiyor. Herkes Johnson'ın ününü duymuştur. Dinleyen, hatta uyum sağlayan bir takım oyuncusu değil. Sözünün doğru olduğunu sanan, otoriter bir pislik.

Gerçek bir narsisist.

"Kyle Davenport yerel polis tarafından koruyucu gözetim altına alındı," diye devam ediyor ve sonunda beni şaşırtan bir şey söylüyor.

"O kim?" diye soruyor Donny.

Hadley koltuğuna oturdu, sanki ona göre fazla sessizdi.

"Şerifin oğlu. Mağdur listesini daralttım ve o ve birkaç kişi daha profile uyuyor. Ama diğerlerinden daha alfa, bu yüzden bir sonraki hedefin o olduğuna inanıyoruz."

Johnson, kaç tane sadisti yakaladığını ve belirli bir kurban tipi olduğunda onları yakalamanın ne kadar kolay olduğunu anlatmaya başladığında Donny yanıma geliyor.

"Bu saçmalık," diye homurdandı. "Elimizde olanlarla mağduriyet listesini tek bir olasılığa indirgemesi imkânsız."

Çenemi ovuşturup ileriye bakıyorum. "Tabii on yıl önce ne olduğunu bilmiyorsa."

Başını bana doğru salladı. "O zaman bunun bir sadist değil, intikamcı bir katil olduğunu anlardı."

Başımı sallıyorum. "Ama eğer bir şeyi o kadar berbat ettiysen ki, müdürün seni mevcut soruşturmaya dahil etmesine sebep olduysan, yapmak isteyeceğin son şey bir intikam katilinin profilini çıkarmaktır."

Gözleri kocaman açıldı, sonra bir saniye sonra kısıldı. "O piç kurusu gerçekten neler olduğunu biliyor. Böyle bir soruşturmayı engellediği için kovulabilir, hatta hapis bile yatabilir."

"Farkındayım," diyorum ona. "Bu yüzden söylediği her şeyi dinliyorum. Kendi alt komite davamı oluşturuyorum. Şimdilik, davamız üzerinde çalış. Ben senin patronunum. O değil. Benim emirlerime uy. Onun emirlerine değil. Ve iş oraya gelince, işler ters giderse, sorumluluk bana kalacak."

"Bu herif Logan yüzünden beni kovsalar bile umurumda değil. Onunla tek başına mücadele etme. Çok fazla üst düzey arkadaşı var."

"Evet, ama ben kanıtlarla uğraşmayı tercih ederim," dedim ve ofisime dönerken omzuna vurdum.

Hadley içeri girmeden önce birkaç dakika oturdum.

"Lana'yı bizimle Delaney Grove'a getirmelisin," diyor hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

Kaşlarım saç diplerime değdi. "Ne? Bunu neden yapayım ki?"

"Birincisi, eğer bu adam amacına daha fazla yaklaşmazsa bir süreliğine gideceğiz. İkincisi, Lana hâlâ geceleri yalnız kalmakta zorlanıyor. Bana söyledi," diyor omuz silkerek.

Gerildim. Lana bana böyle bir şey söylemedi.

"Bunu bana neden söylemedi?"

Omuzlarını silkip yerine oturdu. "O güçlü bir kadın. Zorlandığını bilmeni istemiyor çünkü sen onun ne kadar güçlü olduğuyla gurur duyuyorsun."

İnliyorum, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Elbette zorlanıyor. Bir adam evine girip onu öldürmeye çalışmış. Olaydan beri otelde kalıyoruz.

"Bir arkadaşının yanında kalmalı. Onu Delaney Grove'a götürmek çok tehlikeli. Üstelik kurallara da aykırı."

"Bunların hepsine katılıyorum ama dışarıdaki o salak aksini söylese de, biz bir intikam katili arıyoruz. Biliyorsunuz, bir intikam katili, yoluna çıkmadığı sürece kimseyi hedef almaz. Güvende olur. Kurallara gelince, Büro'nun sivillerin nereye gidip gitmeyeceği konusunda hiçbir söz hakkı yok. Sonuçta burası özgür bir ülke."

Dudakları eğlenceyle seğiriyor.

"Ve eğer onu getirip o repliği kullanırsan bu o orospu çocuğunu çileden çıkarır," diye ekliyor.

Lana'yı bilerek, bir seri katilin ortaya çıkacağı bir kasabaya götürmek... son derece sorumsuzca ve tehlikeli.

"Lütfen Logan. İnsanların yanında olmaya kesinlikle dayanabilir ve sen onun sahip olduğu tek şeysin."

Küfür ederek elimi saçlarımdan geçirdim.

"Eğer şüpheli çok yaklaştığımızı düşünürse, bana ulaşmak için onu hedef alabilir. Bu çok riskli."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," diye hemen atıldı. "Bu adam peşine düşmek istiyorsa, düşecektir. Plemmons gibi zayıfları avlayan korkak veya korkak biri değil. Güzel esmerlere ilgi duyan cinsel bir sadist de değil. Mantıklı düşünmüyorsun."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Mantıklı düşünemiyor muyum?" diye soruyorum inanmaz bir şekilde. "Eğitimsiz bir sivili, işim yüzünden yakın zamanda bir kez saldırıya uğramışken, sahaya getirmemi mi istiyorsunuz?"

Gözlerinde kararlılıkla öne doğru eğildi. "Lana kendini Plemmons'tan kurtardı. Beni de kurtardı. Onu sahaya getirmeyeceksin; gideceğimiz yerde güzelce ve güvenle kilit altında olacak. Delaney Grove'da otel yok, bu yüzden tam olarak nerede kalacağımızı öğrenmek için Craig'le konuşacağım."

Sanki işaret almış gibi kapı çalınıyor ve davet etmeme fırsat kalmadan Craig içeri giriyor.

"Hey, bana neler olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu Craig içeri girip kapıyı kapatırken.

"Şu anda Lana'yı da getirmesini söylüyorum çünkü tek başına kalmaktan kendini güvende hissetmiyor. Hatta şu anda seyahat etmekten bile nefret ediyor çünkü kendini savunmasız hissediyor. Onunla bu konuyu bizzat konuştum," diye hemen ekliyor Hadley.

Kaşları kalkıyor. "Acılarından sonra bu çok anlaşılır bir durum. Gelmeli."

Hadley, şekerleri kimin alacağı tartışmasını kazanmış bir çocuk gibi bana gülümsüyor. "Sen de mi? Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındasın."

Elini salladı. "Güçlü ve formda erkekleri hedef alan bir intikamcı katil, çaresiz bir kadının peşine düşmez. Takımımıza birini istiyorsa, doğrudan peşimize düşer. Korkmuyor."

"Tam da söylediğim gibi," diye övünüyor Hadley.

"İkiniz de profilci değilsiniz," diye belirtiyorum.

"Bu yüzden bu konuda sizden çok daha iyi olmamız gerekmiyor," dedi Hadley uzun ve nefes nefese bir iç çekişle, gözleriyle bana alaycı bir şekilde.

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Önce ona güvenmiyorsun, şimdi de onu bizimle mi istiyorsun?"

Dudakları gerildi. "Her şey değişiyor. Fotoğraflar çekiliyor. Sonra işler çığırından çıkınca her şey çok hızlı değişiyor ve aniden SSA Piç Usta içeri girip sanki bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi kontrolü ele geçiriyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye inliyorum.

Craig bana, "Lana şu anda bizimle birlikteyken tek başına olduğundan daha güvende olacak," diyor ve ikisi birden aynı anda konuşuyorlar.

Donny içeri giriyor ve kapıyı kapatırken ona dik dik bakıyorum.

"Neler olup bittiğinden emin değilim ama bir sonraki adımımızı belirlememiz gerekiyor, hem de hemen. Şu anda şerifle telefonda konuşuyor ama profili herkese açıklamak yerine kapıyı kapatıp bunun özel bir mesele olduğunu söyledi."

Üçümüze bakıyor.

"Ne?" diye soruyor gerginlikten kafası karışmış bir şekilde.

"Lana'nın bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyorlar, çünkü şu anda tek başına kendini güvende hissetmiyor."

"Bu çok anlaşılır. Onu getirmelisin. Tehlikede olacağını sanmıyorum, çünkü eğer yolunu tıkadığımızı düşünürse doğrudan birimizin peşine düşer," dedi Donny ve Craig ile Hadley'nin bana zafer kazanmışçasına sırıtmalarına neden oldu.

"İnanılmaz."

"Ayrıca," diye devam etti Donny, yorumumu duymazdan gelerek, "bu Yüzbaşı Douchewad'ı çok kızdıracak."

Bölüm 11

Bizi iğnelerseniz, kanamaz mıyız? Bizi gıdıklarsanız, gülmez miyiz? Bizi zehirlerseniz, ölmez miyiz? Ve bize haksızlık ederseniz, intikam almaz mıyız?
—William Shakespeare

LANA

Shakespeare, intikama inanan az sayıdaki filozoftan biriydi. Yine de bir romantikti. Romantikler her zaman intikama inanırlar, çünkü romantikler daha çok sever, kaybı daha acı bir şekilde yaşar ve kalplerini paramparça eden bir kin beslerler. Kalpleri her şeyden, her şeyden, bedenden, ruhtan veya zihinden daha önemlidir.

Ruhumu kaybettiğimde bedenim güçlendi ve aklım kalbimin intikamını almak için hesap yapmaya başladı.

Sanırım bu beni romantik biri yapıyor.

Romantik biri olan Jake'e mesaj atıyordum ki kapı çaldı ve konuşmam bölündü.

Logan kapıyı çalmadı.

Dikkatlice gözetleme deliğine gidiyorum ve sırtı dönük, çok belirgin bir kızıl saçlı görüyorum.

Kapıyı açıyorum, acaba bu sefer ne söylemeye geldi diye merak ediyorum. Ama döndüğünde gözlerinde yaşlar var.

Yanımdan geçip omuzlarını silkerek içeri giriyor.

Sırrımın yükü ona fazla geliyormuş meğer. Kahretsin.

Artık çok yakınım.

Sessizce kapıyı kapattım, o yatağa oturdu, ben de kapıya yaslandım.

"Altmış dokuz resim ve yetmiş çivi," diyor, beni bir anlığına şaşırtarak. "Bana öyle geliyor ki sen yanlış sayanlardan değilsin."

Ne demek istediğini anlayıp köşeye çekiliyorum.

"Bu Ferguson'la mı ilgili?"

"Bugün sonunda dosyaya bakacak cesareti buldum. İçeri girip bakmak için erken kalktım, sonra konuşmamız gereken bazı şeyler

oldu. Mesele şu ki, yetmiş çivi ve altmış dokuz resim vardı. Diğer resmi ne yaptın Lana?"

Dudaklarım gerildi. Çektiğim fotoğrafın kendisi olduğunu biliyordu. Şimdi nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Yaktım."

"Neden?" diye soruyor, hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

"Çünkü zihin kırılgan bir şeydir. Arkadaşların onu görürdü; sen de görürdün. Seni kıran şey o olurdu. Var olduğunu duymak, kendini o savunmasız ve savunmasız çocuk olarak görmek ve ardından kanıtların var olduğunu bilmek kadar önemli değildir. Duymak, görmekten farklı bir şekilde işlenir. Zihin, sese göre görmeye daha hassastır. Senin kırılmanı istemedim. Mezardan kazanmasını istemedim. Bu yüzden onu yaktım."

Yüzünden aşağı süzülen birkaç damla gözyaşını siliyor.

"Senin yanındayım," diyor sessizce. "Neye ihtiyacın olursa olsun, yanındayım."

İşte bu beni daha da şaşırtıyor.

"Neden?"

"Çünkü bir psikopat, itiraf etmeliyim ki, planlarını çok daha zorlaştıran birini umursamaz. Gerçek bir şefkat gösteriyorsun. Bu, psikopat bir kişilikle bariz bir çelişki."

"Psikopat eğilimlerim var ama psikopat değilim," dedim iç çekerek. "Sana bunu söylemiştim."

"Evet, ama altmış dokuz resim ve yetmiş çivi görene kadar inanmamıştım. Şimdi, aslında sadece haksızlıkların intikamını alan biri olduğuna inanıyorum. Ve eğer dünyadaki, aksi takdirde ölmeyecek şeytanları öldürme ihtiyacı hisseden biri varsa, o da benim."

Yorgun bir nefes verdim, o ana kadar onun kararsızlığının üzerimde ne kadar büyük bir baskı oluşturduğunu fark etmemiştim.

İp artık yapıştırıldı, artık tüm bu şeyin çözülmesine sebep olma tehlikesi yok.

"Sonra SSA Miller Johnson bugün ortaya çıktı, sanki daha büyük bir işarete ihtiyaç varmış gibi."

Sadece adı bile sırtımın gerilmesine neden oluyor ve o da bunu fark ediyor.

"Bunu örtbas etti, değil mi?" diye soruyor, tepkimi çok iyi şifreleyerek.

"Olayın üstünü örtmekten fazlasını yaptı."

"Başka ne anlatmadın bana?"

"Sana daha önce olan her şeyi anlattım. Sonrasında olan hiçbir şeyi anlatmadım. Bunu ekibinin geri kalanıyla birlikte öğrenmen gerekecek."

"Neden? Neden onlara hikayeyi bir notla veya başka bir şeyle anlatmıyorsun?"

Öne eğiliyorum. "Zihin kırılgan ve hassas bir şeydir," diye tekrarlıyorum. "Bunu bir mektuptan veya bir katilden duymak, sırrını içinde tutmaktan içten içe ölen birinden duymaktan daha az etkilidir. Hikâyeyi birçok kişi biliyor Hadley. Anlatacak birini bul. Ayrıca, o kasabanın perili hissetmesine ihtiyacım var. Hikâyenin anlatılması ne kadar uzun sürerse, sen ve ekibin o kadar çok soru soracaksınız. Ve insanlar korkudan titremeye başlayacak."

"Sen o korkuyu istiyorsun," diyor beni incelerken.

"Hepsini öldüremem," diyorum omuz silkerek. "Ama onları terörize etmek, masumlar yardım çığlıkları atarken bir daha asla sessiz kalmamalarını hatırlatacaktır."

Bu düşüncenin onu ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalışarak bir kez başını sallıyor. Sonunda Delaney Korusu'na vardıklarında fikrini değiştirecek.

"Logan'ı seni bizimle Delaney Grove'a gelmeye ikna ettim," diyor ve beni şaşırtıyor.

"Ne?"

"Kasabada dolaşırken ekibimiz tarafından fark edilmemeniz mümkün değil. Boogeyman'la yaşadığınız olaydan sonra yüzünüz haberlerde yer aldı. İnsanlar sizi tanıyacak ve eğer kasabadaysanız ve onunla birlikte değilseniz, şüphe uyandıracak."

Bunu düşünmüştüm ama sadece gidip Logan'ı şaşırtacaktım.

"Dava üzerinde çalışmak için sık sık dışarıda olacak. Görünüşe göre şerifin kiraladığı kulübelerde kalıyoruz."

Midem bulanıyor. "Şu kulübeler kasabanın kenarında, ormanın hemen kıyısında. Eğer yaptıklarını açığa çıkarmaya çok yaklaştığını

düşünürse, birinizin peşine düşüp suçu bana atmaya çalışır. Tabii ki diğer bana," diyorum ona.

"Biz bundan daha akıllıyız. Scarlett Slayer olup olmadığını anlayacağız. Ekibimizden kimse ölmeyecek. Kasaba kameralarından gelen tüm görüntüleri hackleyip sürekli izlemem gerekse bile, uyanık kalmak için kahveyle besleneceğim."

"Hiçbir kamera yok."

Başını sallıyor. "Biraz olmalı."

"Haklısın. Bazıları var. Hepsi otoparklara ve mağazaların içlerine bakıyor. Başka hiçbir yerde kamera yok. Sokaklar, o birkaç kamera açısından sıfır görüş açısına sahip. İnan bana. Ne yapmam gerektiğine karar verdiğimden beri bu kasabayı inceliyorum."

Geriye doğru sinsice yürüyor.

"Neden kamera yok?"

"Çünkü zihin kırılgan bir şey," diyorum bir kez daha. "Duyduğun sözlerin sadece söylenti ya da yalan olduğunu varsaymak daha kolay. Görebildiğin bir şeyi görmezden gelmek o kadar kolay değil. Şerifin de kimsenin görmesini istemediği çok şey var."

Titrek bir nefes veriyor.

"Şerif o kadınları öldüren adam mıydı? Babanın suçlandığı kadınları mı?" diye soruyor ve midem kasılıyor.

Cevap veremeden Logan içeri giriyor ve bizi görünce duraklıyor. "Ona söyledin mi?" diye soruyor, gözlerini Hadley'e kısarak.

Bu durumda olduğumuz son seferin aksine, Hadley geveze bir aptala dönüşmüyor. Ona alaycı bir sırıtış atıyor. "Belki."

Logan gözlerini devirdi, sonra bana döndü ve bakışları yumuşadı.

"Birkaç şeyle ilgilenmek üzere yola çıkıyorum ama sen gidebilir misin? Geceyi evde geçirmek zorundasın. Kendini daha çok tutsak gibi hissedeceksin ama seni daha sık ziyaret edebileceğim."

Neden benim için bu kadar endişeli görünüyor?

Hadley'e bir bakış attım ama o bana masumca göz kırptı. Bakışlarım tekrar Logan'a döndü.

"Sensiz burada olmaktansa seninle olmayı tercih ederim. Bir süre uzakta olabilirsin, en azından Hadley öyle diyor."

Sertçe başını sallıyor ve bana doğru yürümeye başladığında ayağa kalkıyorum. Yanıma gelir gelmez kollarını bana doluyor, sanki rahatlamaya ihtiyacım olduğunu hissediyormuş gibi beni tutuyor. Ona sarılıyorum, pazısının üzerinden baktığımda Hadley'nin bana sırıttığını görüyorum.

Neler oluyor?

"Şu anda yalnız kalmaktan hoşlanmadığını bana söylemeliydin. Ama orada da yalnız kalacaksın. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diyor, gerçekten suçluluk duygusuyla ve bitkin bir sesle.

Hadley'e dik dik bakıyorum, o ise bana sadece gülümsüyor.

"İyi olacağım," diye temin ettim onu, daha sıkı sarılarak, Hadley'e nasıl zarar vereceğimi planladım. "Söz."

Geri çekilip çenemi kaldırıyor, böylece gözlerimin içine bakabiliyor. Sanki onunla oynuyormuşum gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Hadi hazırlanın. Yarın yola çıkıyoruz."

"Yarın mı?" diye sordu Hadley, gözlerim kocaman açılırken. "Birkaç günümüz olduğunu sanıyordum."

"SSA Johnson, şerifle telefonda görüştükten sonra daha erken ayrılmamız gerektiğine karar verdi. Belki oraya vardığımızda bazı cevaplar alırız," diyor Logan. "Gidip eşyalarını topla. Bize bir dakika ver."

Hadley yataktan kalkıyor ve bu rolü oynadığı güne lanet etmemeye çalışıyorum. Kasabaya dönmeden önce nasıl sıvışıp iki kişiyi daha öldüreceğim?

Kevin ve Anthony'yi hala bulamadılar.

Sanırım birini seçip diğerini başka bir güne saklamam gerekecek. Morgan, Jason'dan daha kötüydü. Jason zamanı geldiğinde ölecek. Ama planladığım sırayla değil.

"Yarın gidiyorsak, evimden ihtiyacım olan birkaç şeyi almalıyım. Ayrıca partnerimle konuşup bazı işlerimi halletmem gerek. Bu gece dönmeliyim," diyorum ve beni daha sıkı tutmasına izin veriyorum.

"Bana gerçekten zorlandığını söylemeliydin. Ve ben de fark etmeliydim. Ben bir profil uzmanıyım, kahretsin. Böyle şeyleri görmek benim işim."

Hadley'i öldürüyorum. Hayır, tam anlamıyla değil. Yani, belki biraz.

Ona daha sıkı sarılıyorum, gömleğinin üzerinden göğsünü öpüyorum. Çok güzel kokuyor.

Sarı saçları son zamanlarda hep dağınık, özellikle de sinirlendiğinde elini saçlarının arasından geçirmesinden dolayı. Bu, onda fark ettiğim bir özellik.

"Logan, iyiyim. Gerçekten iyiyim," diyorum suçluluk duygusunu yatıştırarak. Niyeti ne olursa olsun, Hadley'nin onu suçlu hissettirmeye hakkı yoktu ve bu beni gerçekten sinirlendiriyor.

Dudaklarını alnımda gezdiriyor, ben de ona yaslanıp yaydığı o sıcaklığı içime çekiyorum. Beni böyle her tuttuğunda, sanki ruhunu benimle paylaşıyor, ruhumun yenilenmesine yardımcı oluyormuş gibi hissediyorum.

On yıldır hiç kimsenin başaramadığını yaptı; beni iyileşmeye başlattı.

Ona bir şey olmasına izin vermeden önce ölürüm ve onu o kasabada, varlığından haberdar olmadığı tehlikelere karşı korumasız bırakmayacağım. Henüz o sapkınlığı görmedi ve inanmayacak. Henüz değil. Ta ki çaresizce cevaplar aradığı noktaya gelene kadar.

İşte o zaman en çok etkiyi yaratacaktır. İşte o zaman, basit bir karın darbesi yerine nakavt edici bir vuruşla hedefi bulacaktır.

"Gerçekten geri dönmem gerek ama hemen toparlan. Muhtemelen geç döneceğim ama ihtiyacın olursa ara, en kısa sürede burada olurum," dedi yumuşak bir sesle.

Onu susturmak için öpüyorum, bana ne kadar iyi hissettirdiğini hissetmesini sağlıyorum. Onu o kadar çok sebepten dolayı öpüyorum ki, hepsi de hayal edebileceğimden çok daha fazla güce sahip, basit, zararsız, küçük bir kelime etrafında düğümleniyor.

Annem öldükten sonra babamın neden bir türlü hayatına devam edemediğini şimdi anlıyorum.

O bir romantik idi.

Ve gerçek bir romantik, aşkını kaybetmenin acısını asla atlatamaz.

Logan'ın elleri kıçıma kaydı ama daha işe koyulamadan telefonu çaldı. İnleyerek ekrana baktı ve gözlerini devirdi.

"Bu orospu çocuğundan nefret etmek için bir sebep daha," diyor, beni şaşırtarak ve telefonunu açıp cevap vermeden önce. "SSA Johnson, beni şimdiden özledin mi?"

Bu ismi duyunca vücudumu kasılmamaya zorluyorum. Beni ele verebilecek herhangi bir mikro ifadeyi gizlemek için yüzümü gizli tutmaya zorluyorum kendimi. Göğsünü öpmeye devam ediyorum ve boştaki eli sırtımı şefkatle okşuyor; düşünceden uzak, duygu dolu bir hareket.

Bana dokunması, beni tutması, ihtiyacım olmadığında bile beni rahatlatması onun için doğal hale geldi. Kimseyle bu kadar rahat olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Onun gibi birinin var olduğunu bile düşünmemiştim.

"Yaptıklarım seni ilgilendirmez, SSA Johnson," diyor Logan, dudaklarında alaycı bir sırıtışla. "Artık patronum olmadığını unutma."

Midem bulanıyor ama sonra FBI'da sadece yedi yıldır çalıştığını hatırlıyorum. O, bu işe bulaşmamıştı.

Tekrar rahatlıyorum.

"Geri döndüğümde haber veririm. Senden yaklaşık beş santim uzunum ve kirli sarı saçlarım var. Beni fark etmemek zor."

Göğsüne doğru sırıtıyorum, görmesine izin vermiyorum. Diğerleri gibi koyun olmamasını seviyorum.

Hala birinin konuştuğunu duysam da, telefonunu kapatıyor ve ben gülümsememi saklamaya devam ediyorum. Logan'ın kolları tekrar bana sarılıyor ve beni bir an daha tutuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor sessizce.

"Evet."

"Geçmişinden neden hiç bahsetmiyorsun? Açılmanı bekliyorum ama eğer öylece bırakırsam beni dışlamaya devam edeceğinden endişeleniyorum."

Damarlarımda kanım donuyor. "Şimdi değil. Bugün değil. Böyle değil," diyorum boğuk bir sesle. "Ama bir gün, sana her şeyi öğretebilirim."

Ve tüm zorluklara rağmen beni yine de seveceğini umuyorum.

Beni daha sıkı sıkıyor, göğsümdeki sancıyı görmezden geliyorum.

"Geri dönmem gerek. Müdahale etmeye gelmezsem adamlardan biri Johnson'ı öldürebilir."

Soru sormam, hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmem, şüpheli görünmem ve benzeri şeyler gerekebileceğini anlıyorum.

"Johnson mı?" diye düşünürken, iç çekip geri çekilirken utangaç bir tavır takındım.

Beni hızla öpüyor, oyalanmamaya dikkat ediyor, çünkü oyalanırsa işlerin daha da kızışacağını biliyor. Kapıya doğru yürürken, "Uzun hikaye. Bu dava bittiğinde sonunda seninle daha fazla vakit geçirebilirim," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış bir şekilde.

Dönüp bana sert bir gülümsemeyle baktı. "Johnson'ın bir şeyi örtbas etmesini engellemek için ona karşı çıkmak muhtemelen kariyerime mal olur."

Bunu söyledikten sonra, sanki yapılması gereken bir şeymiş gibi, o merak uyandıran sahneyi geride bırakarak kapıdan çıkıp gidiyor.

Öldürmem gereken biri var, planladığımdan çok daha hızlı, bu yüzden aceleyle giyinip, tenis ayakkabılarımı giyiyorum, eğer gerekirse onları da büyük botlarımla değiştireceğim.

Hadley'nin odasına koşup kapıyı çalıyorum, o da gülümseyerek kapıyı açıyor.

"Logan'a ne söyledin?" diye tısladım, odasına girerken.

"Boogeyman travmasıyla boğuşuyordun. Onu seninle gelmeye ikna etmenin en kolay yolu buydu."

Ona dik dik bakıyorum. "Zorlanmıyorum."

"Evet, normal bir kız da öyle olurdu. Hatta, eve gidip kendi evimde uyumaktan hâlâ korkuyorum, üstelik o benim evime bile girmedi. Hâlâ tecavüze uğramış hissediyorum."

"Şimdi kendini suçlu hissediyor. Kendini suçlu hissetmesini istemediğim için mücadele ediyormuş gibi davranmadım. Ona gereksiz bir yük yükleyerek onu incitmektense, şüphe duymayı tercih ederim."

Gülümsemesi düşüyor. "Bunu yapmak istememiştim," diyor ciddi bir şekilde. "Kahretsin."

Omuzlarımı geriye atıp telefonumdan saate bakıyorum. "Yapmam gereken bir şey var ve döndüğümde Logan'ın kariyerinin neden tehlikede olabileceğini açıklayacaksın."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, yani biliyor.

Morgan'ı öldürmenin birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar verdim.

"Ne?"

"Miller Johnson, birimin vaftiz babasıdır. Bu tür bir rezalet, ona bazı üst düzey yetkililer nezdinde ekstra güç kazandırdı. Bu kadar çok hata yaptığında onu kovmadılar, ama başka bir departmana gönderdiler. Müdür, kasabanızda olup bitenleri örtbas etmeye devam etmesi için tonlarca protokolü atlatıyor. Ama Logan oyunu oynamazsa, FBI'daki kariyerini mahvedecek birçok üst düzey yetkiliyle karşı karşıya gelecek."

Yolsuzluktan her zaman nefret ettim. Bu yolculuğa başlamamın sebebi de bu. Kimse bir şey yapmazdı.

Benden başka kimse yok.

Hadley, yüzümü inceledikten hemen sonra, "Ona karşı çıkan her FBI üyesini öldüremezsin," diye belirtti.

Neden olmasın ki?

"Elbette yapamam," diyorum küçümseyerek.

Ayrılmaya başlıyorum ama dirseğimi tutuyor. Gözlerim temas noktasına kayıyor ve beni hemen bırakıyor, bana karşı duyduğu korkunun bir kısmı hâlâ mevcut.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Bütün bunlar bittiğinde ne olacak?" diye sordu çekinerek.

"Mükemmel bir dünyada, Logan benim bu yanımı asla bilmezdi. Daha mükemmel bir dünyada ise Logan gerçeği öğrenir ama ahlaki pusulası benimki kadar çarpık olmasa da tüm bunları anlar. Ama gerçekte, beni hapse atacak kişi o olabilir, çünkü ona asla zarar vermem, Hadley."

Gözleri sanki gerçekten bir şey arıyormuş gibi gözlerimi aramaya devam ediyor.

"Araştırmalar, neredeyse tüm intikam dizilerinin mücadelelerinin sonunda öldüğünü gösteriyor, Lana. Genellikle polis tarafından intihar ediliyor veya hayat kurtarmak için polisler tarafından öldürülüyorlar, çünkü tek odaklandıkları şey intikam."

"İstatistiklerin farkındayım," diyorum ona, ses tonumu ve ifademi her türlü duygudan uzak tutarak.

"Eğer amacın buysa, sakın onu bunu yapmak zorunda bırakmaya cesaret etme. Duyuyor musun? Onu bununla yaşamaya zorlamadan önce kendim yaparım," diye uyarıyor, bana kanunun hangi tarafında durmaya alışkın olduğunu hatırlatarak.

"Onu buna zorlamadan önce kendimi öldürürdüm," diyorum gizleyemediğim boğuk bir sesle.

Boğazını temizliyor.

"Ama amacın bu değil mi? Ölmek ve mesajını ölümsüzleştirmek?"

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden başımı yavaşça sallıyorum.

Gözle görülür şekilde rahatlıyor.

"Cehennemin çukuruna girmeden önce bir şeyi bilmen gerekir," diyorum ona bakarak, sadakatinin gerçekten bana doğru kaydığını izlerken.

"Ne?"

"Şerif mi? Tüm ilçedeki her şeye sahip. Kablo mu istiyorsun? Sadece yerel sağlayıcıdan, yani onun şirketinden alabilirsin. İnternet mi istiyorsun? Tek yerel sağlayıcının sahibi o ve orada hiçbir 'yabancının' iş yapmasına izin verilmiyor. Denemeye çalıştıklarında işler çirkinleşiyor. Su mu istiyorsun? Bunu sağlayan onun rezervuarı; şehrin değil. İlçenin de değil. Yiyecek mi istiyorsun? İlçedeki tüm marketlerin sahibi o. Benzin mi istiyorsun? Neyse, anladın işte. Ayrıca ilçedeki hastanelerin de sahibi. Bu yüzden kardeşim bizi o ilçeden kovdu, çok uzun sürerse veya Delaney İlçesinde kalırsak öleceğimizi biliyordu. İlçenin adı Delaney Grove'dan geliyor. Göreve geldiği gün değiştirtti, resmileştirmek için tüm gerekli kanalları kullandı."

"Yani diyorsun ki, neredeyse her şeyin tekeline sahip ama hava hariç ve kimse buna engel olmadı, öyle mi?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"Diyorum ki, onun da üst düzey arkadaşları var ve onlara çok para kazandırıyor. Sadece Delaney değil, Hadley. Bunu şahsen tanıyorum. Her türlü işe el atmış. Hem patronları hem de şerifleri. Onlar için dokunulmaz. Bu yüzden ona karşı çıkacak pek fazla kişi bulamazsınız. Hele ki günahlarını örtbas etmek için dürüstlükle övünüyorsa."

"Neden Delaney?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Ataları oradaki ilk yerleşimcilerdi. Soyadı Cannon olabilir, ama oradaki en nüfuzlu ilkellerden geliyordu. Ve bunu kendi lehine kullanıyor, ona karşı çıktıklarında herkese köklerinin ne kadar derin olduğunu hatırlatmak istiyor. Peki ya Kyle? Kyle, onun kendi suretinde yarattığı canavar."

Bir an düşünceli görünüyor. "Kyle'ın soyadı neden Cannon değil de Davenport?"

Başımı yana eğdim. "Çünkü şerif Kyle'a asla adını vermezdi. Oğlu bile yeterince iyi değildi. Sadece bir kişi yeterince iyi değildi."

"Kim?" diye soruyor, ben dönüp kapıya doğru yöneldiğimde.

"Bir kız," diyorum, ayaklarım dururken arkama bakarak. "Kızı. Babamın mahkûm edilmesinin sebebi o."

"Neden?"

"Görmeniz gerekecek, Ajan Hadley."

Tekrar dönüp, o sinirli bir nefes verirken sonunda oradan ayrılıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, kapıyı hızla açtığımda.

"Biraz yağ satın almak için."

"Çok fazla bilgi," diye homurdandı dışarı çıkarken.

Bölüm 12

Küçük olmasına rağmen çok hırçındır.
—William Shakespeare

LANA

Geleceğime bakıyorum, ne kadar kasvetli olduğunu biliyorum. Ve endişeleniyorum. Çocuklarım için endişeleniyorum. Onlara ne olacak? Annelerini çoktan kaybettiler ve şimdi bir başkasının günahları kucağıma düştü, tüm o karanlık yalanlar ve imalarla ailemizden geriye kalanları yok etti.

Dışlanacaklar. Korkarım adım onlara zarar verecek. Kızım çok hırçın, sürekli benim için mücadele ediyor. Oğlum şu anda çok kırılgan, zar zor ayakta duruyor.

En çok Victoria için endişeleniyorum. Oğlum beni üzecek ama iyileşecek. Kızım benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyecek. Bu onu tehlikeye atabilir. Bunun sorumluluğunu üstlenmem gerektiği çok açık; ama nedenini anlamıyorum.

Bütün bunlar neden oluyor? Neden bunlar başımıza geliyor? Yeterince acı çekmedik mi?

Eğer hayatıma son verebilseydim ve onları bu sınavın geri kalanından kurtarabilseydim, bunu yapardım.

Ama eğer bunu yaparsam, onlara pes etmeyi öğretmiş olurum. Karımın asla onaylamayacağı bir emsal oluşturuyorum.

O yüzden savaşacağım. Dua edeceğim. Ve tüm umutsuzluğa rağmen gerçeğin galip gelmesini umacağım.

Çocuklarımın hatırı için mücadele edeceğim.

Günlüğümü kaldırıp çantama koydum, tam güneş batarken. Her zaman savaşmanın neden önemli olduğunu hatırlamaya ihtiyacım olduğunda, savaşmaktan başka seçeneği olmayan bir adamın günlüğünü okurum. Çocukları için savaşmak.

Bizim için savaşmak.

"Lana, orada mısın?" diye sordu Jake, telefonu omzumla yanağımın arasına sıkıştırdığımda sinirlenerek.

"Hâlâ buradayım," diyorum ona.

"Bundan hoşlanmadım. Morgan'ın evine kamera bile yerleştirmedim, üstelik adam boşuna MMA dersi veriyor. Dövüşmeyi bilen bir adamla körü körüne dövüşeceksin."

"Hepsi dövüşmeyi biliyor," diyorum umursamazca.

"Onun gibi değil. Biliyorsun. Acele ediyorsun, fazla cesur davranıyorsun. Kendini yıkılmaz sanacağın bir noktaya geldin. Bunu konuşmuştuk. Eğer bu kompleksi geliştirmeye başlarsan seni biraz geri çekmeme izin vereceğin konusunda anlaşmıştık."

Sinirli ve bunu anlıyorum. Logan'a aşık olduğum an, tüm planlarımız beş kat daha karmaşık ve yedi kat daha berbat hale geldi. Aceleye getirilmiş ve özensiz olmasından bahsetmiyorum bile.

"Yarın orada olmam gerekiyor. Morgan bu gece ölmeli. O kasabaya yaptıklarımı duyunca kaçacak iki kişiyi geride bırakmayacağım. Sonrasında onları öldürmek zor olacak. Aslında ikisini de öldürüp FBI'ın hemen dikkatini çekmemek zor."

"Kahretsin Lana. Bırak ben halledeyim."

"Hayır," diyorum hemen. "Kızıl Katil -ona verdiğin ad- aynı anda iki yerde olamaz, yoksa bir ortağım olduğunu anlarlar. Her şeyi mahveder. O kasaba bir zamanlar bana şeytanın oğlu derdi ve bunda ciddiydiler, Jake. Buna gerçekten inanıyorlar. İşim bittiğinde ruhların ve iblislerin geri dönüp ruhlarını biçeceklerine inanacaklar. Senin itaatin olmadan onları korkutamam."

Küfür ediyor, inliyor. "Tamam. Kahretsin. Tamam. Yirmi dakikaya oradayım. Telefonunu açık bırak. Başın derde girerse, duyarım ve silahlı bir şekilde içeri girerim."

"Onu ben alabilirim," diye söz veriyorum.

"Çok küstahlaştın."

"Bana olan inancını çok fazla yitirmişsin," diyorum gülümseyerek.

"Asla. Sadece dikkatsizliği yüzünden kız kardeşimi onlardan birine kaptırmak istemiyorum," diye karşılık verdi.

"En azından kameraları bu şekilde kaldırmak için evde vakit harcama riskini almamıza gerek kalmıyor."

"Seni izlediğini hâlâ anlamadıklarına inanamıyorum. FBI'dan bahsediyorum."

"NSA'nın bu teknolojiye sahip olması gereken tek kurum olduğu düşünüldüğünde, duvarlara rastgele açılmış iki küçük delik, mini kameralarınızın yerleştirildiğinden şüphelenmeleri için yeterli değil."

"Eğer bu teknolojiyi gizli tutmak istiyorlarsa, onları hacklemek bu kadar kolay olmamalı."

Gözlerimi devirip sırıttım. "Şimdi kim küstah?"

Beni tanımlamak için hiç de hoş olmayan bir kelime mırıldanıyor, ben de daha çok sırıtıyorum.

"Burada olabilecek en kötü şeyin sadece ölüm olmadığını biliyorsun Lana. Eğer seni alt ederse... Tıpkı benim gibi sen de onun geçmişini inceledin. Yaraladığı tek kız sen değilsin."

Buz gibi bir öfke beni sararken gülümsemem kayboluyor. "Farkındayım. Tıpkı babasının valiyle arkadaş olduğunu bildiğim gibi, kadınlar yalancı fahişelere dönüştüğünde tüm suçlamalar da ortadan kalkıyor. Değil mi?"

"Dikkatli ol," dedi iç çekerek. "Ve önce onu tuzağa düşür. Sonra onunla biraz eğlen."

İşte bu benim gülümsememi geri getirdi.

"İçeri giriyorum."

"Telefonu açık bırak."

"Evet efendim!" diyorum alaycı bir militan ses tonuyla.

"Evet efendim, efendim. Ama neyse."

Yavaşça telefonu cebime sokup içeriye giriyorum ve eve gidip çok daha fazlasını katletmeden önce son bir kez daha öldürüyorum.

Şehri kırmızıya boyayacağım. Tıpkı sokakları kanımızla boyadıkları gibi.

Çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve sokakta koşmaya başlıyorum.

"Birinci aşamaya başlamak için Delaney Grove'a gitmen gerektiğini unutma," diyorum Bluetooth kulaklığıma.

"Evet. Yapacağım. Pervasız davranıp kendini öldürtmediğinden emin olur olmaz," dedi Jake kulağıma yüksek sesle.

Sesi kısıp adımlarımı yavaşlatarak Morgan'ın evine yaklaşıyorum. Pencereden bakıyorum, evin içinde sadece boxer şortuyla utanmadan yürüdüğünü görüyorum.

Neyse ki, herhangi birinden yaklaşık bir mil uzakta yaşıyor, yani kimse bize saldırmadığı sürece bu işi çabucak bitirebilirim. Acele

etmekten nefret ederim. Onunla günlerce işkence yapmayı planlamıştım.

Hayır, doğaçlama yapıp günlerce sürecek işkenceyi tek bir yönteme sığdırmam gerekiyor. Bunu yapmanın tek bir yolu var.

"İçeri giriyorum," diye fısıldıyorum ön kapıdan içeri girmeden önce.

Kapı kolunu çeviriyorum, kilidinin açık olduğunu görünce şaşırmıyorum. Morgan, kendisinin incinmesi mümkün olmayan bir sert adam olduğunu düşünüyor. Kendini yenilmez hissetmekten bahsediyoruz...

Kapıyı iterek içeri giriyorum, gıcırdadığında yüzümü buruşturuyorum. Duraksayıp onu dinliyorum ama buraya doğru geldiğini bana haber verecek hiçbir şey duymuyorum.

Ev çoğunlukla sessiz olduğundan kapıyı iterek kapatıyorum, tekrar gıcırdamasını önlemek için biraz aralık bırakıyorum.

Jake kulağımda sessiz kalıyor, ben de saçlarımı aşağı indirip gösterişli kulaklığımı kapatıyorum. Olabilecek her şeyi düşündüm ve her senaryo için farklı planlarım var.

Tam köşeyi döndüğümde kalbim göğsümü tekmeliyor ve hiç beklemediğim bir silahın namlusuyla gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Kahretsin!" diye bağırıyor Morgan, silahı yana düşürerek, hâlâ elinde tutarak ve bana şaşkınlıkla bakarken. "Lanet olsun kızım. Bir adamın evine girerken ne halt ediyorsun?"

Morgan bana şaşkınlıkla bakarken, Jake'in ne kadar haklı olabileceğini fark ederek şaşkınlığımı yuttum. Şu anda kim olduğumu öğrenirse, o silah beynimi patlatacak.

"Özür dilerim," diyorum, kelimeyi bilerek gıcırdatarak.

Morgan bir kadından korkmaz sonuçta. Ben zararsızım, en azından onun zihninde. Bu onun zihniyeti. Kadınlar onun altındayken kolayca alt ediliyorlar.

"Arabam bozuldu ve gördüğüm ilk ev burası oldu," diye devam ediyorum, kalbim çok hızlı atıyormuş gibi onu sıkarak.

Göğüs dekolteme bakıyor ve dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Evet, bunu sadece senin için yaptım, koca adam. Nelerden hoşlandığını biliyorum. Ben seksiyim, tehlikeli değilim. Böyle düşünmeye devam et ve şu lanet silahı indir.

"Ah?" diye sordu ve silahının emniyetini yavaşça yerine taktı.

"Evet. Bir ışık gördüm." Saçlarımı geriye atıp Bluetooth kulaklığı işaret ediyorum. "Telefonum bozuldu, ödünç almayı umuyordum. Tabii arabalardan anlamıyorsan."

Dudaklarını yaladı, gözleri hala göğüs dekoltemdeydi.

Yüzüme bir yumruk indi ve bu sefer gözyaşlarımı tutamayarak acı içinde haykırdım. Sıcaklık yüzümün ön tarafına doğru aktı ve bunun kan olduğunu biliyordum. Az önce bir şey kırdığını biliyordum.

"Lanet olsun Morgan, suratını mahvetme hemen!" diye tısladı Kyle. "Hâlâ bir parça daha istiyorum ve boşalmak için kana bakamam. Onun o hasta babası gibi değilim. Hem sıra yine sende değil zaten."

Morgan üstüme çökerken gözlerimden daha fazla yaş aktı. "Kardeşinin kıçıyla biraz daha ilgilen. Senin sikinin orada olması gerekiyor."

"Ne dedin?" diye homurdandı Kyle.

"Duydun işte. Belki de siklerini sıkan herhangi bir şeyin okşamasından hoşlanıyorlardır, ama benimkini nereye koyacağımı sen söyleyemezsin. Ben her gün göt yerine amımı tercih ederim. Özellikle de bir herifin götünü, ibne."

Kyle yaklaşıyor ama Morgan ona cüretkar bir sırıtış atıyor. Kyle her şeyi yönetiyor olabilir, ama sürü psikolojisinden muzdarip olmayan tek kişi Morgan. Kyle bunu biliyor ve haddini bilmediğim için tepemdeki sapığı öldürmek istese de, boş veriyor.

Morgan sadece benimle sevişmek için burada. Diğerleri gibi beni cezalandırmak için burada değil.

Bunu yapabileceği günü bekliyordu.

Elleri göğüslerimi yoğuruyor ve takdir dolu bir inilti çıkarıyor. "Bunların tadına bakmak hep istemişimdir," diyor ve dudaklarını göğüslerime doğru indiriyor.

Hissedemeyecek kadar uyuşmuşum. En azından zihnim bana öyle söylüyor. Hissetmekten bıktım. Sonsuza dek uyuşmak istiyorum.

Güçlü eller zayıf ellerimi yakalıyor, beni yere seriyor, ama artık savaşmayı bıraktığım için beni dizginlemeye gerek yok. Yüzüme aldığım darbe mücadelemin çoğunu mahvetti, beni sersemletti.

"En azından kayganlaştırıcı getirmişim," dedi Morgan kulağıma, içeri girip çıkarken, ben başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışırken. "Bunu iyi hissettirdim ve sen beni ısırdın, öyle mi?" diye tısladı kulağıma. "Bunun sana iyi hissettirmesini istiyorum bebeğim. Beni ısırmaya çalışmak yerine öpseydin sana vurmak zorunda kalmazdım," dedi, itme hareketleri hızlanarak. "Boşalmanı istiyorum. Boşalmanı sağlayanın ben olduğumu bilmeni istiyorum. Gecenin geri kalanında gözlerini kapatıp, sıra bende olmasa bile içine girip çıktığımı görmeni istiyorum."

Midem bulanıyor ve kusmuğumu yutuyorum.

"İçinde olduğum her saniyeyi seveceksin." Saçlarımı yana doğru itiyor. "Unutma ki, uzun zaman önce benimle savaşmayı bıraksaydın tüm bunları durdurabilirdim."

İçimde hareketsiz duruyor, boşaldığı için titriyor. Dudaklarını boynumda gezdirirken boş boş bakıyorum. Kayganlaştırıcıdan sırılsıklam oldum ve acı daha katlanılabilir hale geldi, ama ağlamamak için birinin gelip bizi kurtaracağını hayal ediyorum. İçimdeyken kafasını keserek başlayacaklar.

Böylece her gözümü kapattığımda onun öldüğünü göreceğim ve geceleri daha rahat uyuyacağım.

"Kim giriyor?" diye soruyor Morgan, göğüslerimi son kez avuçlarken gülerek.

Betona ters çevrildiğimde bile savaşmıyorum ki bir sonraki kanlı yüzümü görmesin. Görmekten yoruldum. Nefes almaktan yoruldum.

Sadece bunun durmasını istiyorum.

"Yani burada yalnızsın, öyle mi?" diye sordu Morgan, gözlerini yavaşça vücudumda gezdirerek, başımı salladığımda tıslama sesi çıkararak. "Öyleyse bizi bir araya getiren kader olmalı."

Bana doğru bir adım atıyor, silahı umduğum gibi bırakmıyor. Onu etkisiz hale getirmek zor olacak. Hadley kadar eğitimsiz değil.

Boğazımı tutmasına izin verdim. Beni duvara yasladığında şok olmuş gibi yaptım. Ve bacaklarımın arasına bir dizini soktuğunda acı çekiyormuş gibi bağırarak karşılık verdim. Ama silahın yere düştüğünü duyana kadar harekete geçmedim.

Sonra dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve az önce çıkardığı o "tıslama" sesini çıkarıyorum. Kollarım aramıza girip burnunu sıkmadan saniyeler önce kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve avucumun içi burnuna değiyor, geriye doğru sendelerken her yere kan fışkırıyor.

"Bu iyiliğin karşılığını ödemek için uzun zamandır bekliyordum," dedim ve kulaklığı bir kenara fırlattım.

Bana bakıyor ve öfkenin ne zaman hakim olduğunu görüyorum. Öfkeli insanlar hep birden atılıyor ve hiçbir incelik göstermiyorlar.

Beklendiği gibi, hamle yapıyor ve ben dizimi gövdesine, dirseğimi de sertçe ensesine indiriyorum. Duvara çarpıyor, sersemliyor ve düşmeden önce bir adım sendeliyor.

Kendine gelemeden çantamdaki teli alıp boğazına doladım ve arkadan boğdum. Hâlâ arkasında olduğum halde ayağa kalktı, beni bir maymun gibi sırtına binmeye zorladı ve onu daha sert boğdum.

Beni duvara çarpıyor ama tutuşum hiç gevşemiyor ve acı hiç dinmiyor. Tahammülüm onunkinden çok daha yüksek.

"Beni bu hale sen getirdin," diye fısıldıyorum.

Karşımızdaki aynada görüyorum bunu; gözlerindeki şaşkınlığı.

Benim kim olduğumu bilmiyor.

Yere düştüğünde onu serbest bırakıyorum; tamamen bilincini kaybetmemiş ama karşı koyacak kadar da uyanık değil.

Hızlı hareketlerle ellerini kelepçeleyip kelepçelere bağlı kabloyu oturma odasındaki bir kirişe bağlıyorum. Sonra ayaklarını birbirine bağlıyorum ve büyük çantamdan elektrikli çivi tabancasını çıkarıyorum.

Ayaklarına küçük ama güçlü çivi tabancasını vurup onları hızla yere sabitlediğimde boğazından tüyler ürpertici bir çığlık kopuyor. Sonra hıçkırmaya devam ederken kayganlaştırıcıyı çıkarıyorum.

"Sen kimsin lan?" diye bağırıyor.

Ayaklarını oynatmaya çalıştığında boğazından acı dolu bir hıçkırık kopuyor. O çiviler o kadar uzun ki, ayaklarını paramparça etmeden yerden çıkaramıyor.

"Endişelenme Morgan," diyorum sırıtarak, kayganlaştırıcıyı çıplak göğsüne sürerken. "Kayganlaştırıcı getirdim. Bunun tadını çıkarmanı istiyorum. İçindeyken iyi hissedeceksin."

Tek bir sert hamleyle bıçağı yan tarafına saplıyorum ve bir başka kan donduran çığlık kopuyor, ama o kim olduğumu anladığı anda görüyorum.

"Bu hoş bir his değil mi?" diye alay ediyorum.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Kesinlikle hayır. Sen değilsin."

Eğilip kulağına doğru eğildim. "Yıllar önce beni kurtarmalıydın. O zaman ben de seni kurtarabilirdim."

Son alaycı tavrımla boxer'ını aşağı çekiyorum ve penisini yağlamadan önce eldivenlerini takıyorum. Sapık gerçekten sert. Bu bir ilk.

Muhtemelen başka bir yere varacağımı düşünerek beni izliyor. Yan taraftaki yara ölümcül değil. Acıtmak için nereye bıçak saplayacağımı biliyorum ama canını kurtarıyorum.

Çok acı çekiyor ama o kadar cinsel sapık ki umursamıyor bile. En azından diğer bıçağı çıkarıp yavaşça yağlanmış gövdesine doğru kaydırana, etini kesip kesene kadar.

En değerli varlığına ulaştığımda nefesi duruyor.

"Yapma," diye fısıldıyor, ne yapacağımı görünce yüzü panikle soluyor. "Marcus'a yaptıklarıyla hiçbir ilgim yok. Yemin ederim ki o ben değildim."

"Aynayı sen tuttun. Kyle dilimi alırken güldün. Kyle'ın gözünde kendini affettirmesini sağlayan sendin. Bunun olmasının sebebi sendin. Bunu neden saklayasın ki?" diye sordum, sadece kenarını kestiğimde korku dolu çığlığını duyarak.

"Yapma! Lütfen! Yalvarıyorum sana."

Dudaklarımda nefis, karanlık bir gülümseme belirdi. "Yalvardığımızda verdiğin cevabı hatırlıyorum. Siktir et onları. İkisini de öldür."

Bununla birlikte dilimi alıyorum ve geçmişte çalıştığımdan daha zor olan uzantıyı kesmek için çabalıyorum.

Çığlıkları havayı deldi, yalvarışları sağır kulaklara gitti. Tıpkı bizimkiler gibi.

Kan akmaya başlıyor ve ben de üç şişe kayganlaştırıcı sıkıp, kan kaybettiği kadar hızlı bir şekilde rengini kaybederek ağlamaya devam ederken, kayganlaştırıcının üzerinde birikmesine izin veriyorum. Sertleştiklerinde daha fazla ve daha hızlı kanıyorlar. İlginç.

Tam bir sapık gibi davranıp yere bir bıçak fırlatıp, yüzünün yanına düşürdüğüm kesik uzvunu deliyorum. Çığlık atıyor, bağırıyor ve ben dışarı çıkarken gülüyorum.

İki benzin bidonu şimdiden hazır bekliyor. Jake söz verdiği gibi yaptı. Şimdi ne yaptığımı duyduğuna göre, muhtemelen planımızın ilk kısmını uygulamak için Delaney Grove'a gidiyordur.

Morgan ağlarken ve kendi kusmuğunda boğulurken şarkı söylüyorum, etrafa benzin döküyorum, sonra da vücudunu ıslatıyorum.

"Ölümün en acılı yolunun ateşte yanmak olduğunu söylerler. Acaba bu bilgiyi kim öğrenmek için gönüllü oldu?" diye neşeyle cıvıldım.

Morgan başını sallıyor, kelimeler oluşturmaya çalışıyor ama çok fazla acı çekiyor, acı ve şokun pençesinde.

Kibriti çakıyorum ve gözleri son kez büyüyor.

"Günahlarını itiraf etmeni bile duymama gerek kalmadı," diyorum sessizce.

Alevlerin kibriti yavaşça eritip neredeyse parmaklarıma kadar ulaşmasını ve sonra onu cesedine fırlatmasını izliyorum. Alevler yükselmeye başlıyor, hızla benzin izlerini yalayıp geçiyor. Yavaşça dışarı doğru yürümeye başlıyorum, yangının her bir gaz şeridini kovalayarak yayılırken çıkardığı kükremeyi duyuyorum.

"Çok yakında hepsi yanacak," diyorum kapıdan çıkarken.

Bölüm 13

Kanun tanımazlar, iradelerini kanun edinenler.
—William Shakespeare

LOGAN

"Bu ormanın ötesinde ne var?" diye sordum şerife, beni açıkça görmezden gelmeye çalışırken.

Boyu en az 1.90, neredeyse benimle aynı boyda. Spor salonunda gördüğüm tüm ilçe şeriflerinden daha fazla zaman geçiriyor gibi görünüyor. Aktif yardımcıları, geçmişte bulunduğum küçük kasaba şerif departmanlarından daha fazla.

Tek bir belediye binası/şeriflik birimi, tüm şerif yardımcılarını da barındıracak kadar büyük ve görünüşe göre Delaney Grove, deyim yerindeyse, onların merkez karargahı. Polis teşkilatının kendi başına beş memuru var, peki ya ilçe? Çok daha fazlası.

Yirmi üç milletvekili mi? Bu kadar küçük bir ülkede bu kadar çok milletvekiline kimin ihtiyacı var?

"Bir soru sordum," dedim otoriter bir şekilde, tuz ve biber karışımı saçlı ve ölü gözlü adama bakarak.

Daha erken gelmeliydim. Beklediğimden fazlasını görürdüm. Leonard ve Elise'in buraya geldiklerinde kaçırdıkları çok şeyi şimdiden görüyorum.

"Dört beş avcı kulübesi ve şehirli çocukların bulaşmak istemeyeceği bir sürü vahşi yaşam," diyor kısaca, sesi küçümsemeyle dolu.

Tekrar Johnson'a döndü ve ardından bir polis memuruna baktı. "Bu insanlara etrafı gezdir. Ben SSA Johnson ile kaleye geri döneceğim."

"Kale mi?" diye soruyor Elise.

Milletvekillerinden biri, sanki onun tipiymiş gibi sırıtarak, "O, bizim belediye binamıza böyle diyor," diyor.

Craig kıkırdadığında ona sert bir bakış attı.

Şerif ve Johnson'ın başımızdan defolup gitmesine sevindim, bu yüzden bizi geride bırakmalarına itirazım yok.

"Tamam," diye mırıldanıyor Elise, hâlâ kendisine gülümseyen şerife. Çocuğun gözlerinde neredeyse kalpler beliriyor. "Burada gerçekten kadın yok, değil mi?" diye ekliyor.

"Üniforma giymiyorum efendim," dedi adam, ormana bakmak için yanımıza gelirken.

Katilimiz için bir avcı kulübesi ideal olurdu. Göz önünde olmadan gelip gidebilirdi. "Üniformalı çalışan kadınlar sadece görevde. Sadece iki kişi. Tonya ve Tasha. Ama onların farklı bir ofisi var."

En azından Elise yeni hayranlarından biraz bilgi alabilir.

Hadley'nin arabayla gelirken Lana'yı da yanında getirmesi gerekiyordu. Hadley, dün gece Delaney Grove bağlantılı bir cinayet işlendiği için bu sabah erkenden gidemedi. Aslında iki kasaba ötede. Gerçi burada kimse Morgan Jones'un ölümü hakkında konuşmak istemedi.

Aslında kimse ne yaşanan ölümlerden ne de ölen insanlardan bahsetmek istemiyor.

Tıpkı tüm kurbanlar gibi, geçmişini araştırıp ailesiyle görüşmemiz gerekiyor, ancak SSA'nın salağı bunu zorlaştırıyor çünkü bugün buraya gelme planlarını değiştirmeyi reddediyor. Neden bu acele?

Ve şüpheli onu neden diğerlerine kıyasla daha hızlı öldürdü? Ateşe verilmesi kesinlikle işkenceydi ve büyük ihtimalle hadım edilmişti - yanmış kalıntılar nedeniyle penisin ne zaman çıkarıldığını hâlâ belirlemeye çalışıyorlar.

Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim sözler.

"Bunlar sizin kulübeleriniz," diyor şerif yardımcısı, ellerini Barney Fyffe gibi silah kemerine koyarak. Ve tıpkı onun gibi sırıtıyor.

"Tamam," dedi Elise ona bakarak. "Kulübeleri zaten gördük."

"Kasaba toplantısı yapılırken seni içeri kadar götürmem ve bir şeye ihtiyacın olursa gitmen gereken yere kadar eşlik etmem gerekiyor."

Elise, gizlice izleyen kişiye, "Kasabada dolaşıp insanlara sorular soracağız," diyor.

Gözleri kocaman açılıyor ve başını şiddetle sallıyor.

"Bunu yapamazsın. Şerif Cannon sizi burada tutmamızı ve gitmeniz gereken yere götürmemizi söyledi. Ama halkımızın bu karanlık mesele yüzünden korkmasını istemiyor."

Karanlık bir konu mu? Cidden bunu böyle mi ifade ediyor?

"Halkınızı hedef alan bir seri katil var. Ülke çapında bir basın toplantısı düzenledim. Nasıl olur da bilmezler?" diye soruyor Craig.

"Daha da iyisi, neden onların bilmesini istemiyorsun?" diye ekliyor Elise.

Şerif yardımcısı, kendisine karşı bir çete kurulduğunu hissederek bir adım geri çekiliyor. Gergin, ufak tefek bir adam.

"Şerif, aldığımız haber kanallarını kontrol ediyor. İnsanların bir şeyi anında öğrenmesi gerektiğinde kendi yayın ağımız var. Acil yayın için normal yayınlarını kesintiye uğratacağız."

Başımı çevirip Craig'e bakıyorum. "Bu adam hayatlarının her alanına hükmediyor. Burada neredeyse bir okült bilim dalı var."

"Ve narsistik eğilimleri olan bir psikopat için de çok uygun olurdu," diyor Donny sessizce, Elise ise Barney'i -ya da her neyse adı- oyalamaya çalışıyor.

Asıl katil bu kasabanın kusurlarını kendi lehine kullanmıştı.

"Şerif sanki kasabasında hiçbir yetkimiz yokmuş gibi davranarak bize egemen olmaya çalışıyor," diye devam ediyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Craig.

"Bizim sorumlu olduğumuzu kanıtlayalım. Profilimizdeki bilgilerin yer aldığı el ilanları bastırıp kasabadaki herkese dağıtmaya başlayalım. Soru sormak için takımlara ayrılacağız."

Craig başını sallayıp geçici karargahımızı kurduğumuz kulübesine giriyor; şerif bize evinde ihtiyacımız olan odanın bulunmadığına dair güvence vermişti.

Ne kadar da cömertmiş.

Donny bana, "Şehirde kiraya verebileceğiniz tek yerin sahibi o," diyor.

"Bu, tam bir hakimiyetin bir adımı daha. Kontrolün onda olması gerekiyor."

"Ama psikopat olmaktan çok alfa kişiliğinin aşırı bir örneği gibi duruyor."

"Yüzeysel olarak," diyorum dalgın dalgın, sonra vekile dönüyorum. "Vekil..."

Sözü fazla uzatmadan, önemsiz isminin ne olduğunu bilmediğimi açıkça belli ediyorum. Ancak adam aptalca, masum bir sırıtışla

sırıtıyor ve ben de meraklanıyorum.

"Ben Şerif Yardımcısı Charles Howser," diyor gururla, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken, bu ince iğneleyici sözden hiç rahatsız olmamış ve bundan habersiz.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun veya şerif için çalışıyorsun?"

"Altı aydır buradayım ve üç haftadır görevdeyim."

Gözlerini kısan Donny'ye bakıyorum. "Bizi en yeni memuruyla aynı kefeye koyuyor. Tesadüf mü? Sanmıyorum."

"Herkesin yaydığı yolsuzluk kokusuna bakılırsa, muhtemelen en masum olanı oydu. Leonard nerede?"

Leonard, sanki adını yeni duymuş gibi etrafta dolaşıyor, bize bakıyor. Elise rolüne geri dönerken hemen yanımıza geliyor ve yardımcının dikkatini dağıtıyor. Ama ben sözünü kesiyorum.

"Şerif, kasabayı bir seri katilin hedef aldığı gerçeğini gizliyorsa neden kasaba toplantısı düzenliyor?"

"Ah, çünkü dün gece tuhaf şeyler oldu. Bu sabah evlerin birçok rastgele kapısı açık bulundu - en az elli kadar. Bazı aynalar kayıp bulundu, hepsi bu. Garip, değil mi?" diye soruyor ama cevap vermemize fırsat vermiyor. "Şerif, kimin yaptığını bulmak için bir toplantı düzenliyor."

Bunun hiçbir mantığı yok.

"Şimdi eskisinden çok daha kötü," diyor Leonard sessizce. "Şehre geldiğimizde şerif bir gösteri yaptı. Çok saklanıyordu. Şimdi ise nedense kontrolün kendisinde olduğunu hissediyor, sanki bizi de kontrol edebilecekmiş gibi davranıyor."

"Baba yüzünden," diyor Donny, aklımdan geçenleri okuyarak.

Geri dönüp Elise ve yardımcısının sözünü tekrar kesiyorum. "Şimdi gidip o turları yapacağız," diyorum, Craig'in kulübeden çıkışıyla mükemmel bir uyum yakalayarak.

Elinde büyük bir broşür yığını var ve Howser'ın gözleri korkudan fal taşı gibi açılıyor

"Ama şerif dedi ki-"

"Şerif patronum olduğunda onu dinlerim. Ama ne bizim ne de bu soruşturmanın üzerinde hiçbir yetkisi yok. Şu anda, onun dahil

edilmesi sadece halkımdan gelen bir nezaket. Biz ondan daha üst rütbeliyiz. Anlıyor musun?"

Anlamıyor. Acınası haldeki bakışlarından anlayabiliyorum.

Açıklama yapmak yerine Craig ve ben uzaklaşıyoruz ve Elise kulübeye doğru topallayarak ilerliyor. Donny ve Leonard broşürlerin yarısını alıp yola koyuluyorlar.

"Lana ne zaman gelecek?" diye soruyor Craig, Howser'ın "lütfen yürümeyi bırakın" çağrısını duymazdan gelirken.

"En fazla iki gün içinde. Belki daha da erken. Hadley'nin tek başına yolculuk etmesini istemiyordu. Lisa her an burada olabilir."

"Hadley'nin onayı mı? O günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Şaşırtıcı derecede ani bir durum ama ikisinin de yaşadıkları acılardan sonra bağ kurmuş gibi görünüyorlar."

"Bir cinsel sadistin ikinizi de neredeyse öldürmesine rağmen şans eseri kaçması kadar hızlı bir bağ kuran bir şey yoktur."

Karnım dönüyor ve ona dik dik bakıyorum.

"Çok mu erken?"

Birkaç isim mırıldanarak elinden zımba tabancasını kapıyorum ve broşürü bir direğe asıyorum.

Marketten çıkan bir kadını, çocuğunun elinden çekiştirerek görüyoruz. Birkaç kişi hızla dışarı koşmaya başlayınca başımı eğiyorum. Hatta birkaçı panikleyip kaçıyor.

Craig ve ben, silahlarımızı ellerimize alıp caddenin karşısına doğru koştuğumuzda, arkadaki duvarı gördüm.

Su kırmızı akacak. Tıpkı günahların gibi. Gerçek artık boyanmayacak.

Ne oluyor yahu?

Arka duvara büyük harflerle yazılmış ve tezgahın arkasındaki adam bunu haber veriyor.

"Ne oldu?" diye sordum ona doğru yürüyerek.

"Bilmiyorum. Birdenbire ortaya çıktı. Sanki orada değildi, sonra ortaya çıktı. Herkes gördü!" diye bağırıyor.

Ne sikim?

Sözler kuruydu ve bir örnek almaya gittim, içine biraz pul kazımak için bir kanıt torbası çıkardım. Hadley'e ihtiyacım var.

Etrafımızda kalmaya cesaret eden birkaç kişiden gelen ruhların fısıltıları uğulduyor.

"Kuru ama yeni mi ortaya çıktı? Bunu yapan bir boya türü biliyor musunuz?"

"Eminim orada bir şeyler vardır, ya da yeterince zeki birinin yapabileceği bir şeyler," diyorum, insanların bazı kelimeler yüzünden panikliklediklerini izlerken. "O."

"Ne? Sihirli bir şekilde beliren kelimeleri resmetmeye mi geldi?" diye sordu Craig inanmaz bir şekilde.

"Bu kasabayı dindar ama tarikat zihniyetine sahip bir yer olarak tanımladık. Etrafınıza bakın. Hepsi bu kadar küçük bir şey yüzünden dehşete kapılmış durumda. Washington'da, insanlar bunun fotoğraflarını çekip gözlerini devirirdi; tabii eğer fark etmiş olsalardı. Ama burada? Onları şimdiden korkutuyor."

Kendisi bir profilci olmamasına rağmen, benimle aynı şeyleri işleyerek durumu değerlendiriyor.

"Onların kafalarıyla oynuyor."

"Amacı sadece cinayet değil. Kasabayı terörize etmek istiyor," diyorum, sadece teorisini detaylandırarak.

Peşimden dışarı çıkıyor, ben de sokaktan aşağı doğru yürüyüp dikkatimi çeken birini arıyorum. Ama kimseyi göremiyorum. Bu boya analiz edilene kadar, bunu nasıl başardığını bilemeyeceğiz.

Duraksıyoruz, insanlarla konuşuyoruz, şerifin onları hiç uyarmadığı seri katilden bahsettiğimizde yüzlerine korkunun nasıl çöktüğünü izliyoruz. Çoğumuz yanımızdan aceleyle geçiyor, böyle bir şeyin varlığını duymak istemiyoruz.

Bir adam kalbini tutuyor. "Öyleyse doğru," diye fısıldıyor. "Aramızda karanlık bir ruh mu var?"

Craig'in kaşları kalkıyor.

"Hayır. Victoria ve Marcus Evans'ın başına on yıl önce gelen olayın intikamını almak isteyen kanlı canlı bir insan var."

Yüzünün rengi atmış.

"Şeytanın çocuklarından bahsediyorsun," diye tısladı, sonra arkasını dönüp kaldırımda aksayarak, sanki kötülüğü davet etmişiz gibi hızla uzaklaştı.

"Siz bilmem ama bu şimdiye kadar gördüğüm en berbat dava," diyor Craig bezginlikle.

Telefonu bip sesi çıkarıyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Leonard'a o mesajın fotoğrafını gönderdim, o da bana bunu gönderiyor..." Kaşlarını çatarak telefonunu bana doğru uzatıyor.

LEONARD: İnsanlar bu mesajı açık kapılı evlerde buluyor. Artık şehrin her yerinde karşılarına çıkıyor. Sanki yazılmış gibi, kelimenin tam anlamıyla havadan belirdiğini gördük.

"Yani hem bilimin ustası hem de organize bir katil. Harika. Gün bitmeden bütün kasabayı hayaletlere inandıracak," diyor Craig kuru bir şekilde.

"Ama neden bir hayalet?" diye soruyorum.

Uzun süre düşünüp taşınmamıza fırsat kalmadan her yerden çığlıklar yükseliyor ve insanların ellerini havaya kaldırarak parkın dışına doğru koştuğunu görüyoruz.

Tekrar düz bir şekilde koşuyoruz, çığlık çığlığa kaçan ve birinin onları kurtarmasını isteyen insanların arasına doğru.

Parkın ortasındaki çeşmeden kırmızı su akıyor. Yerden fışkıran fıskiyeler de öyle. Çığlıklar yükselirken etrafımda dönüyorum, bir kadının kırmızı fışkıran bahçe hortumunu düşürdüğünü görüyorum.

Bir kız, yüzünden ince kan gibi akan kırmızı suyu silkeliyor. İnsanlar bu suyla kaplı. Sanki yetmişlerde kanın çok kırmızı ve ince gösterildiği kötü bir katliam korku filmi gibi.

"Kahretsin," diye tısladı Craig. "Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum ama başarmak istediği her şey işe yarıyor gibi görünüyor. Bu kasaba, onun zihin oyunları yüzünden bir gün içinde yerle bir oluyor."

Bölüm 14

Balıklar denizde yaşar, insanlar karada yaşar; büyük balıklar küçük balıkları yer.
—William Shakespeare

LANA

Çığlıklar müzik gibi geliyor ve Hadley yanımda titriyor. "Boyayla bunu nasıl yaptı?"

"Bunu cevaplayamam. Senden o gizemi çözmeni isteyecekler. Çok erken anlamanı istemem." Gözlerini devirirken ona sırıttım.

Jake de benim gibi bunu planlamak için uzun yıllara sahip. Birçok zanaatta ustalaştı ve zihin yormaca daha yeni başlıyor.

Üç yıl önce buna kendimizi adadık ve her şeyi planlamaya başladık. Ama hep hayal kuruyor ve varsayımsal intikam planları yapıyorduk. Benim için tek bir büyük plan oluşturmak yeterince kolaydı ve Jake'e götürdüğümde, tüm fikirlerini de katarak çok daha iyi hale getirdi.

"Sanırım bana kameralardan ya da kırmızı çeşmelerden de bahsetmeyeceksin, değil mi?" diye soruyor arabayı sürerken.

"Morgan'la ilgili adli tıp çalışmalarında sana zaten yardım ettim, böylece daha erken ayrılabiliriz. Logan'ı o kadar uzun süre yalnız bırakmayacağım. Ama sana ihtiyacın olandan fazla yardım etmeyeceğim."

O inliyor.

"Vücudundaki küçük yanıkların sebebinin yağ olduğunu söylemiştin. Bana başka bir kanıt vermedin. Neden onu yaktın?"

"Cehennemin nasıl bir yer olduğunu erkenden öğrenmesi gerektiğini düşündüm," diyorum dalgın dalgın.

"Çeşmeyi neden kırmızıya boyadın? Bunu bana söyleyebilir misin?"

"Sadece çeşme değil. Tüm kasabanın su kaynağı. Merak etme. Zehirli değil. Çocukları ve Logan'ı buna riske atmam."

İnliyor, ben de sırıtıyorum, çünkü şu anda benimle aşk/nefret ilişkisi içinde olduğunu biliyorum. Garip bir şekilde, Lindy dışında

sahip olduğum tek kadın arkadaşım o. Lindy çok daha büyük olduğu için hiçbir zaman çok yakın değildik. Ama ben büyürken bakıcımdı ve konuşurduk.

Önemli değil. Hiç gerçek bir kadın arkadaşım olmadı.

"Monroe'nun suç mahallinden öğrendiğim ama sana anlatmadığım şeyi bana anlatmak ister misin?" diye düşünüyorum.

"Yumuşak zeminde yürümenin bot izi bırakmayacağını öğrendim."

"Ağır botlardan kurtulduğumda her zaman bir bonus oluyor. Güzel bir kaldırıma bayılırım."

"Seni suçlayacak hiçbir şey yoktu," dedi iç çekerek.

"Ben bunun için fazla iyiyim. Sadece ne öğrendiğini merak ediyordum."

"Normal bir şeyden konuşabilir miyiz?" diye soruyor bezginlikle.

Ona biraz daha iyi bakabilmek için döndüm. "Kız muhabbeti gibi mi? Kızlar penislerden bahseder, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Onları bedenlerinden ayırdığına göre, seninle penisler hakkında konuşmak istemiyorum."

"Logan'ın penisi güvende, bunu bil."

"Söylediklerimi unutun," diye homurdanıyor.

"Önemli değil. Logan senin kızlardan hoşlandığını söylemişti, sanırım penisler sana pek çekici gelmiyor."

Bir dakika sessiz kalıyor ve sonunda "Logan'ın çok büyük bir ağzı var." diyor.

Omuz silkip, insanların çığlık atıp kaçıştıklarını izlerken koltuğuma yaslandım; tahmin ettiğim gibi. Teknolojiyi seviyorum. Delaney'nin dehşeti telefonuma bağlı.

Boogeyman'in bana hiçbir zararı yok.

"Kim olduğundan utanmamalısın," diyorum ona sessizce.

"Değilim. İnsanların işlerimi anlatmasından hoşlanmıyorum. Ayrıca kendimi bir kalıba sokmuyorum. Cinselliğimden yüzde yüz emin değilim. Sadece... erkekler çekici ama kadınlardan daha zor güveniliyor," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle.

Ekranları karıştırıp Jake'in bulduğu tüm güzel kamera yerleşimlerine bakıyorum. Dün gece ben Morgan'ı bitirirken o çok meşguldü.

"Kardeşim eşcinseldi. Jake biseksüel. Jake, kardeşimle birbirlerine aşık olduklarını kimseye söylemekten çok korkuyordu. Kardeşim öldürülmeden birkaç ay önce eşcinsel olduğunu açıkladığında, insanlar ona yürüyen bir günah veya iğrenç bir yaratıkmış gibi hissettirdiler." Duygusuzca söylemeye çalışıyorum ama bu çok çaba gerektiriyor.

Derin bir nefes alıyor, ben de kardeşimin anısına her zaman eşlik eden acının oluşmaya başladığı göğsümü ovuyorum.

Jake her zaman en büyük pişmanlığının Marcus'a ne kadar değer verdiğini göstermekten çok korkmak olduğunu söylerdi. Marcus, ondan utanmadığını biliyordu. O kasabanın ne kadar zehirli olduğunu biliyordu. Cinsel yönelimini Jake'e olan aşkını kanıtlamak için itiraf etmedi. Bunu kendine karşı dürüst olmak için yaptı. Jake'in onu sevdiğinden bir an bile şüphe etmedi.

"Ama Jake bunu aşkını kanıtlamak için mi yapıyor?" diye sordu üzgün bir şekilde.

"Hayır. Bunu romantik olduğu için yapıyor."

Yüzündeki şaşkınlık beni şaşırtmıyor ama ayrıntı vermem için de baskı yapmıyor. Sonrasında nispeten sessiz bir şekilde arabayı sürüyoruz, ta ki Delaney Korusu'na yaklaşana kadar. Sonra sohbet, ekibin üzerinde çalıştığı birkaç başka vakaya kayıyor.

Konuşurken Jake bana mesaj atıyor ve ben de okuyorum.

JAKE: Olivia aradı ve babasının ilaçları konusunda ona zorluk çıkardığını söyledi. Gidip onunla ilgileneceğim ama yakında döneceğim. Planımızın ilk adımı çoktan uygulamaya konuldu.

BEN: Yardıma ihtiyacın olursa beni ara.

JAKE: Benim için endişelenme. Sadece birkaç saat sürecek. Sadece eğlenceli kısımları izle. Sana beğeneceğin birkaç fotoğraf göndereceğim.

Hadley, bu davalardan bazılarında fikrimi soruyor, beni Jake'in mesajlarından uzaklaştırıyor ve ben de fikrimi söylüyorum. Sonra sesli notlar alıyor.

"Eğer bu gerçekleri sayıp dökersem Logan benim zaten sandığından iki kat daha dahi olduğumu düşünecek," diyor gülerek.

Ama gülmüyorum çünkü dikkatim dağılıyor. Jake bana bir sokağın resmini gönderiyor. Sokağın. Kırmızıyla yazılmış kelimelerin.

Melekler çıkacak, kötüleri doğruların arasından ayıracak ve onları ateşli fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacak.

"Ne?" diye soruyor Hadley.

Jake ayrıca Logan'ın mesajı incelediği bir fotoğrafını bana gönderiyor ve ben de sevdiğim adamın etrafındaki insanları gözlemlemesini izlediğim video görüntüsünü açıyorum. Çoğu solgun ve dehşete kapılmış.

O noktada ne olduğunu biliyorlar. Üzerini boyadılar. Tekrar siyaha boyadılar. Kırmızı lekelerin orada olmadığını, sadece siz göremediğiniz için varsaydılar.

Logan rahatsız veya dehşete kapılmış görünmüyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Sonuçta mantıklı bir adam. Hayaletlere inanmıyor.

Ama Delaney Grove... yakında dizlerinin üzerine çökecekler.

Hadley, "Neden hepsinin bu tuzağa düştüğünü anlamıyorum" diyor.

"Buna şartlandırma denir. Koyun olmaya şartlandırılmışlar. Koyunlar koyunları takip eder," diyorum ona.

"Anlamıyorum" diye savunuyor.

"İlham aldığın biri var mı?" diye soruyorum ona.

"Kraliçe Latifah. Neden?"

Kendi kendime gülümsüyorum. "Babam bir Einstein'cıydı. Annem Konfüçyüs'ü severdi. Aşırı duygusal, umutsuz bir romantik olan kardeşim ise Shakespeare'le yaşadı ve onunla nefes aldı."

"Bunun koyunlarla ne alakası var?"

Gülümseyerek ona döndüm. "Şahsen ben Voltaire'in sözlerine her zaman aşıktım."

"Bütün bunlar bana biraz iddialı geliyor. Ama aileniz, insanların tekrarlama ihtiyacı hissettiği bir şeyler söyleyen ölü insanları severdi. Devam edin."

Gülümsemeye devam ederek, "Voltaire şöyle demiş: 'Sizi saçmalıklara inandırabilenler, zulüm de yaptırabilirler.' Şerif Cannon uzun zamandır ülkeyi yönetiyor ve onun aşıladığı yozlaşmadan çok az kişi kurtulabiliyor. Kadınlar erkeklerden aşağıdadır. Ve onun sözü kutsaldır." diyorum.

Ağlayan, panikleyen ve şerife karşı topyekûn bir isyanın eşiğine gelmiş olan sürüye işaret ediyorum. Tek bir günlük zihin sömürüsü sonrasında.

"Koyun," diye tekrarladım sessizce. "Lanet olsun!"

Şehre doğru giderken titrek bir nefes veriyor ve birine mesaj atıyor. Etrafıma bakıyorum, birçok insanı bezdirmiş, çok daha fazlasını kırmış o yeri görüyorum.

"Geri döndüm, orospu çocukları," dedim belediye binasının önünden geçerken sessizce. "Ve şehrinizi kırmızıya boyamadan önce hayatınızı cehenneme çevireceğim."

Jake'in ilk cinayetten önce benim için yüklediği uygulamayı kullanarak Logan'ı kameralarda bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Anlaşılan bazı kör noktalarda.

Hadley motoru kapatana kadar park ettiğimizi fark etmiyorum bile.

"Logan'a burada olduğunuzu haber veriyorum, olası bir durumda-"

Kapım hızla açılıp Logan içeri uzanıp beni tek hamlede arabadan çıkardığında, sözleri tiz bir çığlıkla son buluyor. Beni öptüğü anda dudaklarına doğru sırıtıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak, vücudunun benimkine bastırmasının tadını çıkarıyorum.

"Aman Tanrım! Lanet olası Deliler Evi'nin ortasında, ormanın kenarındayız ve sen bir kıza kalp krizi mi geçirtiyorsun?! Hiç hoş değil, Bennett. Hiç hoş değil," diyor katili bilerek şehre getiren kızıl saçlı kız.

Logan, bu sabah erkenden geldiğinden beri katlanmak zorunda kaldığı çılgınlığa rağmen dudaklarıma gülümsüyor. Hadley'nin sanki bizi almaya gelen katilmiş gibi çığlık atıp çılgına dönmesinin ironisine gülmemeye çalışıyorum... evet...

Beni kaldırırken bacaklarım beline dolanıyor, yerlerini biliyorlar. Beni kendine doğru çekerken, sanırım bizim kulübemiz olduğunu düşündüğüm yere taşıyor. Etrafıma bakmıyorum, Kyle'ın beni götürdüğü kulübe olacağından endişeleniyorum.

Daha ne kadar canavar olduğunu anlamadan önce.

O zamanlar bilmeden karanlık birine güvenmiştim.

Bir zamanlar ben de parçalamak istediğim sürünün içinde sıkışıp kalmış bir koyundum.

Eğiliyor ve ben bir anlığına düşerken bir ağırlıksızlık hissi duyuyorum, ardından bir yatak sırtıma çarpıyor. Gömleğini çıkarırken ona sırıtıyorum.

"Sanki beni özlemişsin gibi davranıyorsun," diyorum, onunla geçirdiğim her anı hafızama kazıyarak.

Ona tutunmam gerekecek. Hatırlamam gerekecek. Geri kalanını atlatmam için ona ihtiyacım olacak. Umarım hayatta kalırım.

O zaman, Jake'le baş başa kaldığımızda, yarattığımız kaosa, intikam melekleri kisvesi altında iki katilin sağladığı adalete baktığımızda buna ihtiyacım olacak.

"Sana olan bu anlamsız takıntım hakkında ciddi ciddi bir psikiyatriste görünmeyi düşünüyorum," diye mırıldanıyor ama pantolonunu indirmeden önce dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor.

Gelişimizin zamanlaması mükemmeldi. Cadılar Bayramı yaklaşıyor.

Myers soyadını seçmemin bir nedeni var.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünmüyorum. Sadece biz varken başka hiçbir şey yok, çünkü zamanım sınırlı. Bunu biliyorum. O bilmiyor.

Üzerime çıkıp elbisemi kalçalarıma kadar sıyırdığında, beni hala son günümmüş gibi seviyor.

"Beni çıldırtmak için kırmızı elbise giydin, değil mi?" diye soruyor.

Cevap veremeden, kapıdan Hadley'nin sesini duyduk. "Çantalarınızı buraya koydum, azgın orospu çocukları. Rica ederim."

Logan boynuma doğru gülüyor, ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçirip cennetin tadını çıkarıyorum. O benim için işte bu.

"Bazen senin bir illüzyon olduğunu ve bunların hiçbirinin gerçekten olmadığını düşünüyorum. On yıl önce kazadan sonra gerçekten öldüğümü düşünüyorum," diyorum ona yumuşak bir sesle, o sırada iç çamaşırımı yırtmaya başlıyor.

"Ben gerçeğim, Lana," diye mırıldandı boynuma doğru, en sonunda üzerimdeki son kıyafetleri de çıkarırken.

Beni soyarken vücudunun benimkine değmesinin hissi bile beni ona hazırladı.

"Ve ben seninim," diyor beni öpmeden önce, karşılık vermeye çalıştığım kelimeleri yutuyor.

Bana ait.

Tıpkı benim onun olduğum gibi.

Beni yanında tuttuğu sürece.

"Seni seviyorum," diyorum, içime kayarken, sanki bana dokunmak tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi titriyorum.

Bu hissi biliyorum.

Bu sözler onun sandığından daha çok şey ifade ediyor benim için, çünkü o bağlamda asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözlerdi bunlar. O bağı hissedebilecek kadar asla iyileşemeyeceğimi düşünmüştüm.

"Seni seviyorum," diyor, gözlerini açıp benimkilerin içine bakıyor, sallanırken beni izliyor.

İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası.

O, benim olmayı dilediğim her şey.

Bir kahraman.

Bir canavarın sevdiği kahraman.

Bölüm 15

Eğer gözyaşlarınız varsa, onları şimdi dökmeye hazır olun.
—William Shakespeare

LOGAN

"Tek bir yer. Gidebileceğin herhangi bir yer. Nereye gidersin?" diye soruyor Lana bana.

"Hmmm," diyorum tenine doğru mırıldanarak. "Yunanistan."

"Neden Yunanistan?" diye soruyor, çıplak uzuvlarından oluşan bir karmaşa halinde.

Keşke günlerimi Yunanistan'da bir sahilde uzanarak, tıpkı onun gibi etrafıma sarılarak geçirebilseydim. Bu iş çok fazla şey alıp çok az şey vermeye başladı.

Yine de, bu davadan sonra kariyerim hiç olmayabilir. Ama on yıl önce burada yaşananları örtbas etmelerine boyun eğmeyeceğim.

"Çünkü üvey babam her zaman, seçme şansı olsaydı Yunanistan'da sarhoş olup aşık olacağını söylerdi. Ama tüm seksi yıllarını anneme harcadı."

O gülüyor, ben de ona sırıtıyorum, o da şaşkınlıktan gözlerinden akan birkaç yaşı siliyor.

"Harika biriymiş gibi görünüyor."

"Öyleydi," diyorum ona.

"Babam da harikaydı. Kardeşimin ve benim ihtiyaçlarımızı karşılamak için elinden gelen her şeyi yaptı. O bizim dünyamızdı, biz de onun dünyamızdık."

"Peki ya annen?" diye soruyorum, geçmişten bahsederken atılmaya karar vererek.

"Muhteşem," diyor hüzünle. "Pişirirdi. Pişirirken bayılırdım. Babam hep, cadı olsaydı çocukların sırf kokusu yüzünden fırına atlayacağını söylerdi." Kaşımı kaldırırken bana baktı. "Biraz hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti. Ama annem bayılırdı. Onu severdi. Küçükken bu sevginin ne kadar nadir olduğunu hiç anlamamıştım. Günlük hayatta gördüğünüz çoğu şey gibi, ben de onu hafife alırdım."

Gözlerinde bir hüzün beliriyor, ben de daha da yaklaşıyorum, dudaklarımı göz kapaklarına değdirip her birini öpüyorum.

"Nereye giderdin?" diye sordum ona, onu üzgün görmek istemediğime karar vererek.

"Dünyanın herhangi bir yerinde mi?" diye soruyor.

"Herhangi bir yer."

"Seninle Yunanistan'a giderim."

Ve işte bu yüzden ona bu kadar takıntılıyım.

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ve onu sanki son kezmiş gibi öpüyorum. Onu her zaman böyle öpeceğim çünkü o bir zamanlar aşkı, ailesinin sevgisini kaybetmişti. İçinde bize dair hiçbir kalıcı güvensizliğin kalmasını asla istemiyorum.

Her kucağımda olduğunda tam olarak ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, üzerine çıkıp tekrar almamaya çalışıyorum. Onu elbiseyle görünce içine girmek için fazlasıyla hevesliydim. Onu korkutacaktım ama Hadley çığlık attı; Lana gülümsedi. Beni her zaman şaşırtıyor.

Ve işte öylece, ona sahip olmam gerekiyordu.

"Seni de Yunanistan'da yanımda istiyorum," diyorum yanağından öperek.

"Sarhoş olup gereğinden fazla seks yapacağız," diye onaylıyor. "Ve tabii ki yemek yiyeceğiz. Yunanistan'da her zaman yenecek harika bir şeyler vardır. Tabii bu sadece yanlış bir klişe değilse."

Sırıtarak dudaklarımı yanağına bastırdım. "Bir gün öğreneceğiz."

Nefesi kesiliyor ve ben geri çekilip, uzun zaman önce beni büyüleyen o ürpertici gözlere bakıyorum.

"Ne?" diye sordum, parmağımı yanağından aşağı doğru kaydırarak, o bakıştan endişelenerek.

Bana biraz daha döndü. "İstediğin gibi mükemmel bir kız olmadığımı öğrenseydin, beni yine de sever miydin?"

Sorduğu soru mideye yumruk gibi. "Lana, senden mükemmel olmanı beklemiyorum. Bence mükemmelsin. En azından benim için mükemmel."

Dudağı titriyor ve zorla gülümsüyor. Neyi yanlış söyledim?

"Peki ya mükemmel olmasaydım?" diye tekrar soruyor, bu durumdan gerçekten rahatsız olmuş bir şekilde.

"O zaman seni yine de severdim. Bu kelimeyi pek sık kullanmıyorum. En azından liseden beri. Ama lisede herkes, birini sevmenin ne anlama geldiğini bilmeden kullanıyor."

Gözlerindeki o bakış biraz ürpertiyor. Onu anlamaya çalışıyorum ama her zaman gizemli. Sürekli bir şey beklerken başka bir şey yapıyor.

"Ama evet," diyorum tekrar. "Seni her halükarda severdim. Fark etmediysen söyleyeyim, seni görmeyeli çok uzun zaman oldu ve sen bana sadece var olmak yerine yaşamak istemek için bir sebep veriyorsun. Her parçamı kabul ettin ve sana sunabileceğim kırıntılarla ilgilendin. Ve asla şikayet etmedin."

O konuşmaya başlıyor ama ben devam ediyorum.

"Bir odaya girdiğinde o gözler beni buluyor, sanki aradığın tek kişi benmişim gibi. Başkaları korkudan sinerken sen başını dik tutuyorsun. Başkaları içine kapanırken sen dimdik ayakta duruyorsun. Gücün inanılmazın da ötesinde. Ve beni her zaman merakta bırakıyorsun, bu da senin en sevdiğim yanı, hem de sinir bozucu."

O da kısık sesle gülüyor, ben de devam etmeden önce ağzının kenarını öpüyorum.

"Ve sen benim için, başka hiç kimseye gülümsemediğin gibi gülümsüyorsun. Bu, bir erkeği güçlü hissettiriyor. Ve seninleyken, daha önce hiç gülümsemediğim kadar gülümsüyorum. Bu bir eşitlik duygusu, hatta bir ortaklık. Sana adım adım uyan birini bulmak nadirdir ve sen buluyorsun. Sende bunu seviyorum. Seni seviyorum."

Daha fazla saçmalamadan beni öpüyor ve ona hislerimi değiştirebilecek hiçbir şey olmadığına dair her türlü güvenceyi veriyor. Tam da bunu biraz daha ayrıntılı bir şekilde kanıtlamak için zamanım olduğuna karar verdiğimde, kapıda sert bir vuruş oluyor.

"Logan! Mola verdik!" diye bağırıyor Donny.

"Zamanlaması çok kötü," diyor Lana iç çekerek.

"Her zaman öyle yaparlar. Bir gün telefonu atıp onlardan saklanacağım."

"Yunanistan'a kaybolduğumuzda," diyor, gülümsemesi gözlerine değmiyor.

Bana anlattığından daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Bakışlarının giderek uzaklaşmasından bunu anlayabiliyorum. Bunu düzelteceğim. Neyin sebep olduğunu anladığım anda.

"Evet," diyorum ona, sırıtarak ve gözlerindeki hüznü fark etmemiş gibi davranarak.

Hemen giyinip dışarıda Donny ile buluşuyorum. Sonra içeri giriyorum, tam da Lana'nın çarşafı beline sarılı bir şekilde ayakta durduğu sırada, onu kendime çekip uzun uzun öpüyorum.

Dudaklarıma doğru inliyor ve Donny yüksek sesle boğazını temizliyor.

"Yakında döneceğim," diyorum ona, sonra dışarı çıkıyorum, dışarı çıktığımda Donny'nin bana attığı kahkahayı duymazdan geliyorum.

"Şunu söylemeliyim ki, bu kadar kötü düşeceğini hiç düşünmemiştim," diye espri yaptı. "Senin gibi şirket adamları genellikle her şeye razı olan bekar tipler oluyor."

"Her şey değişiyor," diyorum sürücü koltuğuna otururken. "Nereye gidiyoruz?"

Craig aradı ve bir adamın gelip Diana Barnes ile görüşmemiz gerektiğini söylediğini söyledi. Başka bir şey söylemedi ama Johnson öfkeden kudurmuş durumda. O bildirileri asarak terör estirdiğimizi söylüyor ve hepsini kaldırmamızı talep ediyor. Elise ve Lisa daha fazla bildiri asarken, polis memurları onları kaldırıyor.

"Gerçeküstü," diyorum derin bir nefes alarak. "Bunu gizli tutmaya bile çalışmıyor."

"Beni meraklandıran şey, ne bulacağımız."

"Şüphelinin kasabayı terörize etmek için bize bıraktığı gizemli mesajlar işleri kolaylaştırmıyor. Hepsi bir ruhun yükseldiğinden emin ama kimse adını yüksek sesle söylemiyor," diye belirttim.

"Evans çocukları mı? Yoksa Evans'ın kendisi mi? Kesinlikle bundan bahsetmiyorlar," diyor Donny kendine özgü bir şekilde onaylayarak.

"İstediği bu. Terör yaratmak istiyor. Onları bir köşeye sıkıştırmak istiyor. Asıl soru şu: Neden? Tecavüze uğradıklarını biliyoruz ama

hastane bize bundan fazlasını veremedi. Çocuklar konuşmaya çok korkuyordu." Çoğunlukla yüksek sesle konuşuyorum, kelimeleri duymanın onları tanımaktan daha fazlasını sunacağını umuyorum.

"Bütün kasaba konuşmaktan çok korkuyor," diyor Donny, insanların sokaktaki mesajı okuyup uzaklaşmasını izlerken, adımları sanki çok uzun süre oyalanırlarsa şeytanın bir parçasını eve götürecekmiş gibi acele ediyordu.

Donny dönmemiz gereken yolu işaret ediyor ve küçük, beyaz bir evin önünde durduğumuzda beni durduruyor. Hatta beyaz bir çiti bile var.

"Umarım bu sefer de kapıyı yüzümüze çarpmayız," diyor Donny dışarı çıkarken.

Ben de dışarı atlayıp kravatımı düzeltiyorum ve çatlak kaldırımda eve doğru yürüyoruz. Ön pencerenin yanındaki panjurlar açılıyor ve tekrar kapanmadan önce sadece bir göz görebiliyorum.

Donny kapıyı çalmak için elini kaldırıyor ama kadın kapıyı açıyor ve sanki bütün gün bizi bekliyormuş gibi bize bakıyor.

"Sen FBI'dan mısın?"

"Evet, efendim. Buraya gelmemizin sebebi—"

"Ne için burada olduğunu biliyorum. Şu Johnson denen adam için mi çalışıyorsun?"

Dudaklarım seğirdi. "Farklı amaçlarımız var. Benimki, on yıl önce burada yaşananlar hakkındaki gerçeği öğrenmeyi içeriyor. Daha fazlasını öğrenirsek hayat kurtarabiliriz."

Dudakları gerildi. "Kurtarılması gereken bir hayat kurtarılamaz," dedi acı acı. "Bu kasabanın tamamının yanması gerek. Hâlâ burada olmamın tek sebebi, bu günün sonunda geleceğini bilmemdi. Bir gün birileri o bebeklerin hikâyesini dinlemek ve sonunda onlara adalet sağlamak isteyecekti."

Kadın gözyaşlarını silerken Donny güçlükle yutkundu.

"Hadi gelin," diyor ve bizi içeriye davet ediyor.

Donny kapıyı arkasından kapatıyor ve Diana bize oturmamızı istediği kanepeyi işaret ediyor.

"Sana her şeyi anlatamam. Robert hakkında tüm detayları bilen birinden öğrenmen gerekecek. Ama sana bebeklerimden bahsedebilirim. Oğluma iyi davrandılar. Her zaman iyi davrandılar."

Sandalyesine oturuyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Bize verebileceğiniz herhangi bir bilgi çok faydalı olurdu," diyorum ona, sonunda cevaplara sahip olma ihtimali beni gererken ve işlerin daha ne kadar kötüye gideceğini merak ederken.

Birini aramasını sabırla bekliyoruz.

"Hey, bebeğim. Yok, iyiyim," diyor... erkek arkadaşına mı? Çocuğuna mı? Etrafta alyans veya erkek eşyası yok, yani kocası da yok.

"Hala o güzel avukat kadınla mı çıkıyorsun? Hani apartmanında güvenlik görevlileri olan?"

Karşıdaki kişiyi dinlerken bize göz ucuyla bakıyor.

"Güzel. Ben aksini söyleyene kadar onunla kal. Annen on yıldan uzun süredir kafanı karıştıran bir hikaye anlatacak."

3. Kitabın Sonu

Facebook okuyucu grubuna katılmayı unutmayın:
https://www.facebook.com/groups/697773917044179

YAZAR HAKKINDA

S.T. Abby, tüm romantik alt türlere bayılıyor, ancak son zamanlarda karanlık romantizme de adım attı. Ancak türe yeni bir soluk getirmek istedi. Bu yüzden yeni bir isim buldu ve evet, bıçaklı... Diğer takma adı ise kahkaha dolu, daha hafif kitapları için. Şimdilik gerçek kimliğini gizli tutuyor, ama bir gün paylaşacak. Tabii, insanlar onu bulup, onlara yaşattığı kabuslar için cezalandırmak istemedikleri sürece.

Beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.
Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

İçindekiler

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
YAZAR HAKKINDA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️